HEDWIG

COURTHS-MAHLER

FELEJTHETETLEN
SZERELMES REGÉNYEI

SANNA HÁZASSÁGA

BASTEI Romantik

Hedwig Courths-Mahler

Sanna házassága

EX-BB Kiadó

Sanna alig ismeri a férfit, akinek tizenhét évesen a kezét nyújtja, hogy szülei elvesztése után otthont, biztonságot találjon az oldalán. Különös házasságuk még szerencsésen is alakulhatna, ha egy féltékeny asszony nem próbálná meg szétzilálni amúgy is törékeny kapcsolatukat.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Sanna Rutlands Ehe
© Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG
Bergisch Gladbach

Fordította: KOHAJDA GIZELLA

I.

Werner Rutland a szülei halála óta nagybátyja, Johann Rutland házában nevelkedett. Rutlandék nagy patríciusháza volt talán a legelőkelőbb a danzigi óvárosban. A keleti-tengeri kikötőváros polgárai hajózási vállalataiknak és hajógyáraiknak köszönhették jómódjukat, és közülük is Johann Rutland számított a leggazdagabbnak. Miután megromlott egészsége miatt kénytelen volt visszavonulni az üzleti élettől, s belátta, hogy unokaöccse nem mutat érdeklődést a hajóépítés és kereskedelem iránt, alapított egy részvénytársaságot, amelyre rábízhatta üzleti ügyeinek irányítását. Ezután visszavonultan élt a gyönyörű régi házban.

Werner kisgyerekkorának édene az a pompás kert volt, amely a házuktól szinte egészen a hajójavító dokkig terjedt. Pajtásaival, Rudolf Ravennal és annak húgával, Käthével minden szabad idejét itt töltötte. Más gyerekek is eljöttek játszani, de ez ritkán fordult elő, mert Serafine Münzer kisasszony, a ház urának távoli rokona, aki évek óta vezette a háztartását, nem szerette a gyerekeket.

Sera néni, ahogy Werner hívta, legszívesebben kiüldözte volna Rudolfot és Käthét is ebből a gyermekparadicsomból, de az idős Rutland úr ezt nem tűrte, mert a testvérpár édesapja a legjobb barátja volt. Bármennyire magához ragadta is a néni a házban az évek során a kormányrudat, ebben az egy pontban nem engedett neki az öregúr.

Így a Raven testvérek Werner elválaszthatatlan játszótársai maradtak. A két fiú egyidős volt, a kislány négy évvel fiatalabb náluk. Käthe szép, jókedvű és életvidám teremtés volt, jószívű és nyílt. Mindenkivel jó barátságot ápolt, az egy Sera nénit kivéve. Akárcsak Rudolf, ő is bátran szembeszállt a kisasszonnyal, és kamatostul megfizetett neki az elszenvedett sérelmekért.

Amikor a két fiú felnőtt és leérettségizett, elhagyta Danzigot, hogy egyetemre menjen. Mire tanulmányaik befejeztével hazatértek – Werner bölcsészdoktorátussal, Rudolf építészmérnöki diplomával a zsebében –, Käthe bájos fiatal hölggyé serdült. Áradó életörömével, kedvességével mindenkinek belopta magát a szívébe – Sera néni kivételével. Az öreg kisasszony a víg kedélyű embereket általában, Käthét pedig különösen nem szívelte. Werner szívében azonban szerelem gyúlt hajdani játszópajtása iránt, és leghőbb vágya volt, hogy feleségül vehesse.

Kiöntötte a lelkét Rudolfnak, és elárulta szándékát, hogy megkéri a húga kezét. A fiatalember azonban kénytelen volt csalódást okozni barátjának: közölte, hogy Käthe szíve már foglalt. Választottja az édesapjuk üzlettársának a fia, Fritz Verhagen. Hamarosan megtartják a kézfogót is.

Werner igyekezett uralkodni magán, amennyire csak tudott. A hír azonban elűzte hazulról – onnan, ahol szinte naponta összefuthatott Käthével. Engedélyt kért nagybátyjától, hogy Afrikába utazhasson, ahol egy expedíción akart részt venni. A bácsi, miután Sera nénitől értesült unokaöccse Käthe iránti rajongásáról, hozzájárult az ifjú bölcsészdoktor tervéhez.

Így hagyta el Werner Rutland néhány nappal Käthe eljegyzése után szülővárosát.

Windhoektól délkeletre jó kétnapi járóföldre, Namíbia határán terült el Klaus Folkhard farmja, aki az első telepesekkel érkezett a gyarmatokra. Németországban katonatiszt volt, de később kénytelen volt kilépni a hadseregből, mert szegény lányt vett feleségül, aki hozzá hasonlóan nem tudta a szükséges kauciót előteremteni. Mindketten árvák voltak, elhagyták hát szülőföldjüket, hogy a német gyarmatokon keressenek új hazát. Megérkezésük után építettek maguknak egy kis faházat, és a sok nélkülözés dacára boldogan éltek.

A birtokukat észak felől sziklás hegyek és szakadékok határolták. A sztyeppes földterületen Folkhard állattenyésztéssel kezdett foglalkozni. Eleinte nagyon nehezen birkóztak meg a körülményekkel, mert a közlekedés rossz volt, a száraz évszakban pedig a vízhiánytól szenvedtek. Klausnak és Mariának kemény, fáradságos munkával sikerült túljutnia az első tíz év nehézségein, és beindítani a kis vállalkozást.

Klaus többször is megbánta, hogy a vadonba vitte ifjú feleségét Elhitette magával, hogy szerényen otthon is megélhettek volna. Ilyenkor a felesége emlékeztette otthoni számtalan hiábavaló próbálkozásukra és a rájuk zúduló nehézségekre. „Itt legalább távol vagyunk a sok nevetséges előítélettől, és a saját földünkön élhetünk. Nem éhezünk, s ha továbbra is kitartóan dolgozunk, hamarosan előbbre jutunk. Egyszer talán a szerencse is bekopog hozzánk, s ha öregkorunkra belefáradunk a munkába, még haza is települhetünk” – bátorította Maria a férjét.

Egy évvel azután, hogy Afrikában letelepedtek, kislányuk született, Susannának keresztelték. Egy misszionárius végezte el a szertartást, amikor útja a farmon keresztül vezetett. A bennszülött szolgáló kezdettől fogva csak Sannának hívta, és mert a szülőknek is tetszett ez a becenév, rajta maradt a gyereken.

Amikor a kislány tízéves lett, édesanyja súlyosan megbetegedett. Mielőtt a férje a rossz közlekedési viszonyok mellett a távoli városból ki tudta volna az orvost hozni, a bátor asszonyt elragadta a halál. Utolsó szavaival is bátorságot, reményt próbált önteni szeretteibe.

Klaus közel állt a kétségbeeséshez, és csak gyermeke iránti felelősségérzete tartotta vissza attól, hogy szeretett feleségét kövesse a sírba. Lassan nyerte vissza életerejét és elszántságát, de attól fogva bensőséges szeretettel csüggött gyermekén: Sanna lett a mindene.

A gyermek a jó levegőn, napfényen úgy nőtt fel, mint valami szép vadvirág. Édesapja egyetlen célja a kislány nevelése maradt, ő volt élete értelme. Ő maga volt a tanítója is, lelkiismeretesen oktatgatta, nemcsak valamennyi iskolai tantárgyra, hanem az élet gyakorlati dolgaira is. Egyedül a zene és a kortárs irodalom maradt ismeretlen terület a számára. Bár szépen énekelt meleg, erős hangján, amikor a sztyeppét járta, vagy apjával esténként a tanyaház előtt ült, ám a hangszereket és a kottát nem ismerte. A német, francia és angol klasszikusokat azonban apja tanácsára szorgalmasan olvasta.

A lányka a nagyvilágtól távol, a természetben nőtt fel. Tizennégy éves korától olykor elkísérte édesapját Windhoekba a kerékpárján, amelyet éppen erre a célra kapott tőle á születésnapjára. Mekkora szemet meresztett

Sanna, amikor először látta a várost! Félénken bújt apjához, ha az valamelyik ismerősével beszélgetett.

Hazafelé édesapja az óhaza városairól mesélt a lányának, arról, hogy ott mekkora a forgalom, és milyen az élet. A gyermek képzeletében távoli meseországnak tűnt a német hon. Ettől fogva szinte mindennap szóba került, hogy milyen szép lenne, ha egyszer hazatérhetnének. Az apa honvágya átragadt leányára is.

„Ha egyszer hazamehetnénk…” – szinte minden meghitt beszélgetésük így kezdődött.

Az utóbbi években lassan erre az isten háta mögötti farmra is elért a civilizáció. Misszionáriusok és különféle utazók keresték fel Klaus gerendából ácsolt házát. Német tisztek és katonák is meg-megpihentek náluk felderítőútjaik és meneteléseik során. Ilyenkor a házigazda napokig emelkedett hangulatban volt, Sanna változatlanul félénk maradt idegenek társaságában. Édesapja vendégeire nagy hatással volt a fiatal lány minden mesterkéltségtől mentes, veleszületett természetessége és érintetlen szépsége. Nem egy férfi szemében felvillant a tetszés fénye e különös, vadon nőtt virágszál láttán. A nem mindennapi teremtés bájától megigézve némelyikük még arról is megfeledkezett, hogy gyerekkel áll szemben. De ha aztán a lányka ártatlan szemébe nézett, hamarosan fel kellett ismernie, hogy ennek a gyermeknek a lelke még tiszta lap. Ha pedig vadul végigszáguldott pónija hátán a sztyeppén, bárki azt hihette, csintalan ifjú legényke feszít a nyeregben.

Ahogy teltek-múltak az évek, Klaus egyre türelmetlenebbül vágyódott az óhazába, nem utolsósorban Sanna kedvéért. Újra meg újra azt számítgatta, mikor tudja olyan áron eladni a farmját, amelyből odahaza,

Németországban biztos megélhetést teremthet. Kénytelen volt azonban belátni, hogy nem jött még el az ő ideje. Ilyenkor olyan türelmetlenség fogta el, hogy Sannának – miként korábban az édesanyjának – a lelkére kellett beszélnie. Ha a közelben kóborló rabló törzsek elhajtottak a csordáiból egy-egy jószágot, képes volt a szurdok mélyére is belovagolva üldözőbe venni őket, hogy visszaszerezze tőlük a zsákmányt, bármilyen veszedelmes volt is. Az üldözöttek ugyanis attól sem riadtak vissza, ha úgy hozta a sors, hogy akár embert is öljenek.

Amikor Sanna tizenöt éves lett, egy nap ismét híja volt a csordának, két legértékesebb tehenük tűnt el, Folkhard tudta, merre keresse őket, lóra pattant hát, és Sanna könyörgése ellenére a rablók után vágtatott.

Ismert minden kis ösvényt a barátságtalan vadonban, a lovában pedig megbízhatott. Hosszú órák óta követte hiába a rablóbanda nyomát, amikor végre belátta, hogy értelmetlen lenne tovább hajszolni a lovát. Azon igyekezetében, hogy lerövidítse a visszafelé vezető utat, leszállt a nyeregből, és gyalog indult haza egy vad bozóttal benőtt sziklaösvényen.

Ekkor váratlanul hangokat hallott. Lehet, hogy véletlenül mégis a marhatolvajok nyomára bukkant?

Odakötötte a lovát egy vastag törzsű fához, és előrelopakodott. Még senkit sem látott, de már jól hallotta a bennszülöttek nyelvén felhangzó kiáltásokat. Ekkor hirtelen megtorpant. Német szavak ütötték meg a fülét.

– Lőj már végre, fekete vadállat! – kiáltotta egy férfi.

Vad üvöltözés volt a válasz. Klaus arcán megfeszültek az izmok. Alig két éve támadtak rá egy francia felfedezőre itt a közelben. Holtan, kifosztva találtak rá. Lehet, hogy

ezúttal elrabolt jószágai helyett egy bajba jutott földijére bukkant?

Csőre töltött fegyverrel osont előre. Jó húszlépésnyire karcsú, magas férfit pillantott meg egy fához kötözve. Az idegen málhájában, vad harci kiáltásokat hallatva, négy vagy öt fekete turkált. Közvetlenül a fogoly előtt ugyancsak egy ördögien vigyorgó bennszülött állt, és pisztolyt szegezett rá. Klaus megértette, hogy a rablók nem tudták eldönteni: lelőjék-e az utazót, vagy hagyják egyszerűen a sorsára a vadonban, hogy az éhség végezzen vele. A pisztolyos szemmel láthatóan az előző megoldást választotta, mindenképpen ki akarta ugyanis próbálni a fegyvert.

Klaus szeme acélosan megvillant. Vetett egy pillantást az idegen komor arcára, aztán fenyegető kiáltással hirtelen előugrott, és fegyverét a pisztolyt tartó feketére szegezte. A támadás olyan váratlanul érte a rablókat, hogy gyáván megfutamodtak, abban a hiszemben, hogy Folkhard nincs egyedül.

Klaus azonnal kihasználta a kedvező alkalmat, és tőrével elvágta az idegen kötelékeit. Gyorsan odanyújtotta neki a saját revolverét, és sürgetően így szólt:

– Kövessen, amilyen gyorsan csak tud! Ha ezek a fickók észreveszik, hogy nincsenek társaim, visszatérnek!

Az idegen megkönnyebbülten követte megmentőjét a bozótosba. Még el sem érték Folkhard lovát, amikor észrevették, hogy a bennszülöttek visszafordultak, és a nyomukba eredtek.

– Csak akkor tüzelünk, ha kényszerítenek rá – adta ki nyugodtan az utasítást Folkhard. – Ha elhagytuk a szurdokot, nemigen üldöznek már tovább, hacsak le nem puffantunk valakit közülük. Ha rákényszerülünk, hogy

lelőjük valamelyiket, akkor a többiek vérbosszút esküsznek, és mi aligha ússzuk meg élve. Túlerőben vannak. Szóval csak óvatosan!

Végre elérték a lovat, és sietve megindultak felfelé a hegyoldalban. Az üldözők szorosan a nyomukban voltak. A hegygerincre érve végre szabad út nyílt a menekülők előtt.

– Mindkettőnknek fel kell szállnunk a lóra – mondta Folkhard, és felsegítette a nyeregbe az idegent. Abban a pillanatban, amikor ő is felpattant mögé, egy fekete fejet vett észre, amint felbukkan a hegygerinc mögött. Folkhard kitépte az idegen kezéből a revolvert. Egy villanás, a pisztoly eldördült, kiáltás, majd egy emberi test tompa puffanása… Folkhard pontosan talált.

A gyeplőt szorosra húzva vágtatott a két férfi a hegy másik oldalán lefelé. Utánuk vadul üvöltözve üldözőik. Folkhard tudta, hogy itt csak a gyors menekülés segít. A ló persze kétszeres terhet cipelt, de engedelmes jószág volt, üldözőik pedig gyalog követték őket.

– Azt hiszem, egérutat nyertünk – mondta az idegen.

– Ha nem öltünk volna meg egyet közülük, akkor már nem kellene tartanunk tőlük. De így a látszólagos lemaradásuk mögött cselt sejtek.

Igaza volt. A két német időközben szerencsésen kiért a sziklák közül, és a szabad sztyeppén nyargalt tovább. A távolban már feltűnt Folkhard farmja, amikor váratlanul eldördült egy fegyver.

– Eltaláltak – jajdult fel Klaus, és megingott a nyeregben.

Az idegen ijedten fordult hátra, és megpillantotta megmentője sápadt arcát.

Rémült kiáltással ugrott le a nyeregből, hogy megtámogassa, Folkhard lecsúszott a földre.

– Nem komoly – mondta félhangosan –, csak azt akarom, hogy azt higgyék, meghaltam. Azzal megelégszenek. A síkságra úgysem merészkednek ki. Lőjön, kérem, gyorsan háromszor a levegőbe, ez a jeladás az embereimnek. Meghallják és idesietnek.

Az idegen – Werner Rutland volt az – úgy tett, ahogy megmentője utasította. Alig hangzott fel a három pisztolylövés, a farmon nagy sürgés-forgás támadt, Folkhard szolgái vad rohanással közeledtek, de mindenkit megelőzve Sanna vágtatott pónilován. Egy pillanatra megszeppent Werner láttán, de aztán észrevette apját a földön. Szívet tépő kiáltással leugrott a lóról, és térdre borult az édesapja mellett.

– Apa, drága édesapám, mit történt veled?

Folkhard összeszedte minden erejét, és mosolygott.

– Ne félj, Sanna, semmi baj, csak súrolt a golyó – mondta halkan, és Wernerre mutatva folytatta: – A vendégünk, kislányom. Németországból való.

Ezután elvesztette az eszméletét.

Sanna tehetetlen kétségbeeséssel pillantott Wernerre.

– Be kell vinnünk a házba, kislány, és orvost kell hívnunk – mondta megrendülten a fiatalember, akire Sanna a rövid ruhájában egészen gyermeki benyomást tett.

Miután Sanna az első rémületéből magához tért, olyan bátran viselkedett, mint egy kis hős. Egyetlen felesleges szó, egyetlen panasz nem hagyta el az ajkát. Csak nagyon sápadt volt, és tekintetéből, ahogy félénken a vendég komor arcába pillantott, szeretett apjáért érzett aggodalom sütött.

II.

Klaus hetekig élet-halál között lebegett. Ezalatt Werner el nem mozdult az ágya mellől. Eszébe sem jutott, hogy addig, amíg ki nem derül, életben marad-e a megmentője, elhagyja. Az orvos, aki szerencsére éppen a néhány órányira fekvő missziós állomáson tartózkodott, megállapította, hogy a golyó Folkhard tüdejét súrolta.

Sanna és a vendég roppant gondosan és önfeláldozón ápolta a beteget. Sanna félénksége kissé felengedett Wernerrel szemben, amikor látta, hogy mennyire a szívére vette édesapja szenvedését. A férfi elmesélte neki, milyen közel járt ő maga is a halálhoz, és hogy csak apjának önfeláldozó bátorsága mentette meg tőle. Mélységesen fájlalta, hogy helyette Folkhard esett áldozatul a bandának, amely vezetőnek és csomaghordónak akaszkodott rá, majd kirabolta.

– Ha apád nem lép közbe, rég halott lennék – fejezte be beszámolóját.

Amikor Folkhard láza végre elmúlt, és visszanyerte az eszméletét, Wernernek gyakran nyílt alkalma, hogy megfigyelje apa és leánya végtelenül gyengéd kapcsolatát. A veszély órájában megismerkedett két férfi között is bensőséges barátság alakult ki ezekben a hetekben.

Werner elhalmozta szeretetével Klaust, aki megmentette a biztos haláltól, Sanna napról napra bizalmasabb lett a vendéggel, mert látta, hogy édesapja is megszerette. Fiatal szíve gyermeki ragaszkodással nyílt ki az idegen előtt, és a férfi kívánságára hamarosan Werner bácsinak szólította.

Közben Folkhard emberei végigkutatták a környéket a pórul járt utazó málhája után. Nem találtak egyebet, csak papírokat és néhány szerszámot. Werner számára persze éppen ez volt a legfontosabb, mert a papírok a csaknem befejezett kutatóútja tudományos felfedezéseit tartalmazták. Két éve volt már úton, s éppen azért jött Windhoekba, hogy megtegye a szükséges intézkedéseket a hazautazásával kapcsolatban.

A német vendég több mint két hónapot töltött újdonsült barátja farmján. Amikor Klaus már jobban érezte magát, beszámolt a terveiről és jövőbeli reményeiről a vendégnek. Elmondta, mennyire vágyik rá, hogy gyermekével visszatérhessen Németországba. Werner is elmesélte, hogyan élt addig, amíg felfedezőútra indult, csak arról hallgatott, mi űzte el hazulról, így Folkhard azt hitte, csakis a kutatás vágya hajtotta Afrikába. Számos felvilágosítással szolgálhatott az ifjú tudós számára az országról, népéről, különleges növényekről és kőzetekről, kiegészítve így a Werner által gyűjtött adatokat. Sanna rendszerint ott ült a két barát mellett, amikor beszélgettek. Visszafojtott lélegzettel és tágra nyílt szemmel figyelt, amikor Werner az óhazáról mesélt édesapjának.

A fiatalember ilyenkor mosolyogva megsimogatta Sanna csodaszép haját, amely a népfényben olyan különös, bronzszínű fényben csillogott, mint az érett gesztenye.

– Bizony, kicsi Sanna, majd ámulsz és bámulsz, ha megérkezel Németországba – mondogatta gyakran.

A kamasz lány izgatottan nézett fel rá.

– Téged is viszontlátlak majd ott, Werner bácsi? – kérdezte a szavába vágva.

A férfi bólintott.

– Egészen biztosa. Előre örülök, hogy a sok újdonságot megmutathatom neked, és a te szemeddel csodálkozom majd magam is rá a világra.

Sanna a keblére szorította a kezét.

– Akkor még jobban örülök a hazatérésnek. Meddig kell még várnom rá, édesapa?

Klaus felsóhajtott.

– Kislányom, néhány év még biztosan eltelik addig – mondta, és szemében fájdalom tükröződött.

Werner észrevette, és a fejében egymást kezdték kergetni a gondolatok. „Istenem, bárcsak segíthetnék rajtuk, és ily módon róhatnám le a hálámat!” – fohászkodott, és titkos terveket kovácsolt.

Egy napon aztán Werner levelet kapott otthonról. Rossz hírek érkeztek: nagybátyja állapota megromlott, és unokaöccse mielőbbi hazatérését óhajtotta.

Wernernek nem maradt más választása, mint hogy útra keljen. Megrendülten búcsúzott a barátjától.

– Visszajövök, Klaus, mihelyt el tudok szabadulni otthonról. Remélem, akkor már titeket is magammal vihetlek.

Folkhard kinn ült a fából ácsolt verandán, és sápadt, betegségtől gyötört arcát barátja felé fordította. Szemében bánatos kifejezés ült.

– De szép lenne, ha ez a reménységünk beteljesülne! Érzem, sokáig nem bírom már ki itt. Túl messze még a cél. Úgy döntöttem, lassan vevőt keresek a gazdaságomra, még akkor is, ha áron alul kell eladnom. Amúgy sem tudok csupán a kamatokból megélni Németországban, valami kereset után kell majd néznem. Csak már egyszer otthon legyünk, elemészt a honvágy a hazám után!

Werner némán megszorította megmentője kezét, és újból azt mérlegelte magában, hogyan segíthetne rajta. Elhatározta, hogy beszél a nagybátyjával, megkéri, segítsen valahogy Klauson.

Sannától gyengéden búcsúzott. A kislány a karjába simult, és Werner érezte a szíve hangos kalapálását.

– El ne felejts, kicsi Sanna!

A gyereklány megrázta a fejét. Hajában megcsillantak a rőt szikrák. Werner még soha életében nem látott ilyen csodálatosan szép hajat.

– Nem felejtelek el soha, de soha, Werner bácsi! – mondta fojtott hangon a gyermek.

Erre a búcsúzó megcsókolta a homlokát és a nagy, sötét szempárt is.

– Isten áldjon, és… viszontlátásra! – mondta. Aztán kitépte magát a kislány görcsösen ölelő karjából, és lesietett a lépcsőn. Még utoljára búcsút intettek egymásnak.

– Add át üdvözletünket német hazánknak! – kiáltotta Folkhard.

Werner visszakiáltott:

– Köszönöm, hogy élek, Klaus!

Ezzel elváltak.

Sanna apja karjába vetette magát fájdalmában.

– Édesapám, gondolod, hogy visszajön, hogy viszontlátjuk még?

Apja megsimogatta a fejét, miközben fénytelen tekintettel követte barátját, akit lassan elnyelt a messzeség.

– Reméljük, kislányom. Ha nem jönne vissza, majd találkozunk vele odahaza, Németországban, Megszeretted, igaz?

Sanna bólintott.

– Igen. Jó ember, majdnem olyan jó, mint te, édesapa, és teutánad őt szeretem legjobban a világon.

A Folkhard-farmra ismét beköszöntött a csend. Klaus nem tudta magát összeszedni úgy, ahogy szerette volna. Továbbra is gyengélkedett. Bár sebe behegedt, csakhamar észrevette, hogy beteg a tüdeje. Minden megerőltetés ájulással határos fáradtságot, gyengeséget váltott ki belőle. Ehhez társult még, hogy Werner távozása óta a honvágy egyre jobban erőt vett rajta.

Szüntelenül azon törte a fejét, hogyan adhatná el mielőbb a farmot, melynek értékét úgy hatvan-hetvenezer márkára taksálta. Most úgy gondolta, ötvennel is megelégszik, csak találjon rá vevőt. Ebből a pénzből szerény otthont szeretett volna berendezni Németországban. Égett a vágytól, hogy hazatérhessen. Ha erre gondolt, szorongás fogta el, hogy talán sohasem látja már viszont a szülőföldjét.

Dr. Werner Rutland hazaérkezett a hosszú útról. Nagyon gyengének és meggyötörtnek találta a nagybátyját, ezért nem akarta súlyos problémákkal terhelni. Bármilyen sürgősnek tartotta is, hogy a barátja dolgát szóba hozza, pillanatnyilag el kellett halasztania.

Az öreg patríciusházban még mindig Serafine Münzer kisasszony uralkodott. Titkos elégtétellel mesélte el Wernernek, hogyan lett Käthe Ravenből időközben Verhagenné, és hogy a fiatalasszony azóta még szemtelenebb és kiállhatatlanabb, ha ez egyáltalán lehetséges.

Werner tudta jól, hogy a néni gyűlöli Käthét, ahogy az árnyék gyűlöli a napfényt, de a szíve fájdalmasan

összerándult arra a gondolatra, hogy Käthe Fritz Verhagen mellett megtalálta a boldogságot. Nem volt semmi kétsége afelől, hogy Verhagen remek ember, és arra termett, hogy boldoggá tegye a derűs természetű Käthét, de egyelőre még nem tudta irigység nélkül tudomásul venni, hogy gyermekkori pajtása Fritzet szereti. Rudolf Rávennél gyakran találkozott, de Käthét kerülte. A fiatalasszony megértette, és maga is óvakodott a találkozástól. Bácsikája betegsége amúgy is visszavonult életre késztette Wernert. Rendezte úti élményeiről készült feljegyzéseit és kutatásainak eredményeit, előkészítve ezzel azt a nagyobb horderejű művet, amelyet később a gyarmatokról szándékozott kiadni. Ha nagybátyja időnként valamivel jobban érezte magát, akkor egyet-mást felolvasott neki készülő munkájából. Eközben végre alkalma adódott arra is, hogy Klaus Folkhardról beszéljen. Az öregúr figyelmesen hallgatta, és megígérte, amint jobban érzi magát, talál megoldást, hogy kifejezze háláját öccse megmentője iránt.

Werner mostanában vette csak észre, milyen ellenszenves módon játssza Sera néni a ház úrnőjének szerepét. Korábban erre ügyet sem vetett, persze az is lehet, hogy az idő múlásával rosszabbodott a helyzet. A megtűrt, kegyelemkenyéren élő szegény rokonból időközben kiállhatatlan házisárkány lett, aki korlátlanul zsarnokoskodott az öregúr felett.

Werner eleinte dühös volt emiatt, és ki akarta menteni bácsikáját Sera néni karmai közül, de amikor látta, hogy az öregúr számára nem kellemetlen a dolog, elhatározta, nem izgatja magát emiatt. Felülkerekedett a humorérzéke, s magában mulatott Sera néni uralkodói hajlamán és abbéli igyekezetén, hogy minél előkelőbbnek mutatkozzék.

Ha úgy adódott, tett rá egy-két gúnyos megjegyzést, vagy csúfot űzött hatalomvágyából. Az asszony igyekezetét azonban, hogy a nagybátyjához hasonlóan őt is igába hajtsa, egyszerűen figyelmen kívül hagyta, vagy kerek perec kijelentette, nála ugyan hiába próbálkozik.

Viselkedése mérhetetlenül bosszantotta a nénit. Dühödt pillantásokat vetett Wernerre, s visszakívánta a dzsungelbe, a „vadak közé”. Talán akkor sikerülne a nagybátyját is ellene hangolnia. Elég okos volt azonban ahhoz, hogy belássa, kár ezzel próbálkoznia, hiszen az idős Rutland nagyon szerette az unokaöccsét.

Azt azonban sikerült elérnie, hogy az öregúr a végrendeletében nagyvonalúan megemlékezett róla. Úgyszólván tollba mondta neki azt a passzust, amely haláláig biztosította számára a Rutland-házban a haszonélvezetet. Werner tudott erről, Johann bácsi maga mondta el neki, és azzal indokolta, hogy Serafine a betegsége alatt híven és lelkiismeretesen ápolta.

– Még ha később megházasodnál is – mondta Wernernek –, nem fog Sera néni sok vizet zavarni a házadban. Hadd éljen élete végéig a második emeleti két szobájában, mint eddig.

Werner mosolyogva felelte:

– Rendben van, Johann bácsi. Hidd el, én sem utasítanám ki a házból.

– Igen, igen, Werner, tudom én azt. De egy szép napon fiatalasszonyt hozol majd öreg házunkba.

– Alig hiszem, Johann bácsi, hogy valaha is megházasodom.

Erre az öregúr haragosan felfortyant.

– Fiam, azt akarod, hogy kihaljon a Rutlandok nemzetsége? Begyepesedett agglegényként méltó párja akarsz lenni Sera néninek?

Werner erre már elnevette magát.

– Őszintén bevallom, nem túl csábító gondolat, bácsikám. De egyelőre semmi kedvem a házasodáshoz. Sera néni még nagyon sokáig egyeduralkodó marad a házban.

Nagybátyja felsóhajtott.

– Tudom, Werner, hogy még nem felejtetted el Käthét. Kár, hogy elvesztettük. Jót tett volna ennek a vén háznak az ő napsugaras vidámsága! De hát… akad még rajta kívül is szép és kedves nő. Az idő múlásával majdcsak begyógyul ez a seb. Most pedig még a barátodról szerettem volna beszélni, akit a gyarmatokon hagytál, de… túl fáradt vagyok hozzá. Kicsit sok volt, majd holnap beszélünk róla.

Ez a másnap azonban sohasem jött el. Az öregúr ereje szemlátomást fogyott, s az idő múlásával lassan kialudt életének lángja.

Körülbelül fél évvel unokaöccse hazaérkezése után meghalt.

Werner rendszeresen levelezett Klausszal, Értesítette a nagybátyja haláláról, és hírül adta, hogy most nagy vagyon ura lett. Egyelőre lefoglalják az üzleti ügyek, végtelenül sok elintéznivaló szakadt rá. De ahogy könnyebbednek a dolgok, visszatér hozzá, és akkor megbeszélik, hogyan oldják meg Folkhardék hazatelepülését Németországba.

Werner legszívesebben átutaltatta volna barátjának a szükséges pénzt, de tudta, hogy Klaus azt úgysem fogadná el. Ezért elhatározta, hogy egy titoktartó közvetítő segítségével jó áron megveszi tőle a farmot anélkül, hogy

barátja sejtené, ki áll az üzlet mögött. Ezután majd ráérnek igazi vevőt keresni, és Klaus sohasem tudja meg, hogy tulajdonképpen ki is vette meg a gazdaságát.

Ahhoz azonban, hogy mindezt feltűnés nélkül végrehajtsák, Wernernek személyesen kellett Afrikába utaznia. Néhány hónapon bizonyára nem múlik, hiszen Klaus barátja egyébként is úgy számította, hosszú évekig is eltarthat, mire minden akadály elhárul hazatérésük útjából.

A nagybátyja halála után beletelt egy évbe, mire Werner kivitelezhette a tervét, Afrikába érve nem is jelentkezett azonnal Klausnál, meg akarta lepni. Úgy tervezte, hogy Swakopmundba vagy Windhoekba való megérkezése után azonnal megbíz egy ingatlanügynököt a farm felvásárlásával, még mielőtt ő maga felkeresné a barátját.

Amikor felkészült az útra, Werner mosolyogva adta át a ház kulcsaival együtt a hatalmat Sera néninek. Még maga sem tudta, mennyi ideig lesz távol. Csábította az is, hogy most kiegészíthetné a kutatásait, s feltárhatná Afrika eddig ismeretlen tájainak egy részét. Sera nénit mindenesetre felkészítette, hogy évekbe is telhet, mire hazatér.

Az idős hölgynek nagyon is kapóra jött Werner vándormadár-természete. Remélte, hogy hosszú ideig nélkülözheti a jelenlétét. Természetesen nem sejtette, mi az, ami a férfit Afrikába hajtja, de reménykedett benne, hogy jó ideig nem jön haza. Szívének egy titkos zugában halvány remény ébredt, hogy a fiatalember talán odavész az úton. Ebben az esetben ő lehetne a hatalmas vagyon és a csodálatos városi ház egyetlen örököse.

III.

Werner kellemes hajóút után érkezett meg Swakopmundba. Amikor kilépett a szárazföldre, kis társasággal találkozott, amely néhány katonatisztből és két civilből állt. Egyikük meglepetten kapta fel a fejét Werner láttán. Mindjárt oda is lépett hozzá.

– Dr. Rutland, ismét Afrikában? Azt hittem, kényelmesen éldegél odahaza, és soha többé nem jön vissza.

Werner mosolyogva fogadta el a férfi felé nyújtott kezét. Megismerte dr. Lambertet, a német orvost, akivel jó két éve találkozott először Swakopmundban.

– Amint látja, visszatértem, doktor úr.

– Már megint a fekete földrész belseje vonzza, felfedezőútra indul, igaz? – kérdezte Lambert doktor kedélyesen, és kerek képe csak úgy ragyogott.

– Talán majd később, doktor úr. Előbb itt kell üzleti ügyeket elrendeznem. Azután pedig meg akarom látogatni egy barátomat, aki jóval Windhoekon túl él a farmján.

– Na, lám, lám! De ma csak nem utazik mindjárt tovább?

– Nem, csak holnap reggel.

– Akkor élvezhetem néhány órára a társaságát? Az ember olyan szívesen hall hazai híreket.

– Örömmel állok a rendelkezésére.

Megbeszélték, mikor és hol találkoznak. Mielőtt elváltak, Werner megkérdezte:

– Tudna nekem egy ingatlanügynököt ajánlani?

– Teringettét! Itt akar földet venni? Nos, véletlenül szolgálhatok egy címmel. Itt a kórházban fekszik egy páciensem, Klaus Folkhard, hajdani tiszt, aki nemrég adta el egy ügynök segítségével a gazdaságát. Nagyon elégedett volt vele.

Werner hirtelen megtorpant, mint akinek földbe gyökerezett a lába, és izgatottan megragadta az orvos kezét.

– Jól értettem, Klaus Folkhard? Itt a városban?

– Nahát, ismeri?

– Igen, ismerem. Mesélje el, hogy került ide, mióta van itt?

– Nos, körülbelül három hete. Eladta a farmját, és a lányával Németországba készült. De már Windhoekban leverte a lábáról a betegség. Rettenetes állapotban van szegény! Mégis elvonszolta magát ide, mindenáron haza akart kerülni. Szerencsétlen flótás, itt omlott össze. Attól tartok, nem látja meg többé az óhazát.

Werner torkát iszonyú rémület szorította össze.

– Mi a baja? – tört elő belőle a kérdés.

Lambert doktor megvonta a vállát.

– Két éve lövés érte. A tüdeje sérült meg. Menthetetlen. Nagyon sajnálom, annyira aggódik szegény a lánya miatt.

Werner halálsápadt lett és megingott. Erre már az orvos is felfigyelt.

– Mi van önnel, doktor úr? Megszédült, nemde?

Werner összeszedte magát, és megrázta a fejét.

– Hol a lánya? – kérdezte ahelyett, hogy felelt volna az orvos kérdésére.

Lambert doktor kutatva meredt rá.

– Az apja mellett, egy pillanatra sem akar megválni tőle. De ön, amint látom, nagy részvétet érez irántuk.

– Folkhard a barátom, a legjobb barátom. Mondja, kedves doktor úr, nincs remény a megmentésére?

Lambert megint megvonta a vállát.

– Őszintén szólva, nincs. Az az átkozott golyó tönkretette a tüdejét.

– Igen – nyögte ki keservesen Werner –, és azt a golyót nekem szánták.

Lambert felhúzta a szemöldökét.

– Teringettét! Akkor jobb lett volna, ha hallgatok. Mesélje el, hogy történt!

– Most nem, majd talán máskor. De valamire megkérem: vezessen hozzá, most rögtön! Hiszen éppen miatta vagyok itt. Ha ezt sejtettem volna! Egy szót sem írt nekem erről. Persze, kímélni akart. Iszonyú gondolat, hogy helyettem… – Megrendülve hagyta félbe szavait.

Lambert doktor belekarolt.

– Jöjjön! Éppen a kórházba tartok.

Werner felsóhajtott.

– És mit gondol, meddig élhet még?

Az orvos tanácstalanul széttárta a karját.

– Órákig… napokig… legjobb esetben néhány hete van hátra.

– Úristen, ha elkéstem volna! Ha már nem is láthattam volna! Ő tudja, milyen súlyos az állapota?

– Sejti, és azóta se éjjele, se nappala. A lányáért való aggodalom nem hagyja nyugodni.

– És Sanna? Tudja, hogy az apja a halálán van?

– Még reménykedik a gyógyulásban, és nem mozdul az ágya mellől. Egyébként, most jut eszembe, éppen tegnap kérdezte az apjától: „Ne írjam meg Werner bácsinak, hogy betegen fekszel? Ne várjon ránk hiába Németországban.” Talán éppen ön az a Werner bácsi?

A fiatalember bólintott.

– Igen. Már nem kaptam meg az értesítést. Hála Istennek, különben most nem lennék itt.

Izgatottan sietett tovább. Néhány perc múlva elérték a kórházat. Felszaladtak a lépcsőn a verandára, ahol néhány beteg pihent a nyugágyakban.

Lambert saját kis orvosi szobájába vezette Wernert.

– Várjon itt egy pillanatig, amíg Folkhardot előkészítem a jövetelére.

Werner szótlanul bólintott, és az ablaknak támaszkodott. Ránehezedett a bánat. Úgy érezte, mintha neki is beteg tüdővel kellene lélegeznie.

Néhány perc múlva az orvos kinyitotta az ajtót, ő pedig követte a keskeny folyosón. Belépett a szerény kis szobába, ahol Folkhard volt az egyetlen beteg. Láztól csillogó szemmel feküdt az ágyban, fátyolos mosollyal nyújtotta barátja felé a kezét.

Werner a sokat szenvedett, meggyötört arc láttán legszívesebben felkiáltott volna. Megsemmisülten rogyott le az ágy melletti székre, megfogta barátja feléje nyújtott kezét, és beletemette az arcát.

– Klaus… kedves barátom!

– Kedves Wernerem, hát visszajöttél?

– Igen, Klaus. Azt akartam… azt terveztem… hogy hazaviszlek. Előbb nem tudtam elszabadulni, de most… Istennek hála… itt vagyok.

Klaus mosolygott, közben keservesen zihálva tudott csak levegőt venni.

– Igen, hála Istennek, itt vagy! Meghat a hűséged.

Werner megrendülve elfordult, és tekintete találkozott egy sötét szempárral. Sanna még a szokásosnál is

félénkebben, mégis megkönnyebbülve nézett rá. A férfi felállt, és odalépett hozzá.

– Sanna, kedves kis Sanna! – Megfogta a kezét, és megsimogatta, ahogy az idősebb testvér szokta a kis húgát vigasztalni.

A finom metszésű leányarc mélyen elpirult, és félénk gazellatekintete bizonytalanul pillantott a jövevényre. A kis kéz megremegett az övében. Werner meglepetten nézett végig a lányon, akinek karcsú, formás alakja arról árulkodott, hogy távollétében gyermeklányból felnőtt nővé érett.

– Nem is üdvözölsz, kicsi Sanna? – kérdezte a férfi, s közben igyekezett összeszedni magát.

Ekkor a lány hatalmasat sóhajtott.

– Tudtam, hogy eljössz, Werner bácsi. Éreztem. Hiszen megígérted.

– Igen, rád várt mindennap, pedig nem is tudta, hogy úton vagy felénk – mondta Klaus halkan, és lázasan csillogó szeme különös kifejezéssel csüggött rajtuk.

Werner újra leült mellé.

– De jó, hogy találkoztunk! Milyen könnyen elkerülhettük volna egymást.

Klaus bólintott.

– Igen, így van jól, habár mélységesen lesújtott, hogy akaratom ellenére meg kellett szakítanom az utazásomat. De most már nem panaszkodom. Ki tudja, mikor találkoztunk volna különben.

Erősen megszorította barátja kezét, és aztán csaknem élénken, mosolyogva így szólt a lányához:

– Látod, kislányom, most minden olyan szép lesz újra, mint két éve volt.

Sanna odalépett az apja ágyához, és megitatta a beteget az odakészített hűtött limonádéval.

– De most már ne beszélj többet, édesapa, mert megerőlteted magad – kérte halkan.

Apja mosolygott.

– Ugyan, ne tiltsd most meg, kislányom, hogy beszéljek! Hiszen el kell mondanom Wernernek, mit tervezünk a jövőre! Ó, barátom, hogy csábít, hív már a szülőföld! Nem bírtam ki itt tovább. Negyvenezer márkáért adtam el a gazdaságot, pedig testvérek között is megérte az ötvenezret. De nem tudtam kivárni, amíg valaki annyit kínál érte. Ugye ennyi pénzből már el lehet odaát Németországban kezdeni az életet?

– Egészen biztos, Klaus, de ne felejtsd el, hogy Werner barátod most gazdag ember. Az én házam a te otthonod és Sannáé is. A jövőre ne legyen többé gondod!

Klaus sokáig fürkészte barátja finom metszésű, nemes arcát, majd tekintetével végigpásztázta karcsú, izmos termetét, amelyből fiatalság és tetterő áradt.

– Sanna otthona – mondta ábrándozva, mintha leragadt volna ennél a szónál. Szeme kitágult. – Látszik rajtad, hogy képes vagy a gyengéknek és védteleneknek biztonságot és oltalmat nyújtani – folytatta halkan, elrévedve. De aztán tekintete Sanna arcán állapodott meg, és összeszedte magát. – Csak jussak egészségesen haza, akkor… igen, akkor minden jó lesz…

– Igen, igen, akkor minden jó lesz – helyeselt élénken Werner.

Gondolataikba merülten hallgattak egy ideig. Akkor Klaus mosolyogva így szólt a lányához:

– Menj most ki egy kicsit a szabadba, beszélgess el Agathe nővérrel! Werner itt van velem.

Sanna habozott.

Werner kiolvasta a beteg szeméből, hogy négyszemközt szeretne maradni vele, ezért így szólt:

– Menj csak, Sanna, majd én vigyázok apádra.

A leány egyikről a másikra pillantott, és az arcán mosoly suhant át. Wernert egészen elbűvölte a kedves, huncut mosoly, és úgy nézett rá, mintha most látná először.

– Tudom én, csak szabadulni akartok tőlem. Annak idején is mindig így tettetek, ha valami fontosat akartatok megbeszélni – mondta.

Werner belement a tréfába.

– Gyerekeknek nem kell mindent tudni – ugratta a nagylányt.

Az pipiskedve kihúzta magát.

– Ó, már akkora vagyok, mint édesapa ápolónővére. Pedig az már harmincéves.

– Te pedig még csak tizenhat vagy, ugye?

– Három hónap múlva leszek tizenhét.

– Nahát, tizenhét! Akkor szinte már igazi hölgynek számítasz.

Eközben kutató pillantással nézett rá. Sanna ettől elpirult, és félénken lesütötte a szemét. Apja fölé hajolt.

– De csak a ház előtt járkálok majd, és ha szükséged van rám. Werner bácsi szóljon ki értem!

– Igen, kislányom, ne aggódj!

Erre Sanna lassan kiment a betegszobából. Amikor becsukódott mögötte az ajtó, a két férfi némán nézett maga elé. Aztán újra összekapcsolódott a tekintetük. Nem volt most könnyű egymás szemébe nézni.

Klaus hirtelen mozdulattal megragadta a barátja kezét.

– Werner!

Werner lélegzetvisszafojtva hallgatta.

– Kedves barátom, beszéljünk egymással, mint férfi a férfival! Ugye tudod, hogy nekem már nincs sok hátra?

– Klaus…!

Werner hangja fájdalmasan csengett.

– Hagyd el, Werner, aminek meg kell történnie, meglesz. Az utóbbi napokban a sorsommal némán hadakozva, szívemben Sannáért érzett kétségbeejtő aggodalomban feküdtem itt. Senkim sincs rajta kívül, és most egyedül, védtelenül kell itt hagynom.

– Klaus, amíg csak élek, a lányod soha nem lesz elhagyatott és védtelen.

A beteg arca felderült.

– Amikor az előbb átlépted azt a küszöböt, éreztem, meg vagyok váltva. Tudtam, hogy Sanna igaz barátot, védelmezőt és támaszt talál benned. Csakhogy fiatal vagy, Werner, és szeretett német hazánkban egy fiatalember és egy fiatal nő között minden kapcsolatnak támadhatatlannak kell lenni.

Werner kisimította a haját a homlokából

– Természetesen, ebben tökéletesen igazad van, de ennek is megtaláljuk a módját. Ebben a szent pillanatban megfogadom, hogy egész életem Sanna jólétének szentelem. Az a baj, hogy ahhoz túl fiatal vagyok, hogy örökbe fogadjam, ő pedig túl fiatal ahhoz, hogy egyszerűen feleségül kérjem.

Folkhard hirtelen összerezzent, és kutatón nézett vendége szemébe.

– Feleségül kérd…? Werner, hát nincs más nő az életedben, aki közel áll a szívedhez?

Werner megrázta a fejét.

– Szerettem egy leányt, gyerekkori játszótársamat. Mást választott. Nagyon boldog lett, én pedig sebzett szívvel odébbálltam. Semmi akadálya tehát, hogy feleségül kérjem Sannát, csupán az ő fiatal kora. Még nem határozhat a sorsa felől.

Folkhard nehezen hörögve visszahanyatlott párnájára.

– Pedig éppen ez a megoldás töltene el teljes nyugalommal és békével. Ha Sannát a feleségednek tudhatnám!

Werner feldúltan hajolt barátja fölé.

– Akarod, beleegyeznél, boldoggá tenne ez a megoldás?

– Minden kínomtól megváltana.

– Akkor rendelkezz velem, Klaus! De Sanna… hiszen gyermek még!

– Megteszi, amit kérek tőle.

– És ha később a szíve valaki más felé fordulna, ha találkozna valakivel, akit megszeret, mi történjen akkor?

Az apa mosolyogva nézett maga elé. Tudta, hogy a gyermeke szívében rejtve bár, de ott van a Werner iránti szerelem csírája. Ám nem akarta elárulni a titkot, amely még nem tudatosult Sannában sem.

– Hogy akkor mi történjen? – sóhajtotta. – Nem tudom, nem is gondolok most olyan messzi jövőre.

Werner elmélázott. Hirtelen felderült az arca.

– De én tudom, Klaus, Figyelj ide! Az imént komolyan beszéltem, amikor azt mondtam. Sannáé az életem. Igaz, akaratomon kívül, de én fosztottam meg az édesapjától, megpróbálom hát pótolni. Kérdezd meg Sannát, akar-e a feleségem lenni! Ha beleegyezik, hajlandó vagyok azonnal megesküdni vele. Utána nálad maradunk, ameddig szükséged lesz ránk. Azután hazaviszem a lányodat. Házamban egy rokon hölgy védőszárnyai alatt úrnőként

élhet. Kedves barátaim oltalma alá helyezem majd, akik beavatják az otthoni életbe. Ha már ilyen védve hagyhatom ott, békés körülmények között, nevem oltalmában, akkor folytatnám tervezett utazásomat a fekete földrész belsejébe, hogy kutatásaimat befejezzem. Erre két év elegendő lesz… Addig lesz ideje bőven, hogy eldöntse, akar-e egész életére hozzám tartozni. Összehasonlíthatna más férfiakkal, és kiderülne számára, hogy megtalálja-e mellettem az életre szóló boldogságot. Szavamat adom rá, Klaus, hogy elválok tőle, ha valaki más oldalán akarja leélni az életét. Úgy állok majd továbbra is mellette, mint egy igazi, jó fivér. Mit szólsz ehhez a javaslathoz?

A beteg szeme boldogságtól ragyogott.

– Kérlek, ne kísérts, Werner! Isten látja a lelkemet, szeretném elfogadni tőled ezt az áldozatot. Minden szavad gyönyörűséggel tölti el a lelkemet, a javaslatod pedig értelmes, megfontolt, Sannámat biztonságban tudnám a házadban, csakhogy túl szép ez ahhoz, hogy igaz legyen. Nem fogadhatom el az áldozatodat, mert egy napon talán magad is megbánnád.

– Soha! Részemről ez nem áldozat. Bárcsak minden áldozat ilyen könnyű lenne! Hiszen ismerem Sannát, tiszta szívét, simulékony természetét és okos, bátor jellemét. Nagy ajándék lenne számomra, ha része lehetnék fiatal életének. Ha nem akarná, én abba is beleegyeznék, hogy hozzásegítsem a boldogsághoz, még ha azt egy másik férfi oldalán találja is meg. Még ennél sokkal nagyobb áldozatra is kész lennék! Az életemet kaptam vissza a te kezedből, a magadét adtad érte. Hadd köszönjem meg ezt a saját életemmel. Csak akkor tudok mindenestül felelni Sannáért, ha feleségül veszem, erről meggyőződtem.

Minden egyéb kapcsolatot odahaza kikezdenének, vagy rossz szemmel néznének. Bízd rám a gyermekedet, Klaus!

A két férfi erősen megszorította egymás kezét, tekintetük összekapcsolódott. Végre az apa nyugodt hangon megszólalt:

– Elfogadom az áldozatodat, Werner, a gyermekem érdekében.

Werner fellélegzett. Nem volt olyan könnyű a lelke, mint ahogy mutatta. Tudta, hogy olyan feladatot vállalt magára, amit egykor talán majd nem lesz könnyű teljesíteni. De mit számított ebben a pillanatban, hogyan alakul majd számára ez a különös házasság! Most az volt a legfontosabb, hogy haldokló barátjának megtegyen mindent, ami csak módjában áll. A háláját kellett lerónia, és nem mérlegelhette, könnyű lesz-e ez, vagy nehéz. Ha elhatározta is, hogy nem házasodik meg, mert azt hitte, nem talál soha olyan nőt, akit annyira tudna szeretni, mint Käthét, a jelenlegi helyzet kizárt mindent józan fontolgatást.

Werner határozottan felemelte a fejét.

– Akarsz most azonnal Sannával beszélni, Klaus? Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha tőled tudja meg, mi várrá.

Klaus bólintott.

– Igen, hívd be! Mindent el akarok neki mondani, az igazságot is az állapotomról. És ugye, Werner, hamarosan megtörténik, mert ki tudja… az óráim már meg vannak számlálva.

– Összeházasodunk, amilyen gyorsan csak lehet. Magadra hagylak Sannával, hiszem, megtalálod majd a megfelelő szavakat. Odaát, a doktornál várom a hívásodat.

Még egyszer kezet ráztak, és Werner elhagyta a betegszobát.

Sanna ez idő alatt odakinn fel-alá sétált az ápolónővel. Amikor Werner kilépett az épületből, odafutott hozzá. A fiatalember lenézett gyors léptű, kicsi lábára, ahogy kivillant a fehér vászonruha szegélye alól. Különös, szorongó érzés kerítette hatalmába, úgy érezte, a sorsa fut felé.

– Visszamehetek már hozzátok? – kérdezte pihegve, kissé félénken a leány.

Werner lenézett a tündéri teremtésre. Dús, göndör haja két vastag fonatban hullott a vállára és hullámzó keblére. Fehér homloka fölött makacs kis gesztenyebarna fürtök göndörödtek. Keskeny, napbarnított, soha kesztyűt nem látott kezével türelmetlenül simította hátra a haját, és sötét szeme, melyben aranyszínű szikrák villództak, szemérmesen, ugyanakkor bizalommal tekintett a fiatalemberre. Wernernek az jutott eszébe, hogy Sanna néhány év múlva gyönyörű fiatal nővé érik. Amióta nem látta, megnőtt, és arcvonásai vesztettek valamelyest gyermeki kerekdedségükből.

Hogyan lép majd elébe két év múlva? Arcának már most is sajátos, idegenszerű bája volt, és ha mosolygott, elragadó varázs áradt belőle.

Werner elgondolkodva simított ki egy fürtöt a lány homlokából, és a tekintete ellágyult.

– Bemehetsz édesapádhoz, kicsi Sanna!

– És te, Werner bácsi?

– Én szeretném meglátogatni Lambert doktort és megkérdezni tőle, hol találok valami szállást.

Sanna arca elkomorult, és a földre szögezte tekintetét.

– És ugye, megkérdezed a doktor urat, hogy édesapa hamarosan meggyógyul-e.

– Megkérdezem, Sanna.

Erre a fiatal lány hevesen a szívére szorította a kezét.

– Édesapa sokkal betegebb, mint gondolod, csak nem tudja – mondta megtört hangon.

Werner védelmezőn átkarolta a vállát.

– Honnét veszed ezt, kislány?

Sanna remegve sóhajtott fel.

– Érzem már régen… nagyon régen. Bárcsak Németországba utazhatnánk! Itt sohasem gyógyul meg egészen. A honvágy emészti.

– És te, Sanna, szívesen mennél Németországba?

A leány bólintott.

– Annyira vágyom rá! Ugyanúgy, mint apa. Hiszen a szüleim hazája, meg a tied is. Minden jó ember, akit ismerek, onnan érkezett. Agathe nővér és Lambert doktor is. Ott csak jó emberek laknak, ugye?

A férfi elmosolyodott.

– Azért ott sem jó mindenki, kicsim.

– De azért nem olyan gonoszak, mint azok, akik meg akartak ölni téged, és aztán megsebesítették édesapát – mondta és megborzongott.

Werner bekísérte az épületbe.

– Ne is gondolj erre, Sanna! Nemsokára hazamegyünk Németországba.

A lány várakozásteljes pillantást vetett rá.

– Velünk jössz, ugye?

– Igen, hazaviszlek egy kedves, öreg házba, amelynek szép nagy kertje van.

– A te házadban, a te otthonodban maradhatunk majd? – kérdezte a lány, miközben arcán elragadó mosoly jelent meg.

– Igen, Sanna… örökre!

Ránézett, és sötét pír öntötte el a lány arcát, hogy máris átadja a helyét a hirtelen támadt sápadtságnak.

Remegő sóhaj tört fel kebléből, majd hirtelen, anélkül hogy egyetlen szót szólt volna, elrohant.

Werner utána nézett. Milyen különösen viselkedett! És milyen szokatlan kifejezés jelent meg a lány gazellaszemében! Kitörő öröm, visszafojtott ujjongás, előtte pedig az a mélységes fájdalom és az édesapjáért való aggodalom! Ebben a gyermeki lélekben valóban gazdag érzelemvilág lakozik, De… tényleg gyermek még? Odahaza a hasonló korú lányok már átélték az első szerelem gyötrelmeit, túl voltak az első apró szerelmi kalandokon. Sanna a világtól távol nevelkedett, s megőrizte gyermeki lelkét. Vajon hogyan fogadja majd az apja közlését? Werner elgondolkodva kereste fel Lambert doktort, aki már kíváncsian sietett elé.

Sanna térdre borult az apja ágya mellett.

– Apa, drága édesapám, Werner bácsi eljön velünk Németországba! Azt akarja, hogy a házában lakjunk, és örökre nála maradjunk! – hadarta örömtől elfúló hangon.

A férfi megsimogatta lánya haját, és kutatva nézett égő arcába.

– Örülsz neki?

A lány csillogó szemmel bólintott.

– Annyira, de annyira! De ugye, édesapa, te is? Hiszen úgy szeretjük mindketten. Csodás utazás lesz! Csak gyógyulnál már meg, legalább annyira, hogy elindulhassunk!

Apja szorosan magához ölelte.

– És ha soha többé nem leszek már egészséges, drága gyermekem, ha itt kellene maradnom, elmennél haza Wernerrel kettesben?

Sanna rémülten kapta fel a fejét.

– De apa, drága apa, nem szabad így beszélned velem! Nem hagylak magadra soha!

Az apja még szorosabban vonta magához.

– Így kell, hogy beszéljek veled, egyetlenem. Nézd, az orvos, sürgető óhajomnak engedve, megmondta, hogy nem indulhatok már soha útnak az óhazába. De téged Werner odavisz.

A fiatal lány tekintetében rémült kifejezés, a kétségbeesett felismerés villant fel.

– Nélküled nem, édesapa, hogy képzeled, hogy nélküled?

– De igen, kislányom, nélkülem. Hallgass ide, egyetlenem, és légy az én bátor, erős gyermekem, hallod? Nézd, belefáradtam az életbe, annyira fáradt vagyok… aludni szeretnék. A beteg mellem fáj. Ugye megérted, hogy nyugalomra vágyom, arra, hogy a fájdalmaknak vége szakadjon?

Sanna halálsápadt lett, kétségbeesetten nézett apjára.

– Apa, édesapa, ennyire szenvedsz?

És akkor egyszerre ráborult, és két kézzel kapaszkodott belé.

– Édesapa, ezt nem szabad megtenned velem, ne hagyj magamra! – kiáltotta mélységes kétségbeeséssel.

Apja megsimogatta a fejét.

– Szegény, drága kislányom, fáj, tudom jól. Az ember minden erejével visszatartaná azt, akit szeret. Ugyanezt éreztem édesanyád halálakor. Annyira szerettem, és látod, még a síron túl is szeretem. Hadd pihenjek meg mellette!

Ott nyugszunk majd békén, és a hazánkról álmodunk, ahol a gyermekünk otthonra talál. Kislányom, kis szívem, olyan békésen lehunynám a szemem, ha tudnám, hogy te bátor leszel. Werner magával akar vinni, és a házában élsz majd… persze csak akkor, ha én már nem leszek az élők sorában. És hogy megóvhasson és megoltalmazhasson minden gondtól, bajtól, feleségül kell menned hozzá.

– Feleségül menjek hozzá… én? – Sanna felkapta a fejét, és zavartan nézett az édesapjára.

– Igen, igen, ne ijedj meg ettől! Nézd, Németországban mások a törvények. Ott olyan sok ember él együtt, és ha egy férfi meg egy nő örökre együtt akar maradni, akkor a törvény előtt össze kell házasodniuk. Senki sem választhatja el őket többé egymástól. Érted?

Sanna némán bólintott, de a szemében továbbra is nyugtalanság tükröződött.

– Nos, kislányom, el tudnád határozni magad arra, hogy Werner felesége légy? Határtalan vigasz lenne ez számomra. Nyugodtan hunynám le a szemem, ha Werner oltalmában tudhatnálak.

Sanna remegve borult édesapja keblére. Nem fogta fel igazán, mit kívántak tőle, mi az, ami most rászakadt. Mindent elborított ebben az órában az a szörnyű gondolat, hogy szeretett apját elveszíti, És tudta, hogy ez hamarosan bekövetkezik. Hiszen titokban már annyiszor hatalmába kerítette az aggodalom, de erőnek erejével igyekezett a szörnyű gondolatot elhessegetni magától. És most már tudta, az apja halálos beteg, és el fogja őt veszíteni! Ő pedig legyen bátor, és hagyja békében nyugodni?

Milyen nehéz volt mindez, milyen nagyon nehéz! És mit is kívánnak még tőle? Werner felesége legyen, az ő hitvese? Milyen furcsa…

Úgy érezte, mintha nem vele, hanem egy idegennel történne mindez. Nem tudta beleképzelni magát ebbe a helyzetbe, s ebben a pillanatban ez nem is volt fontos számára. A tudat, hogy elveszíti az édesapját, olyan mély gyásszal és fájdalommal töltötte el, hogy mellette eltörpült minden más gondja.

– Nos, Sanna, az én bátor, erős kislányom leszel? Megadod nekem a nyugalmat és a békét, és feleségül mész Werner Rutlandhoz? – kérdezte egy idő után az apja anélkül, hogy ölelő karjából kiengedte volna.

Sanna még rövid ideig halálos csendben pihent apja szívén. Azután felegyenesedett.

– Édesapám! – kezdte, de ekkor ismét elfogta Folkhardot a gyötrő légszomj, és rémült tekintettel nézett a lányára.

Sanna összeszedte minden bátorságát. Szeretettel megtámasztotta a beteget, és kisimította ősz haját szenvedéstől és rémülettől verítékes homlokából.

– Mindent megteszek, ami neked békét és nyugalmat ad, kedves édesapám, bátor és erős akarok lenni – mondta halkan, vértelen ajakkal.

Apja felnézett rá, és szeméből kihunyt az iszonyatos félelem. Kimerülten hanyatlott vissza párnáira.

A következő napokat Sanna szinte álomként élte át. Nem is fogta fel igazán, mi történik vele.

Az sem maradt meg az emlékezetében, mit mondott Werner neki és az édesapjának, amikor újra behívták a betegszobába. Csupán az járt a fejében, hogy apja minden kívánságát teljesítenie kell, ameddig még életben van.

Amikor aztán néhány nappal később az édesapja betegágyánál egy német lelkész összeeskette őket Wernerrel, alig-alig érintette meg a gondolat, hogy ezzel új irányt szabott az életének. Mit jelent a házasság, milyen

jogok és kötelességek hárultak ezzel a kapcsolattal rá? Gyermeki lényében mindez nem is tudatosult. Az esküvőt csupán eszköznek tekintette arra, hogy haldokló apját békével, nyugalommal és néhány boldog órával ajándékozza meg.

Lambert doktor és az apja farmját eladó ügynök voltak az esküvői tanúk. Rajtuk kívül csak Agathe nővér volt jelen a szertartáson. Mindannyian mélyen megrendültek a gyermekmenyasszony és a halálos beteg apa láttán. A kövér, víg kedélyű Lambert doktor elérzékenyülve felsóhajtott, mintha ő maga készülne hamarosan eltávozni az élők sorából, Agathe nővér pedig komoly, együtt érző pillantásokat küldött a gyámoltalan, megszeppent Sanna felé.

Amikor Sanna az esküvő után férjét továbbra is „bácsinak" szólította, a komoly arcok mosolyra derültek. Werner szeretettel karolta át fiatal feleségét.

– Ezentúl a bácsit el kell hagynod, Sanna, én már csak a te Wernered vagyok.

A sápadt leányarcot hirtelen elöntötte a pír. Sanna gyorsan ellépett férjétől, és megállt édesapja ágyánál.

Hét nap adatott még Klaus Folkhardnak. Ez idő alatt az ifjú pár szinte el sem mozdult az ágya mellől. A hetedik nap már alkonyodott, amikor Klaus csendben, békével örök álomra hajtotta a fejét. A fiatalok fogták a kezét, ő pedig utolsó pillantását az égre emelve, forrón kérte Isten áldását gyermekeire.

Sanna látta, hogy közeleg a vég. Már semmit sem titkoltak el előle. Bátran tartotta magát, amíg a szenvedőnek meg nem tört a tekintete. Akkor ájultan esett össze, mintha egyszerre elhagyta volna minden ereje.

Napokig feküdt ébrenlét és álom határán. Agathe nővér lelkiismeretesen ápolta. Ezalatt Werner elszállíttatta a farmra barátja földi maradványait. A halott kívánsága szerint a felesége mellé temették, nem messze onnan, ahol annak idején a végzetes lövés érte. Werner kísérte el utolsó útjára, és mielőtt visszatért volna Swakopmundba, szedett Sannának egy csokor virágot a szülei sírjáról, amelyet az új gazdák gondjaira bízott.

Sanna időközben összeszedte magát, s Werner helyet foglaltatott egy két nappal később induló hajón. Szerencsés véletlen volt, hogy Agathe nővér ugyanakkor indult hosszabb szabadságra az óhazába. A húgát szerette volna meglátogatni Berlinben, s Werner kérésére csatlakozott hozzájuk. Együtt érzett az ifjú párral, s mivel ismerte különös házasságuk titkát, tudta, milyen kínos lehet most számukra az egyedüllét. Tapintatosan megosztotta hát a társaságát a fiatalasszonnyal az utazás idejére.

Természetesen a hármas megjelenése kíváncsiságot váltott ki az útitársak körében. Mindenki azt találgatta, milyen kapcsolat lehet a gyermeteg, gyászruhás, szomorú, sápadt fiatalasszony, a büszke, komoly képű, gondos és gyengéd férfi, valamint a csendes, barátságos Agathe nővér között.

A kíváncsiskodók a kapitányt ostromolták kérdéseikkel, de ő sem tudott felvilágosítással szolgálni.

Egy ilyen hosszú tengeri utazás alatt, amikor az ember hetekig rá van utalva idegenek társaságára, akad idő bőven, hogy foglalkozzanak egymással. Részvéttel vegyes kíváncsisággal figyelték az utasok a fiatalasszonyt, ahogy gyakran megállt a korlátnál, és az óceánt kémlelte. Betegnek hitték, hiszen a nővér mindig ott volt a

közelében. Az egyik hölgy azonban hamarosan megtudta tőle, hogy a fiatalasszony nemrég elhunyt édesapját gyászolja, akit haláláig ápolt. Miután erre fény derült, a kíváncsiskodók megnyugodtak, így Werner és Sanna zaklatás nélkül tehette meg a hazavezető utat.

Az ifjú hölgy legszívesebben egy kényelmes székben ült a fedélzeten, és ábrándosan nézte az óceánt. Végig szép idő volt, nyugodt vizeken hajóztak. Ha kikötöttek valahol, Werner sétálni hívta Sannát a környékre, hogy elterelje figyelmét a bánatáról. Fiatal felesége azonban szívesebben maradt a fedélzeten, mert megijesztette az embertömeg és a város zaja. Werner kénytelen volt beletörődni a döntésébe.

Werner ellátta Sannát könyvekkel és csemegével, virágot és gyümölcsöt hozott neki, gondosan betakargatta egy meleg plédbe, ha hűvösödött, és időnként felolvasott neki, Agathe nővérrel együtt egyre azon igyekezett, hogy bevonja valami olyan beszélgetésbe, amely szomorú gondolatairól eltereli a figyelmét.

Sanna hálásan és félénken mosolygott rá, amikor látta, mennyit fáradozik érte.

– Olyan jó vagy hozzám, Werner, olyan jó, annyira hálás vagyok érte – mondogatta gyakran.

Ilyenkor Werner mosolyogva csóválta a fejét.

– Nincs mit megköszönnöd, Sanna, nekem szerez örömöt, ha a kedvedben járhatok – mondta egyik nap.

Erre a gyerekasszony a haja tövéig pirult, és fejét elfordítva a lenyugvó napba nézett.

Werner lelkiállapota igencsak különös volt. Számára is valószínűtlenül teltek az utóbbi hetek. Amíg Klaus élt, minden gondolatát és idejét lefoglalta, de amióta Sannával a hajón tartózkodtak, különös kapcsolatuk szokatlan

hatást gyakorolt rá is. Úgy érezte, Sanna az utóbbi hetekben felnőtt nővé érett. Már nem a gyermeket látta benne. Talán a hosszú, fekete gyászruha is hozzájárult ehhez.

Időnként azon kapta magát, hogy az arcát kémleli, és azt fürkészi, vajon mit gondolhat kettőjük kapcsolatáról. Felfogta, miféle természetű most már a viszonyuk? Sejtette egyáltalán Sanna, még ha pontosan nem tudta is, miféle jogokat és kötelességeket vállalt magára – csupán az édesapja kedvéért – ezzel a kötelékkel?

Nagyon szeretett volna bepillantani a lány lelkébe, és gondolatban sokkal többet foglalkozott vele, mint korábban hitte volna. Ha szemben ült vele, és figyelte, arról ábrándozott, milyen lesz majd két év múlva, mire ő visszatér az utazásából. Az ő korában akár egy év is csodákat tehet. Mit válaszol majd, ha visszatér, és felteszi neki a kérdést: velem maradsz, vagy adjam vissza a szabadságodat? Nyugtalanította ez a kérdés. Mivel Sannával ellentétben tisztában volt helyzetük összetettségével, nem tudott többé elfogulatlanul viselkedni vele.

Nyugtalansága fokozódott, amikor észrevette, hogy Sanna is egyre nagyobb zavarban van vele szemben. Tekintetében kérdő, aggodalmas kifejezés jelent meg, amely elárulta Wernernek, hogy a lelkében kétségek ébredtek, s hogy ő is mindenféle kérdésen töpreng.

Egy napon Sanna a korlátnál állt, fejét a kezére támasztva. Agathe nővért elkapta a tengeribetegség, és a kabinjában feküdt.

Werner odalépett a feleségéhez. Egyedül voltak, senki sem volt a közelben.

Ahogy oldalról rápillantott felesége édes-bús arcára, minden eddiginél jobban eluralkodott rajta a vágy, hogy a kedvére tehessen, és megmutassa, milyen kedves a szívének.

– Hát nem gyönyörű? – kérdezte, és a szelíden fodrozódó tengerre mutatott.

– Csodaszép, az ember le sem tudja venni róla a tekintetét – felelte a lány, anélkül hogy ránézett volna.

– De legalább egyszer azért rám nézhetnél – kérlelte Werner kedvesen.

Amikor észrevette, hogy a lány elpirul, és továbbra sem mer a szemébe nézni, hirtelen átkarolta.

– Sanna!

A kicsi asszony ijedten rezzent össze, és kiszakítva magát a karjából, gyorsan ellépett mellőle. Olyan kifejezés jelent meg az arcán, amit Werner sokáig nem tudott elfelejteni, s amely arról árulkodott, hogy időközben megértette, milyen különös kapcsolatba kerültek egymással. Egyszeriben megsajnálta, és elszégyellte magát, amiért oly türelmetlenül próbálta kifürkészni ébredő lelkének titkát, s megijedt, hogy eljátszotta a bizalmát. Ő már egyébként is elveszítette a nyugalmát és az elfogulatlanságát vele szemben, s nem szerette volna idő előtti kíváncsiskodásával Sannáét is megingatni.

Mindenáron meg kell nyugtatnia, elfogulatlanságot kell színlelnie, hogy ismét helyreálljon köztük a zavartalan baráti kapcsolat.

Nem indult hát utána, hanem látszólag közönyösen nézett ki a tengerre.

– Nem akarsz már itt maradni, Sanna? Fázol, hozzak ki egy kendőt? – szólt utána.

A szíve hevesebben dobogott, amikor észrevette, hogy felesége vonakodva bár, de ismét közeledik felé. Úgy látszott, szégyelli az előbbi ijedelmét, Werner csak most fordította felé az arcát.

– Ó, talán csak nem ijesztettelek meg az előbb, amikor olyan figyelmetlenül rád törtem?

A leányasszony lesütött szemmel bólintott. Werner a karjára tette a kezét.

– De kicsi Sanna, csak nem ijedsz meg a jó öreg Werner bácsidtól! Hiszen mi ketten tudjuk, mit jelentünk egymásnak. És ugye, csak azért, mert nem bácsizhatsz már, nem vontad meg tőlem a bizalmadat? Hiszen alapjában véve semmi sem változott. Szívből szeretlek, ahogy az édesapád szeretett. Soha ne feledd, hogy minden igyekezetemmel boldoggá és elégedetté szeretnélek tenni. Szeretnék minden kellemetlenséget, minden bánatot távol tartani tőled. Gondolj mindig arra, mit érezne vajon édesapád, ha ilyen bánatosnak és csüggedtnek látna. És a kedvemért is tedd meg, hogy nem szomorkodsz. Ne akard, hogy azt higgyem, nem tudom teljesíteni az édesapádnak tett ígéretemet. Én is őszintén, mélyen gyászolom őt. Az elvesztése ránehezedik a lelkemre, hiszen miattam halt meg. Nem lesz nyugalmam, amíg nem látlak újra olyannak, amilyen a farmon voltál, amikor még édesapád egészséges volt. Légy újra az én kedves kis húgom! Viseljük együtt gyászunkat, és segítsünk egymásnak, rendben? Kezet rá!

Sanna egyre közelebb ment hozzá, és most mély sóhajjal nyújtotta a kezét. Arcára boldog mosoly ült ki, mintha épp valami súlyos gondtól szabadult volna meg.

Werner szorosan fogta a kis napbarnított kezet, és megkérdezte:

– Ugye, kicsi Sanna, úgy bízol bennem, mintha apád volnék?

– Olyan jó ember vagy, csak kicsit légy még türelmes velem! Minden annyira új és idegen itt nekem – mondta halkan.

– De én a régi maradtam, Sanna!

A leány megigazította a haját, és kutató pillantást vetett a férfira. De amikor az felszabadultan és elfogulatlanul viszonozta a pillantását, elmosolyodott, és azt mondta:

– Néha az vagy, máskor meg úgy érzem, mintha valahogy megváltoztál volna.

– Ezt az új környezet okozza, kislányom, majd megszokod.

– Gondolod?

– Biztos vagyok benne. Csak ne félj! Légy mindig bátor és bizakodó, és soha ne feledd, hogy a védelmeződ vagyok. Van kedved elkísérni az otthonomba?

– Igen. Persze, apával együtt még jobb lenne.

– Hiszen ő is itt van velünk, itt van a szívünkben, így magunkkal vihetjük őt is az óhazába.

A lány bizalmasan belé karolt, a szeme felcsillant.

– Ezt nagyon szépen mondtad, nem is felejtem el soha.

Ezután Werner az otthonáról, a barátairól és Sera néniről mesélt neki.

– Tudod, Sanna, Sera nénivel kissé elnézőnek kell lenned, figyelembe kell venned nehézkes természetét. Hosszú éveken át ő volt a házunk asszonya, és megszokta a parancsolgatást. Nem kell nagyon komolyan venned. Hagyd rá, akármit mond! Ha a szükséges tisztelettel viseltetsz iránta, ő is ellát majd mindennel, amire szükséged van. Természetesen házamnak te leszel az úrnője, Sera néninek pedig lassanként hozzá kell szokni a

gondolathoz, hogy nem ő az első személy. Fogd fel kicsit humorosan, ahogy én is teszem, akkor nem tud ártani. Mindenképpen szükségem van arra a megnyugtató tudatra, ha ismét elutazom, hogy békében éltek egymással.

Sanna megdöbbenve nézett fel.

– Ha ismét elutazol? Megint el akarsz utazni, méghozzá hamarosan? – kérdezte izgatottan.

– Igen, amint a házam és barátaim oltalmában tudlak – felelte Werner, éberen figyelve Sanna minden rezdülését.

A lány arcán egymást váltották a színek, hol elpirult, hol elsápadt. Werner ismerte már nála a belső izgalomnak ezt a sajátos megnyilvánulását. Úgy tűnt, mintha Sanna megkönnyebbülve lélegzett volna fel.

– Soká maradsz távol?

– Két évig.

A lány izgatott vonásai most mintha megint megfeszültek volna.

– Olyan sokáig?

– Szeretnéd, ha inkább veled maradnék? – kérdezte Werner izgatottan.

Sanna megrázta a fejét.

– Ne borítsd fel a terveidet miattam. Folytatni akarod a kutatómunkát, igaz?

– Igen, így van. De ha azt akarod, hogy melletted maradj ak…

– Nem, nem. Csak félek egy kicsit a sok idegentől. Elsősorban Sera nénitől.

Werner nevetett.

– Ne félj semmitől és senkitől! Én a távolból is megvédelek. Még hogy félsz a nénitől! Eszedbe ne jusson! Te vagy a ház ura, és annak kell történnie, amit te akarsz.

Sera néninek csak azért kell vezetnie még egy ideig a háztartást, hogy a segítségedre legyen, amíg te magad is el nem boldogulsz vele. Kikapcsolódásban és szórakozásban sem lesz hiányod. Színházba, hangversenyre bármikor elmehetsz Sera nénivel, esetleg Käthe Verhagen is csatlakozik majd hozzád. Tetszeni fog neked, és kellemesebb társaság a néninek. És a mi szép nagy kertünkben jól eltöltheted az időt, nem hiányzik majd a szabad természetben való kószálás, amit a farmon úgy megszoktál. Egyáltalán, minden arra szolgál, hogy az életedet kellemessé és széppé tegye! És majd szorgalmasan írsz nekem, ugye?

Sanna szeme erre felcsillant

– Igen. Szívesen írok, és te ugye mindig válaszolsz majd, hogy tudjam, merre jársz?

– Mindig tudni fogod. Mindenünnen kapsz híradást tőlem.

Úgy látszott, ez a gondolat örömmel töltötte el Sannát. Vidámabbnak és érdeklődőbbnek látszott, mint az utazás során eddig bármikor.

Werner megnyugtató szavai megtették a kívánt hatást, Sanna újra bizalmasan és fesztelenül viselkedett vele szemben. Szemmel láthatóan megkönnyebbült, és több figyelmet kezdett fordítani környezetére.

Ettől kezdve nem is zárkózott el olyan félénken az útitársak elől. A nagy hajón folyó élénk társasági élet kezdte varázsa alá vonni. Werner és Agathe nővér hűségesen vigyázta első, bizonytalan lépéseit új élete felé.

Wernert kimondhatatlan örömmel töltötte el, hogy Sanna végre kizökkent komor egykedvűségéből. Most már ők is részt vettek a közös étkezéseken, s nem egyedül fogyasztották el az ebédet, vacsorát. Az útitársak nagyon

barátságosan fogadták az ifjú házasokat. A hölgyek Sannát bájosnak találták, Wernert pedig szellemesnek és szórakoztatónak. Az urak törték magukat azért, hogy melyikük tehet valami apró szívességet az elbűvölő fiatalasszonynak, aki olyan sajátos bájjal fejezte ki magát, és akinek a beszédmódja olyan frissen és mesterkéletlenül hatott, hogy egymással versengve kényeztették. Valóban olyan kedvesen hangzott, amikor Sanna több nyelvet keverve igyekezett szavakba önteni a gondolatait, vagy olyan kérdéseket tett fel, amelyek naivitásáról tanúskodtak, és olyan feleleteket adott, amelyek egyszerre fejezték ki gondolatai mélységét és a világban való teljes járatlanságát.

Werner észrevétlenül figyelte őt a sokféle emberrel kialakított kapcsolatában, és örült, hogy milyen könnyen és bátran feltalálja magát az új körülmények között, így az utazás végül kellemesebben telt, mint az első napok után remélhető volt

IV.

Serafine Münzer kisasszony Werner elutazása után kényelmesen berendezkedett a szép régi patríciusházban. Teljességgel a ház úrnőjének érezte magát, és fel sem merült benne a gondolat, hogy mindez máról holnapra megváltozhat.

Mindenekelőtt elfoglalta a ház néhai asszonyának a szobáit, amelyeket Johann Rutland életében zárva tartottak. A ház első emeletének legszebb szobái voltak ezek. A földszinten csak a társasági és étkezőhelyiségek kaptak helyet. Az idős Rutland és felesége lakó- és hálószobái, valamint Werner szobái az első emeleten helyezkedtek el. Serafine eddig a második emeleten lakott. Már régen szálka volt a szemében, hogy éppen ott helyezték el, ahol a szolgálók szobái és az egyéb gazdasági helyiségek is helyet kaptak. Ugyan minek állnának üresen a gyönyörű régi bútorokkal berendezett első emeleti szobák? Johann immár a temetőben nyugszik a felesége mellett, Werner pedig a világot járja. Talán soha nem is jön haza. Butaság volna, gondolta Serafine, ha annyira túlzásba vinné a szerénységet, hogy továbbra is odafenn lakna a szolgálókkal. Szép dolog az alázatosság, amíg van értelme. Úgy vélte, most már senkinek nem gázol az érzelmeibe, ha a „ház helyettes úrnője” elfoglalja a néhai igazi úrnő lakosztályát. Elhatározását tett követte: hamarosan birtokba vette a ház egykori úrnőjének összes szobáját.

Werner, bár elhunyt nagybátyja tekintélyes életjáradékot hagyott Serafinére, még megtoldotta ezt egy jelentős összeggel, hogy a házra, a kertre és a személyzetre se legyen gondja. A néni Werner költségén élt, a teljes kegy díját félre tudta tenni. Most érezte csak magát istenigazából gazdag, előkelő hölgynek! Ha vendégül látta barátnőit, mindjárt férjestül hívta meg őket, és Werner költségén, az ő borospincéje kulcsaival játszhatta a vendégszerető úrnőt. Gyakran hívott társaságot, és hivalkodón parádézott a ház ezüstkincseivel, finom damasztabroszaival és értékes porcelánkészleteivel.

Miért hagyná ezeket a kincseket méltatlanul a molyok és a rozsda martalékává lenni? Sera néni felelősnek érezte magát a Rutland-ház fényének fenntartásáért, és szentül meg volt győződve róla, hogy erre nála méltóbb képviselőt keresve sem lehetne találni. Gyakran gondolta elégedetten, milyen jó, hogy Werner nem vette feleségül a kis Käthe Ravent. Igazi áldás, hogy most Verhagennénak hívják, és ezzel ártalmatlanná vált a számára. A lelke mélyén még hálás is volt neki, hogy nem lett Werner felesége, és ezzel remélhetőleg örökre elvette a kedvét a nősüléstől. Ha pedig hazajön is néhány év múlva, akkor az utazásán gyűjtött tudományos anyag rendezésével lesz elfoglalva, és őt továbbra is hagyja majd kedve szerint uralkodni a házban. Házasodni már egész biztosan nem fog.

Serafine nagyon elégedett volt a dolgok állásával. Pazar ruháinak uszályát még egy picivel hosszabbra hagyta, hogy királynőivé tegye megjelenését.

Ebben az elégedettségben bombaként robbant Werner expresszlevele, Bremerhavenben adták postára, és a nénire jeges zuhanyként hatott. A levél így szólt:

Kedves Serafine néni!
Amint azt e levél postabélyegzője is elárulja, visszatértem Németországba, hamarabb, mint ahogy vártad. Nagyon meg fog lepni, ha közlöm, hogy nem egyedül, hanem ifjú feleségemmel érkezem haza…

Ennél a mondatnál Sera néni szinte aléltan hanyatlott hátra székében. Arca határozottan zöldes árnyalatot öltött, és hideg, kissé dülledt szeme vészjóslón villogott Miután repülősó és hideg víz segítségével valamelyest magához tért, ismét felvette a levelet, és nyögdécselve, sóhajtozva, ádáz dühvel olvasta tovább:

Május 10-én Swakopmundban házasságot kötöttem Susanna Folkhard kisasszonnyal. Bizonyára csodálkozol, hogy ilyen hirtelen szántam rá magam a nősülésre. Az okait majd személyesen közlöm veled. Mára érd be ennyivel! Most feleségemmel még néhány napra Berlinbe utazom, ahol elintézzük a szükséges bevásárlásokat. Jövő szombaton érkezünk meg Danzigba, és arra kérlek, hogy legendás szakértelmeddel készíts elő addig mindent ifjú feleségem fogadására.

Susanna Anna néni hajdani szobáiban fog lakni, amelyek a Rutland-ház mindenkori úrnőjét illetik. Tudom, milyen lelkiismeretesen vezeted a háztartást, ezért egy pillanatig sem kételkedem abban, hogy a szobák készen állnak a feleségem fogadására. Kérlek, szellőztess ki, és gondoskodj virágdíszekről. Jómagam a régi szobáimat szeretném igénybe venni.

Egyéb kérésem nincs, minden mást személyesen megbeszélünk, A feleségem üdvözletét küldi, nemkülönben én is.

Hát ez hihetetlen, egyszerűen hihetetlen! Werner, akiről megnyugodva azt hitte, hogy hosszú ideig a vademberek között tudhatja, hazafelé tart, méghozzá nem is egyedül, hanem újdonsült feleségével! És az ég nem szakadt le arra a hallatlan tényre, hogy a Rutland-háznak ismét igazi úrnője lesz, és ő, Serafine, kénytelen lesz egy trónját vesztett királynő árnyéklétébe alámerülni? Fénytelen tekintettel nézett körül a szobában, amelyben olyan elégedetten rendezkedett be győzelme biztos tudatában. Ezeket a szobákat ürítse ki? Ezekből a szobákból költözzön ki megint, hogy átengedje Werner fiatal feleségének? Már előre látta a személyzet kaján vigyorgását…

Hogy jön Werner ahhoz, hogy megházasodjék, ráadásul anélkül, hogy őt értesítette volna szándékáról? Még jó, hogy nem rogyott össze holtan e váratlan újság hallatán! Istenem, pedig milyen biztonságban tudta őt Afrikában, távol minden férj után áhítozó fiatal lánytól és özvegytől! Csak nem valami félvad teremtést hoz ide ősei tiszteletre méltó hajlékába? A legfrissebb hírek után Sera néni már semmit sem tartott lehetetlennek. Ugyan honnan kerített feleséget magának? Hát már elfelejtette Käthe Verhagent, akit oly forrón szeretett? Ó, ezek a férfiak! Lehet akár egyre is számítani közülük?

Dúlt-fúlt magában, de az mit sem segített. Elkeseredett dühvel belátta, hogy bármennyire nehezére esik is, engedelmeskednie kell Werner utasításainak.

Kicsinyes lelkében ebben a számára annyira megalázó órában mérhetetlen gyűlölet támadt a Rutland-ház jövendőbeli úrnője iránt. Sannában máris ádáz ellenségét

látta, pedig még át sem lépte a ház küszöbét. Serafine egyórányi töprengés után arra az elhatározásra jutott, hogy nem engedi át az ifjú asszonynak a háztartás vezetését. Semmi kedve sem volt szerényen meghúzódni a háttérben, miután hosszú éveken keresztül ő volt itt az egyeduralkodó.

Serafine kisasszonyt nem csupán a büszkesége és az uralkodni vágyása vitte erre az elhatározásra. Az elmúlt évek alatt csinos összeget takarított meg a háztartási pénzből. Nem akarta megfosztani magát ettől a kis pótbevételtől, amíg nem lesz kénytelen lemondani róla. Ha ez nem lett volna, ugyan miből fedezte volna saját költséges kedvteléseit? Mi tagadás, szerette az ékszert, a szép ruhákat. A kegydíjából nem futotta volna ezekre a kiadásokra. Mindent összevetve keserves órák vártak rá, amelyeket már előre Werner ifjú feleségének számlájára írt.

A személyzet kárörvendőn mosolygott össze a gyűlölt házi zsarnok háta mögött, amikor vissza kellett hurcolniuk a holmiját a második emeletre. Sera néni kénytelen-kelletlen elmagyarázta, hogy a ház ura a feleségével hazaérkezik, és a fiatalasszony ezekbe a szobákba fog beköltözni.

A nénit az elkeseredésen túl égető kíváncsiság is gyötörte, vajon milyen lehet Werner felesége. Leginkább az izgatta, hogy könnyen uralkodhat-e rajta, vagy kénytelen lesz elkeseredett harcot vívni vele.

Mindezen túlmenően a temérdek munka is dühítette. A kevés hátralevő időben természetesen sok volt a tennivaló, és Serafine kénytelen volt lemondani egy fényes ünnepséget, amelyre pedig már a meghívókat is kiküldte.

De a legkeservesebb csak ezután jött! Sorban megjelentek kebelbarátnői – legelsőnek „legjobb barátnője”, Papperitz titkos tanácsosné –, akikhez eljutott a pletyka Werner házasságáról, hogy édeskés szavakkal gratuláljanak Serafinének, és kimondva-kimondatlanul tudtára adják, hogy előre látták tündöklésének végét. Serafine azonban nemcsak másokon tudott uralkodni, hanem önmagán is, ha akart. És a kárörvendő, kíváncsi tekintetek előtt nagyon is akart.

Úgy tett, mintha csöppet sem lepte volna meg a házasság híre, mintha unokaöccse régen beavatta volna terveibe. Még azt is megjátszotta, hogy kimondottan örül az eseménynek.

Bármennyire fenn hordta is azonban az orrát, valójában határtalanul megalázottnak érezte magát. Természetesen e keserűséget is Sanna számlájára írta. Gyűlölködve, bosszút forralva várta a fiatal párt.

V.

Werner Sannával és Agathe nővérrel Berlinbe utazott, hogy mindenekelőtt kistafírozza ifjú feleségét. Megkérdezte a nővértől, lenne-e olyan szíves a szükséges bevásárlásokban segítségére lenni.

– Azt hiszem, nagyon rossz tanácsadó lennék ezekben a dolgokban, doktor úr – mosolygott Agathe –, de a húgom, aki Berlinben vár, nagy élettapasztalattal rendelkezik, s jó ízlésű nagyvilági hölgy. Megkérem, hogy jöjjön el velünk vásárolni.

– Ezek után már nemcsak önnek leszünk mérhetetlenül lekötelezve, hanem a kedves húgának is – jegyezte meg Werner.

Agathe nővér elnevette magát.

– Semmivel sem járhatnának jobban a húgom kedvében, mint éppen ezzel a kéréssel. Él-hal a vásárlásért, abban leli legnagyobb örömét. Mivel a pályaudvaron vár rám, azonnal be is mutatom önöket egymásnak. A továbbiakat pedig megbeszéljük a helyszínen.

Werner egyetértett, és Sanna is boldog volt, hogy még néhány napig Agathe nővérrel lehet. A félénk, világban járatlan gyermek és a bőséges élettapasztalattal rendelkező ápolónővér, aki a szenvedők szolgálatának szentelte életét, hogy megfeledkezzen saját szíve fájdalmáról, az együtt töltött hetek alatt őszintén megszerette egymást.

Berlinbe érve megbeszélték Agathe életvidám húgával, hogy másnap a két hölgy eljön Sannáért.

Így is történt. Werner, aki örült, hogy a nővérek levették a válláról Sanna kistafírozásának gondját, eközben céltalanul kószált az utcákon, és élvezte a nagyvárosi nyüzsgést, amelytől oly sokáig távol volt.

Este aztán együtt vacsoráztak a testvérpárral és Agathe húgának férjével. A kis társaságban meghitt, vidám hangulat uralkodott. Mindannyian mókásnak találták a tágra nyílt szemmel figyelő, mindenre rácsodálkozó Sanna megjegyzéseit az ismeretlen, nagyvárosi élettel kapcsolatban. Egymással versengve igyekeztek felvilágosítani és tanítani a kis „vadócot”, Werner tulajdonképpen csak most döbbent rá, milyen elbűvölő a lány érintetlen természetessége. Újra meg újra rá kellett néznie, és úgy találta, hogy kipirult arcával, csillogó szemével és visszafojtott izgalomtól remegő szájával különös, idegen varázst áraszt. Talán az ízléses, fekete selyemruha és a csinos, széles karimájú kalap is hozzájárult, hogy idősebbnek, érettebbnek látta, mint azelőtt. Mindenesetre bizsergetőn hatott rá a gondolat, hogy ez a szép, idegenszerű, fiatal teremtés éppen az ő felesége.

Ezen az estén merült fel Wernerben először komolyan a kérdés, vajon okvetlenül el kell-e utaznia megint, ahelyett hogy ifjú feleségével maradna, és figyelemmel kísérné a fejlődését. Rövid töprengés után bevallotta magának, hogy otthon ülve nemigen lenne képes türelemmel kivárni, amíg e szépséges gyermeklány felnő, hogy végre rábízhassa a döntést házasságuk jövőjét illetően.

Most még Sanna puha viasz volt a kezében. Egyelőre annyira tapasztalatlan, hogy nem lenne nehéz megnyernie

a maga számára, Werner mégis úgy érezte, nincs joga hozzá. Sannának egyedül kell kialakítani a saját értékrendjét, utaznia kell a világban és különféle dolgokat megtapasztalni az életben ahhoz, hogy belelásson a saját lelkébe. A döntést majd csak ezután kell meghoznia, s legyen az bármilyen, Wernernek, a barátja halálos ágyánál tett ígérete szerint, alá kell vetnie magát. Ennek tudatában mégiscsak az lesz a legjobb, ha a lehető leggyorsabban útra kel, és befejezi a művét, ahogy korábban eltervezte.

Miközben ezen töprengett, Sanna már odaát feküdt a szobájában, és ábrándos szemmel merengett a félhomályban.

Az utóbbi hetekben rengeteg új benyomás érte. Úgy érezte, mintha évek teltek volna el azóta, hogy az édesapjával elhagyták csendes farmjukat.

Igaz, apja gyakran mesélt neki a nyüzsgő nagyvárosi életről, de ő ezeket az elbeszéléseket izgalmas, színes meséknek élte meg. És íme: a mese most valósággá vált. Gyámoltalan kisgyermekként botladozott a sok új élmény közt, és nem ismerte ki magát. Édesapja vezetésével talán könnyebben átvészelné mindezt. Amikor túl soknak érezte, ami hirtelen rászakadt, szerette volna apja karjába vetni magát, és lehunyni a szemét. Arra nem akart gondolni, hogy most az apja helyét Werner tölti be. Ő valahogy mégiscsak más. Néha ugyan szívesen megfogta volna a kezét, és megkérte volna: „Tarts erősen! Segíts, hogy kiismerjem magam, félek ettől az élettől!”

Régebben, amikor még Werner bácsinak szólította, megtehette volna ezt is. De amióta a felesége lett, amióta nem volt szabad többé bácsinak szólítania, valami megváltozott közöttük. Csak azt nem tudta pontosan, hogy mi az. Igaz, a férfi jósága, barátsága megmelengette a

szívét, és valami titokzatos, megnevezhetetlen érzés hajtotta felé. Ugyanakkor félénkség és szorongás is munkált a lelkében. Nem akart a terhére lenni, és ezért képtelen volt segítséget kérve odabújni hozzá.

Annak idején nem kerülte el a figyelmét, hogy Werner az apja kérésének tett eleget, amikor megkérte a kezét. Csak az apja kedvéért határozta el, hogy a védelmezője, gondviselője lesz, mert az adósának érezte magát, hiszen helyette találta el az a végzetes golyó. Ezért neki mindent meg kell tennie, hogy ne legyen a terhére, hogy ne nehezítse a helyzetét önként vállalt kötelessége teljesítésében. Bátran el is határozta, hogy nagyon okos lesz, és amennyire tőle telik, megkönnyíti Werner feladatát. Ezzel az elhatározással aludt el.

Amikor felébredt, csodálkozva dörzsölte meg a szemét. Ámulva nézett körül a pazar szállodai szobában, aztán kiugrott az ágyból.

Sietve felöltözött. Előző este Agathe nővér kioktatta, hogy melyik új ruhát öltse fel másnap, A szobalány természetesen segítségére volt, egyedül úgysem boldogult volna. Amikor elkészült, gyerekes örömmel szemlélte meg magát a tükörben. Milyen jól áll a fekete selyemblúz és a rakott szoknya! Ha később bemennek a városba, öltözékét a csinos, hosszú kabát és a kis fekete kalap egészíti majd ki. A legszívesebben máris felvette volna, de a szobalány jelentette, hogy „férjura” várja a reggelinél.

Sanna lesietett az étkezőbe. Werner egy kis, ablak melletti asztalhoz vezette, ahonnan kényelmesen kiláthatott az utcai forgalomra. A helyén nagy ibolyacsokor várta.

– Jól aludtál, Sanna? – érdeklődött Werner, miközben tetszéssel nézegette.

– Köszönöm, nagyon jól. Csak kicsit későn aludtam el az este. Nagyon megvárattalak?

– Nem, és különben is ráérek. Amíg vártalak, vettem neked ibolyát.

Sanna élvezettel szippantott bele a csokorba, és a kezét nyújtotta Wernernek.

– De szépek ezek a német ibolyák! Köszönöm. Ezután Werner ki akarta szolgálni a reggelinél, de ő egy mozdulattal megállította.

– Nem, kérlek, engedd, hogy én töltsek neked! Tegnap reggel megfigyeltem azt a fiatalasszonyt, aki a férjével a szomszéd asztalnál ült. Ő töltötte ki az ura kávéját, és a zsemlét is ő kente meg neki. Én is szeretnélek kiszolgálni, mert különben mindenki észreveszi rajtam, hogy kis vadóc vagyok, vagy ahogy a hajón mondták: afrikai vadvirág.

Werner nevetett, és megcsókolta a kezét.

– Ha így van, örömmel hagyom, hogy kényeztess.

Sanna gyorsan, elpirulva visszahúzta a kezét.

– Erre semmi szükség – mondta, és szégyenkezve körülnézett.

– Dehogynem, Sanna, különben a népek majd engem tartanak afrikai vadembernek. Ha kiszolgálsz, nekem kézcsókkal illik érte köszönetet mondanom.

Sanna sóhajtva vállat vont, és csintalan mosoly ült ki arcára.

– Nahát, micsoda bolond szokásaitok vannak nektek, németeknek!

– Ez nem okvetlenül német szokás. És nem mondhatod azt, hogy nektek, hisz te is német vagy.

Sanna nevetett.

– Tévedsz, én egy kis hottentotta lány vagyok.

– Ha ezt Sera néni hallaná! – ugratta a férfi.

– Baj lenne? – ijedt meg a lány.

Wernernek nevetnie kellett.

– Kár, hogy ezt nem mondtad már a kikötőben. Akkor azt írtam volna a néninek: ifjú feleségem kis hottentotta lány. Nyakamat rá, hogy elszökött volna előled.

Sanna mosolyogva felsóhajtott.

– Bárcsak tudnám, hogy Sera néni jóindulattal fogad!

Werner megsimogatta a kezét.

– Még mindig félsz? Mit szólna ehhez édesapád? Le kell győznöd a félelmedet!

– Igyekszem – válaszolta Sanna.

A testvérpár hamarosan eljött Sannáért, és újabb körutat tettek, sorra járva az üzleteket. Ezt az estét is együtt töltötték négyesben, és másnap reggel a fiatal pár vonatra szállt. A fülkében egészen Danzigig egyedül utaztak. Werner Sannával szemben foglalt helyet, ellátva őt olvasnivalóval és édességgel.

Most, hogy egyedül maradtak, a fiatalasszony újra elfogultan viselkedett. Szótlanul, merev tekintettel nézett ki az ablakon. A férfi zavartalanul szemlélhette finom arcélét. Milyen szomorú volt megint!

Werner elmélyülten nézegette Sanna arcát. A nagy, sötét szempárt, amelyben, ha Sanna izgatott volt, arany fények csillogtak, hosszú, sötét pillák keretezték. A fekete kalap alól előbukkantak gesztenyeszínű, bronzosan csillogó fürtjei. Fehér homlok, apró, rózsás fülek, keskeny, finom metszésű orr. Mindez a kissé akaratos állal együtt különös bájt kölcsönzött a lány arcának. Egy éven belül gyönyörű, érett nővé fejlődik, gondolta Werner. Ennyit még ő is értett a női szépséghez, habár ez idáig kizárólag Käthe Verhagen aranyszőke haja és kék szeme jelentette számára mindezt.

Ahogy így szemlélődött, hirtelen kénytelen volt megmosolyogni saját magát. Mit akar tulajdonképpen? Észrevenni és az egekig magasztalni Sanna szépségét, s ezzel olyan érzelmekbe hajszolni magát, amelyek már nem egyeztethetők össze atyai szerepével? Meg akarja nyitni szívét e kedves, fiatal teremtés felé, hogy aztán másodszor is csalódnia kelljen a szerelemben? Okosabb, ha továbbra is igyekszik atyai érzelmekkel viseltetni iránta. Ha nem így tenne, csak megnehezítené a dolgát, és nem tudna elfogulatlanul viselkedni a lánnyal szemben.

Megkönnyebbült sóhajjal a még érintetlen bonbonosdoboz után nyúlt, kibontotta, és Sanna elé tartotta.

– Kérsz édességet, Sanna?

A lány megfordult, és ránézett az ezüstpapírba csomagolt bonbonokra. Nem lett volna fiatal hölgy, ha ellen tud állni a kísértésnek. Az úton már megízlelte és megszerette ezeket az érdekes csomagolású finomságokat. Olyan izgalmas volt kihámozni őket a csillogó papírból, és megkóstolni, vajon milyen töltelék van bennük.

Még habozott egy kicsit.

– Milyet válasszak? – kérdezte elbizonytalanodva.

A férfi egy csokoládégolyóra mutatott.

– Ezt kóstold meg! Sanna engedelmeskedett.

– Akkor vegyél te is! – mondta, és félénken Wernerre pillantott.

– Tartozom annyival férfiúi mivoltomnak, hogy ellenálljak az efféle kísértéseknek, de a kedvedért veszek egyet.

– Nem szereted? – kérdezte Sanna csodálkozva. – Pedig nagyon finom.

A férfi elfogyasztott egy csokoládéval bevont félholdat.

– Most megint rajtad a sor! – Ismét Sanna felé nyújtotta a dobozt.

– Aztán meg rajtad! – mondta pajkos tekintettel a lány.

Lassan beszédbe elegyedtek. Sanna felszabadultan mesélni kezdett úti élményeiről. Amikor Berlinre terelődött a szó, váratlanul így szólt:

– Ugye, Werner, túl sok pénzt költöttem ruhákra?

A férfi nevetett.

– Nem többet a kelleténél.

Sanna megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Magam sem értem, de hirtelen elkapott a vásárlási láz. A legszívesebben mindent megvettem volna. Csodálatos dolgokat láttam azokban a hatalmas üzletekben. Egyik ruha jobban tetszett, mint a másik. Néhány holmiról azt sem tudtam, mire való. Agathe nővér és a húga magyarázta meg, mire és hogyan kell használni őket.

– Úgy érzed, nem kaptál meg mindent, amit szerettél volna? – kérdezte Werner, s közben jót mulatott magában.

– Dehogyis, hiszen annyi mindent vettünk! Igaz, Agathe nővér szerint mindenre szükségem lesz, és te is így akartad. De olyan érdekes volt a vásárlás. Ahogy kiválasztottam valamit, megtetszett egy másik, és legszívesebben máris kicseréltem volna az előzőt.

A férfi szívből nevetett a hallottakon. Lám csak, Sanna is Éva anyánk lánya!

– Nos, egyelőre el vagy látva a legszükségesebbekkel. Ami még hiányzik, megkapod Danzigban. Amikor pedig leveted a gyászruhát, Sera nénivel elutazol Berlinbe, és színesebb ruhákat választasz magadnak.

A lány szeme elhomályosult, szája megremegett az elfojtott sírástól.

– Bárcsak apa itt lehetne velem! Hogy örült szegény, hogy viszontláthatja Berlint! Annyiszor elképzelte, hová visz el, mi mindent mutat meg nekem. Most meg…

Nem tudta folytatni. Fájdalmában hátradőlt az ülésen, és keserves sírásban tört ki. A férfi odaült mellé, és magához ölelte.

– Ne sírj, Sanna, ne légy szomorú… hadd nyugodjék édesapád békében.

A lány összeszedte magát. Mihelyt megnyugodott, Werner azonnal visszaült a helyére.

– Mesélj még egy kicsit Danzigról, a házadról és a barátaidról! – kérte Sanna.

A férfi lefestette a városi házat, és beszélt az emberekről, akikkel Sanna várhatóan kapcsolatba kerül. Arról is szót ejtett, hogy ki kell töltenie valamivel az időt, amíg ő távol lesz. Olyan elfoglaltság után kell néznie, amely átsegíti a magányos órákon.

– Ugye, tudod, hogy vannak még hiányosságok a műveltségedben, Sanna? Gondoskodom róla, hogy kiváló tanítóid legyenek. Azt már mondtad, hogy szívesen tanulnál zenét. Szerintem is szép hangod van, gyönyörű német népdalokat hallottam tőled a farmon. Énekórákat kell venned. A kortárs irodalommal is foglalkozhatnál. Tudom, hogy van kedved a tanuláshoz, és hidd el, jó dolog, ha az ember tartalmat tud adni az életének.

Ezután Werner ecsetelte, hogyan képzeli el Sanna egy napját. A lány is kiegészítette ezzel-azzal, s közben örült, hogy ennyi tennivalója akad új otthonában. Mivel a háztartást továbbra is Sera néni vezeti, elfoglaltság hiányában bizonyára unatkozna. Afrikában hozzászokott a tevékeny életmódhoz, nem szerette a semmittevést.

– Oda nézz, azok már Danzig tornyai a távolban! Nemsokára hazaérünk.

A lány előrehajolt, és lélegzetvisszafojtva nézte az eléje táruló várost. Tekintetében nyugtalanság tükröződött.

VI.

Serafine ünnepélyes selyemruhába öltözve a Rutland-ház nagy földszinti csarnokában állt, és valóságos hadvezéri pillantással nézett körül. Minden készen állt az ifjú pár fogadására, Wernernek fiatal feleségével együtt néhány percen belül meg kell érkeznie. Sera néni éles arcvonásaival, rezzenéstelen arcával, büszke, előkelő tartásával pontosan beleillett a magas mennyezetű, tölgyfa borítású előcsarnok középkori pompájába. A mennyezetet szép, régi festmények díszítették. Az emeletre vezető lépcsőt vaskos oszlopok támasztották alá, körülöttük padokat helyeztek el. Odafenn számtalan ajtó vezetett a ház különböző helyiségeibe, amelyek, akárcsak a földszintiek, most egytől egyig tárva-nyitva álltak, hogy be lehessen látni a szobákba. Csupán a sötétbarnára festett, művészi faragással díszített tölgyfa lépcső mögötti ajtók voltak becsukva, amelyekből egy keskeny lépcsőházba lehetett jutni – ez a földszinti konyhából és gazdasági helyiségekből felvezetett a második emeletre. Ebből a lépcsőházból is volt kijárat az utcára, ám ezt csak a személyzet és a szállítók használták.

A néni még egyszer az ebédlőbe vezető ajtóhoz lépett. Az érkezőket ünnepélyesen megterített asztal várta. Az értékes damasztabroszon súlyos ezüst evőeszközkészlet és régi, értékes porcelánszerviz díszlett, remekbe csiszolt kristálypoharak és egy virágokkal és gyümölcsökkel megrakott, ezüstből készült, hajó formájú tál

aranyárbocokkal és -vitorlákkal, a Rutlandok szerencsehozó jelképe.

Sera néni tudta, mivel tartozik a Rutland-ház fényének. El kellett ismerni, hogy ezt kellőképpen meg is tudta mutatni.

Ha sejtette volna, milyen szerény, egyszerű teremtés az ifjú Rutlandné, s hogy egy világtól távol eső farmon, mindenféle kényelem nélkül nevelkedett, bizonyára szerényebb fogadást rendez a tiszteletére.

Az ételliftbe, amely az ebédlőt a konyhával kötötte össze, bekiáltott egy utasítást. Rögtön ezután hallotta, hogy a kocsi megáll a ház előtt, Serafine méltóságteljes merevséggel, cseppet sem sietve, magasra emelt fővel visszament a nagy csarnok közepéig, és ott várta az érkezőket. Az egyik inas kinyitotta az ajtót, és az ifjú pár karöltve átlépte a ház küszöbét, Serafine egy uralkodónő méltóságával, kimérten tett néhány lépést feléjük.

Werner ajka körül kis mosoly bujkált. Pontosan így képzelte el a fogadtatást. Előre felkészítette humoros formában Sannát is, aki most félig pajkosan, félig megszeppenve nézett fel a tiszteletet parancsoló, idős hölgyre. Werner titkon megszorította a karját, és odavezette Sera nénihez.

– Itt hozom ifjú hitvesemet. Ő Sera néni, kedves Sanna – mondta, és kezet csókolt az idős hölgynek.

Serafine lassan kinyújtotta hűvös, csontos kezét, és Sanna kézfogással üdvözölte, miközben aggodalmasan nézett a néni kifejezéstelen arcába.

Serafine első benyomásai alapján nagyon elégedett volt, egyszersmind el is ámult. Ezt a szerény, szinte riadt, gyermeteg teremtést könnyen az uralma alá hajtja. Ugyan

hol szedte fel Werner ezt a félszeg, szinte még gyermek asszonyt?

Kényszeredetten nyögött ki néhány barátságos szót Sanna képtelen volt viszonozni, mintha a torkát fojtogatta volna valami. Önkéntelenül, mintegy segélykérőn belekarolt Wernerbe. A férfi bátorítón mosolygott rá.

– A feleségemet személyes védelmed alá helyezem, Sera néni. Légy nagyon kedves és jó hozzá! Nincs se apja, se anyja, és a mi szokásaink idegenek neki. Te majd segítesz, hogy kiismerje magát köztük, ugye? És a jövőben is áldozatkészen irányítod a háztartást? Sanna még nagyon fiatal és tapasztalatlan. Számítok a segítségedre, tudom, milyen áldozatokra vagy képes, hogy a Rutland-ház semmit ne veszítsen fényéből.

Sera néni kegyes és leereszkedőn szívélyes lett. Ujjongott magában, hogy harc nélkül átengedték neki az első helyet. Nem is sejtette, hogy Werner alaposan megfontolta, mit mond, nehogy mindjárt az elején Sanna ellen hangolja. A néni szemmel láthatóan elégedett volt, amiért kedve szerint áldozatnak tüntetheti fel azt, ami után betegesen vágyott, és hogy továbbra is nélkülözhetetlen lesz a házban.

– Tudod, hogy mindig készen állok az áldozatra, kedves Werner, hiszen természetes, hogy továbbra is e ház üdvének szentelem minden erőmet – mondta méltóságteljesen. Majd Sannához fordulva így folytatta: – Magam vezetlek lakosztályodba.

Ezt olyan hangsúllyal jelentette ki, mintha kegyet gyakorolna.

Közben a fiatal pár csomagjait már felszállították szobáikba, Sanna és Werner a néni mögött lépdelt felfelé a széles tölgyfa lépcsőn. Werner a hölgyekkel együtt lépett

be felesége lakosztályába, hogy ellenőrizze, nem felejtett-e el friss virágot tétetni üdvözlésül a vázákba a nénje. Természetesen Sera néniben meg lehetett bízni! A külsőségekben mindig betartotta az illemet, az már más kérdés, hogy mit érzett a fiatalasszony iránt.

Sanna, még mindig szorosan Werner kezébe kapaszkodva, körülnézett új birodalmában. A berendezés méltóságteljes pompája valósággal lenyűgözte. A szobákat egy letűnt kor ízlésének megfelelően rendezték be. Sanna még soha életében nem látott ilyen bútorokat, mégis biztonságban érezte magát, s kicsit meg is hatódott. A mély ablakfülkék keltették fel leginkább az érdeklődését.

– Ó, micsoda erős falak, az ember úgy érzi, ezek megvédik minden veszélytől – mondta gyermeki csodálkozással.

– Pontosan azt szeretném, ha biztonságban, minden veszélytől távol tudhatnálak e házban! Ugye, Sera néni, segítségemre leszel, hogy Sannát minden bajtól megóvjuk, amíg ismét úton leszek? – kérdezte Werner.

Serafine meglepetten fordult hozzá.

– Megint el akarsz utazni?

Werner bólintott.

– Igen, de erről majd később beszélünk. Most hagyjuk magára Sannát, hogy kicsit körülnézhessen a birodalmában. Remélhetőleg tetszik itt neked, kicsim?

– Nagyon szép minden… és otthonos, egyáltalán nem idegen. Nem tudom, miért, de úgy érzem, mintha ezt a szobát már láttam volna… talán álmomban – mondta Sanna halkan, elgondolkodva.

Serafine érzéketlen volt az effajta hangulatok iránt, azonkívül rendkívüli módon foglalkoztatta a gondolat, hogy Werner ismét elutazik.

– Nyilván át akarsz öltözni, Susanna. A csomagjaid az öltözőszobában állnak. Ha segítségre van szükséged, csengess, kérlek, és a szobalány azonnal megjelenik. Egy óra múlva vacsorázunk – közölte hűvös modorában.

Werner rámosolygott Sannára.

– Pontosan el kell készülnöd, Sanna. Sera néni a pontosságot tartja a legfőbb erénynek. Ha elkészültél, feljövök érted, hogy levezesselek az ebédlőbe.

Megcsókolta Sanna kezét, aki elpirulva nézett férjéről a nénire.

– Tehát hamarosan viszontlátunk, Susanna! – mondta leereszkedőn Sera néni.

– Kérlek, nevezz te is Sannának, ezt a nevet szoktam meg, kedves Sera néni – kérte a ház ifjú asszonya.

– Ahogy akarod, kedves Sanna – mondta kegyesen Serafine, és kivonult.

Werner mosolyogva nézett feleségére.

– Ugye, éppen olyan a jó Sera néni, ahogy lefestettem neked? – kérdezte halkan.

Sanna bólintott, és pajkos egyetértéssel pillantott az urára.

– Akkor hát viszontlátásra egy óra múlva! Légy pontos, különben nem állok jót semmiért.

Összemosolyogtak, aztán Werner kisietett a szobából. A folyosón Serafine állt, nyilvánvalóan őt várta.

– Valóban újra el akarsz utazni, Werner? – kérdezte izgatottan, mint aki már nem tud tovább várni a válaszra.

A ház ifjú gazdája ezen jót mulatott magában. Tudta, mennyire megörvendeztetné egy igenlő válasszal.

– Beszélünk még róla, nénikém. És emellett van más mondanivalóm is. De most nincs más vágyam, mint hogy az út porát lemossam magamról.

Azzal eltűnt saját szobáiban, amelyek Sanna lakosztályával átellenben nyíltak.

Serafine némán nézett utána. Aztán Sanna ajtajára pillantott, és megcsóválta a fejét, mintha azt akarná mondani: „Ember legyen a talpán, aki itt kiismeri magát."

Sanna végigsétált a lakosztályán. Minden egyes bútordarabot, minden képet figyelmesen megszemlélt. Olykor becézve megsimított egy-egy különösen szép tárgyat. Gyönyörű faragásokkal díszített szekrényke fölött egy számára ismeretlen viseletbe öltözött hölgy arcképe függött aranyozott rámában. Az arckép különösen hatott rá. Mintha bátorítón mosolyogna rá a szürke szempár. Ugyan hol találkozott már ezzel a nevető tekintettel, amely jóságot, gyengédséget sugároz? Úgy érezte, mintha az arc megelevenedne, mintha az ajkak mozdulnának és odasúgnák: kicsi Sanna, kedves kicsi Sanna!

És ekkor mintha áramütés érte volna. Hirtelen ráeszmélt, hogy ez a képmás Wernerre emlékezteti.

– Ki vagy te? – kérdezte félhangosan, mintha választ várna. De aztán mosolygott magán, és azt gondolta: „Mindjárt megkérdezem Wernertől, ki ez a kedves, barátságos hölgy. Sokkal, de sokkal jobban tetszik, mint Sera néni."

Lassan továbbindult, de még néhányszor visszapillantott a képre, s amikor körbejárt mindent, odaült az ablakhoz, a képpel szemben. Ez a szoba tetszett neki a legjobban, előre érezte, hogy itt tartózkodik majd legtöbbet, hiszen hála a képről mosolygó, jóságos szempárnak, itt biztonságban érezte magát. Mosolyogva biccentett a kép felé.

– Érezni, milyen jóságos vagy – mondta vidáman. Azután kinézett az ablakon. A látványtól elragadtatottan felkiáltott.

A legpompásabb kert terült el előtte, hatalmas fákkal és csodaszép virágágyakkal. Mámorító rózsaillat áradt be a szobába, amikor kinyitotta az ablakot. A bokrok közül egy csinos kerti lak teteje sejlett elő, mely karcsú oszlopokon nyugodott. Sanna a szívére szorította a kezét, és visszafordult a női képmáshoz, mintha valakivel meg kellene osztania az örömét.

– Itthon vagyok! Ez a hazám! – mondta ki hangosan, megilletődve.

Így köszöntötte új környezetét, és fogadta be szívébe. Ezután újra leereszkedett egy karosszékbe, és lehunyta a szemét, így ült mozdulatlanul, amíg álmodozásából egy finom, ezüstös hangocska fel nem riasztotta. Ijedten nézett a csinos kis állóórára, amely az idő múlására figyelmeztette. Máris eltelt félóra. Most aztán iparkodnia kell, hogy pontosan elkészüljön.

Átsietett a hálószoba melletti öltözőbe. A világosra festett helyiségben megtalálta a bőröndjeit. Arcot, kezet mosott, és rendbe hozta a haját. Aztán egy alkalomhoz illő ruhát vett elő a bőröndből, leheletfinom, ízléses, félhosszú ujjú feketét, a nyakán csipkebetéttel. Felvette, és csak akkor csengetett a személyzetért, amikor a begombolásával nem boldogult.

Csinosan öltözött lány lépett be, és érdeklődött az óhaja felől. Szőke haján fehér főkötőt viselt, és nagyon barátságosnak látszott.

Sanna kicsit félénken megkérte, hogy gombolja be hátul a ruháját. Eszébe jutott az idős néger asszony, aki odahaza hasonló teendőket látott el körülötte.

– Parancsol egyebet, nagyságos asszony?

Sanna már majdnem megkérdezte, ki az a hölgy, akinek a képe ott függ a nappalija falán, de aztán eszébe jutott, hogy talán nem illendő efelől a személyzetnél érdeklődni. Mélyet sóhajtott, mert közben átfutott az agyán, mennyit kell még tanulnia, ha helyesen akar viselkedni ebben az országban, amely most már az ő hazája is.

– Nem, köszönöm, csak azt szeretném még tudni, hogy hívják.

– Bertának, nagyságos asszony.

– Rendben van, Berta, ugye, szólíthatom így? Jelenleg nincs szükségem semmi egyébre. Ha később ráér, kicsomagolhatja a holmimat.

– Máris nekilátok, a nagyságos kisasszony már megparancsolta.

– Akkor tessék, itt vannak a kulcsok.

Berta bókolva átvette a kecses kis kulcstartót, és kiment.

A folyosón összetalálkozott Wernerrel.

– Elkészült a feleségem, Berta?

– Igenis, nagyságos úr.

Werner kopogott Sanna lakosztályának ajtaján, majd belépett.

Sanna égő arccal jött elé.

– Majdnem elkéstem, Werner, Megvárattalak talán? – kérdezte ijedten.

Férje nevetett.

– Ugyan, Sanna, csak nem ijedtél meg a tréfás fenyegetésemtől? Ebben a házban mindennek hozzád kell igazodni, ezt ne feledd! Csak nem vette el máris a bátorságodat Sera néni a méltóságteljes fellépésével? Észre ne vegye, különben menthetetlenül áldozatul esel zsarnoki

hajlamának! Ne hagyd magad elbátortalanítani! Tedd meg Sera néninek azt a szívességet, hogy látszólag őt tekinted a feljebbvalódnak, de ne engedd, hogy bármiben befolyásoljon!

– Máris le kell mennünk a vacsorához, vagy maradt még egy kis időnk?

– Annyi időnk van, amennyit akarsz.

– Két kívánságomat szeretném elmondani.

Werner komolykodva összeráncolta a homlokát.

– Mindjárt kettőt?

Asszonykája mosolyogva bólintott.

– Nos, akkor hadd halljam! – szólította fel.

Sanna a női képmás elé vezette, és várakozásteljesen nézett férje jóságos, nevető szemébe.

– Tudni szeretném, hogy ki ez.

Werner arckifejezése ellágyult.

– Ez lenne az egyik kívánságod?

– Igen, és egyben a legfontosabb.

– Ez az édesanyám, Sanna.

Az asszonyka mélyet sóhajtott, és kezét a szívére szorította.

– Jaj, de jó! A szeme rögtön rád emlékeztetett, és… szeretettel köszöntött itt, ezt egészen biztosan éreztem. A tekintete beszélt hozzám, és meghozta a kedvemet. Nagyon örülök, hogy az arcképe a szobámban van. Olyan, mintha az őrangyalom lenne velem.

Werner különös meghatottsággal hallgatta végig. Tekintete elgondolkodva nyugodott Sanna érzékeny lélekre valló, fiatal arcán. Aztán eszébe jutott, hogy az imént két kívánságot említett.

– Még egy óhaj nyomja a szívedet, Sanna. A másikat is ilyen nehéz teljesíteni? – kérdezte mosolyogva.

Sanna ismét Werner felé fordult.

– Szeretnék kimenni abba a szép nagy kertbe, amelyre az ablakom nyílik.

– Akkor gyere! Csupa ilyen nehezen teljesíthető vágyad van? – kérdezte Werner, és mindjárt karon is fogta.

Sanna ránézett, és elragadó kópéság ült ki ismét az arcára.

– Ne kísértsd a sorsot!

Lementek a lépcsőn, és Werner most egy világos színekben ragyogó, értékes gobelinnel ékesített szobába vezette hitvesét. Innen üveges ajtón át néhány lépcsőn a kertbe lehetett jutni.

Sanna hirtelen kitépte magát a karjából, és fürgén előreszaladt a kavicsos úton. Elragadtatott kiáltással megállt a rózsabokrok előtt, és teli tüdőből belélegezte a virágok illatát, csodálta a viruló pompát.

– Ó, de szép, istenem, milyen gyönyörű! – kiáltotta Wernernek, aki lassan követte.

A férfi örült elragadtatásának, és letört néhányat a legszebb virágokból

– Hadd ékesítselek fel az első étkezésre, amelyet a házamban elköltesz! – Egy feslő bimbót tűzött Sanna gesztenyeszín hajába, Sanna engedelmesen odatartotta a fejét, és elpirulva lesütötte a szemét. Eközben oly szűzies és bájos volt, hogy Werner legszívesebben a karjába kapta volna, hogy összecsókolja. De nyugalmat erőltetett magára. Nem akarta megijeszteni, ezért inkább odanyújtotta neki a többi rózsát.

– Tűzd az övedbe, ünnepélyessé teszi a fekete ruhádat.

Sanna engedelmeskedett. Ebben a pillanatban jelent meg Sera néni a nyitott ajtóban, Werner odabólintott neki.

– Azonnal megyünk, Sera néni! – kiáltotta, és halkabban folytatta, Sannához intézve szavait: – Azt hiszem, odaég a pecsenye, ha most nem sietünk, és ezt Sera néni soha nem bocsátaná meg nekünk.

Elindultak visszafelé, Sanna közben kíváncsian nézelődött.

– Szabad ebben a kertben tartózkodnom, amikor csak akarok?

– Mindent megtehetsz, ami örömet szerez. A ház és a kert a tiéd, saját tulajdonod.

Sanna hálásan megszorította a férfi karját.

– Olyan jó vagy, Werner, olyan leírhatatlanul jó. Drága édesapám sem kényeztethetne jobban! Bárcsak meghálálhatnám valahogyan!

– Azzal hálálod meg, hogy jól érzed itt magad, és elégedett vagy.

Odaértek a nénihez, aki a késésük miatt szemrehányón nézett rájuk. Werner nem engedte, hogy szóhoz jusson, és nemtetszésének hangot adjon, ezért sietve így szólt:

– Kész már az ünnepi lakoma, Sera néni? Ma kivételesen kicsit pontatlanok voltunk. Sannának körül kellett néznie a házban és a kertben. De most már a kedvedre teszünk, és hódolni akarunk az asztali örömöknek!

A szép, ódon ebédlőben ültek asztalhoz, a sötétre pácolt tölgyfa bútorok között, amelyek olyan mozdíthatatlanul és előkelőn álltak a helyükön, mintha évszázadok óta összenőttek volna a házzal.

VII.

Másnap Werner a feleségével először Verhagenékhez kocsizott, hogy bemutassa őt Käthének. Sera néni gyűlölködő képpel nézett utánuk. Haragját csak növelte, hogy unokaöccse még mindig nem világosította fel mindarról, amit tudni szeretett volna. Nem is sejtette, hogy Wernernek nehezére esik őt beavatni nem mindennapi házasságának a titkába. Még a legjobb barátjának sem szívesen mond el ilyesmit az ember, Sera néni pedig teljesen idegen volt a számára. Mégis elhatározta, nem titkolózik az öreg hölgy előtt, nehogy Sanna jelenlétében olyan témákat érintsen, amelyek megbántanák vagy nyugtalanítanák az érzékeny teremtést. Werner mégis addig húzta-halasztotta a nagy beszélgetést, amíg csak tudta.

Az ifjú pár tehát útban volt Verhagenékhez, Wernert különös szorongás és nyugtalanság fogta el. Vajon milyen érzés lesz újra megpillantani Käthét? Amikor utazása előtt utoljára látta, a szívén még mindig fájdalom lett úrrá. Nem tudott felszabadultan mosolyogni a jelenlétében, és Käthét elszomorította a felismerés, hogy gyerekkori játszótársa még mindig attól a csalódástól szenved, amelyet akaratlanul ő idézett elő.

Mialatt ők közeledtek a célhoz, Käthe otthonos szalonjában, a háziasszonnyal szemben ott ült a férje, és épp Rudolf beszámolóját hallgatták.

– Ha hiszitek, ha nem, a pletyka már bejárta az egész várost. Állítólag tegnap délután Werner megérkezett ifjú feleségével.

Käthe hitetlenkedve nézett a bátyjára.

– Ha Werner valóban megházasodott, miért nem közölte velünk, a legjobb barátaival?

– Talán elveszett a postán a házassági értesítője, vagy előbb érkezett meg ő maga, mint a küldemény.

Käthe türelmetlenül sóhajtott.

– Mit nem adnék érte, hogy bizonyosságot nyerjek! – jegyezte meg.

– Szinte hihetetlen, hogy Werner ilyen gyorsan megházasodott. Gondoljatok bele, egyedül az ide-oda utazás hat hetet vesz igénybe. Hiszen írt is neked, Rudolf, amikor megérkezett Swakopmundba. Ezek szerint mindössze négy hete maradt a házasodásra. Lehet, hogy nem is igaz, csak pletyka az egész – mondta Fritz Verhagen kételkedve.

Ebben a pillanatban nyitotta ki a csinos komorna az ajtót, és jelentette:

– Rutland úr és neje.

A három ember némán összenézett. A házigazda szedte össze magát elsőnek.

– Kéretjük őket.

A következő pillanatban belépett Werner a feleségével. A háziasszony arcába azonnal visszatért az élet, amint meglátta a belépőket. Ragyogó arccal sietett a fiatal pár elé, és minden teketória nélkül megragadta a kezüket.

– Hát igaz, Werner, mégis igaz? Nem akartuk elhinni, Rudolf éppen most hozta hírt – bukott ki izgatottan belőle.

Werner szívében még egyszer feléledt a régi fájdalom, amikor ezt a szép, életörömtől duzzadó teremtést maga

előtt látta, akit valaha mély, őszinte szerelemmel szeretett. Nagyon is értette, miért örül Käthe asszony annak, hogy megházasodott, hiszen ezzel egyszer s mindenkorra megszabadul attól a nyomasztó érzéstől, hogy a férfi az őiránta érzett reménytelen szerelemtől szenved.

– Bemutatom a feleségemet – mondta látszólag nyugodtan. – Sanna, ő Käthe Verhagen, gyerekkori játszópajtásom, ő pedig Fritz, a férje…

– Én pedig a férje legjobb barátja vagyok, Rudolf Raven. Tisztelt asszonyom, engedje meg, hogy az egész család nevében szívből köszöntsem – vágott bele a szavába Rudolf, és Sanna keze fölé hajolt.

Käthe félretolta a bátyját, és maga mellé húzta Sannát a díványra.

– Mi jut eszedbe, Rudolf! Az egész család nevében? Ki hatalmazott fel erre? Mi majd üdvözöljük a hölgyet, és Isten a tanúm, szívből jövő barátságunkban sem lesz hiány. Kérem, ne vegye zokon ezt a fesztelen üdvözlést. Ha Werner Rutland elhozza ifjú hitvesét, akkor ő közénk tartozik. Igaz, Werner?

– Nagyon kedves tőled, Käthe. Már elöljáróban megjósoltam a feleségemnek, hogy a szívetekben szorítotok neki is helyet mellettem.

Käthe könnybe lábadt szemmel nézte Sannát, akinek arcáról félénk öröm áradt felé.

– Werner nagyon sok szépet mesélt mindnyájukról. Örülök, hogy ilyen jók és barátságosak hozzám – mondta Sanna megilletődve.

A vendéglátók elragadtatva figyelték idegenszerű beszédmódját.

– Kegyed külföldi? – kérdezte a házigazda udvariasan, miután ő is kézcsókkal üdvözölte a vendéget.

– Dehogyis, német vagyok. Az édesapám német katonatiszt volt – tiltakozott Sanna mosolyogva.

Rudolf megragadta Werner vállát.

– Hallod-e, micsoda szégyen ez! Idegenektől kellett megtudnunk, hogy megházasodtál.

– Bocsássatok meg, a körülmények hozták így. Az esküvőnket nagy hirtelen kellett nyélbe ütnünk… az apósom halálos ágya mellett eskettek össze bennünket. És mielőtt még megkaptátok volna a hivatalos értesítést, mi is hazaértünk.

– Nos, ezt a mentséget még elfogadhatjuk.

Käthe olyan szívélyesen társalgott a fiatalasszonnyal, hogy az hamarosan minden félénkségét levetkőzte. Az urak hallgatták a beszélgetést, és roppant bájosnak találták Sanna sajátos gondolkodásmódját.

Amikor röviden elmesélte, milyen volt az édesapja farmja, Rudolf elragadtatva így szólt:

– Még sokat kell a régi hazájáról mesélnie, asszonyom. Mivel Werner a barátom, remélem, gyakran megfordulhatok a házukban egy kis tereferére. Vége a vándormadár-életnek, Werner? Letelepedsz végre nyugodtan idehaza?

– Nem, Rudolf, még nem fejeztem be a kutatásaimat. Néhány nap múlva újra elutazom.

A többiek megrökönyödve meredtek rá.

– Micsoda? Magára hagyod ifjú hitvesedet? – kérdezte Rudolf döbbenten. – Asszonyom, ezt nem engedheti meg!

Sanna elpirulva, félénk tekintetet vetett az urára. Aztán habozva csak ennyit mondott:

– Werner tudja, mit kell tennie.

Rudolf felugrott.

– De hiszen ez hallatlan! Ilyen bájos fiatalasszonyt nem hagy az ember magára azért, hogy holt tárgyakat tanulmányozzon!

Werner homloka kivörösödött. Érezte magán Käthe kutató tekintetét.

– Ezt az utazást már korábban elhatároztam, s olyan kötelezettségeket vállaltam magamra ezzel kapcsolatban, amelyeket már nem mondhatok le. Esküvőnket elhalasztottuk volna a hazatérésemig, ha a feleségem édesapja nem hal meg. Sanna még nagyon fiatal, hazahoztam, hogy biztonságban tudjam a házamban. Ezért máris nagy kéréssel fordulok hozzátok, mindenekelőtt hozzád, kedves Käthe. Vedd a pártfogásodba ifjú nejemet! Idegen a német hazában, hozzá kell szoknia az itteni élethez.

Käthe hirtelen átkarolta Sanna vállát.

– Testvéremül fogadom, ezt ígérem neked, Werner – mondta komolyan.

– Nos, remélem, én is hasznot húzok majd ebből a testvéri kapcsolatból, asszonyom, hű lovagja leszek, amíg férjura vissza nem tér! – kiáltotta Rudolf lelkesen.

Sanna boldog mosollyal nézett a testvérpárra.

– Mindketten olyan jók hozzám!

Werner Rudolf vállára tette a kezét.

– Ünnepélyesen kinevezlek a feleségem lovagjává!

– Tiltakozom! – kiáltott fel Fritz. – Rudolf túl fiatal erre a tisztségre. Szerintem ez inkább engem illet.

– Persze, hiszen legalább egy évvel idősebb vagy nálam! Nem, nem, barátom, neked megvannak a saját családi kötelezettségeid, amelyeket nem hanyagolhatsz el.

– Kedves asszonyom, talán döntse el ön, kettőnk közül kiben bízik meg inkább – fordult Fritz nevetve Sannához.

Az asszonyka huncutul hol az egyikre, hol a másikra nézett.

– Bizony nehezemre esik a választás – jegyezte meg mosolyogva.

– Mindenesetre megnyugvással tölt el, hogy a feleségem oltalomra lelt nálatok – mondta Werner elégedetten. – De a te segítségedre még külön is számítok, Käthe, hiszen Sannának erre lesz leginkább szüksége. Mindenekelőtt arra kérlek, tartsd rajta a szemed a házamon. Ismered Sera nénit. Vele erélyesen kell szembeszállni, ha nem akar az ember a zsarnoksága alatt nyögni, Sanna pedig nem harcias típus.

Käthe nevetve kihúzta magát.

– Nos, egy kis vidám csetepatétól bizony nem ijedek meg! Az lenne a legjobb, ha először is testvéri pertuval pecsételnénk meg a kapcsolatunkat. Werner feleségét képtelen vagyok mereven magázni. Akkor hát, kedves Sanna, kérlek, tegeződjünk! Holnap eljöttök hozzánk ebédre, és itt maradtok estig. Még sok a megbeszélnivalónk Werner elutazásáig.

Werner Sanna beleegyezésével elfogadta a meghívást. Aztán csevegtek még egy jó félórát, majd a fiatal pár elköszönt, hiszen másutt is szerették volna még tiszteletüket tenni.

Käthe búcsúzóul megcsókolta Sannát.

– Nagyon gyakran találkozunk majd, ugye? Ami engem illet, úgyis sokat vagyok egyedül, míg a férjem dolgozik. A legjobb barátnőm, Lotte Hansen pedig visszamegy Zürichbe. Az orvosi egyetemen tanul. Örülök, hogy te majd helyettesíted – jelentette ki Käthe.

Sanna boldog izgalommal ült be a kocsiba a férje mellé.

– Milyen jó és kedves emberek, nem lehet nem szeretni őket – mondta élénken.

– Tudtam, hogy ez lesz a véleményed – felelte nyugodtan Werner.

Sanna fürkészve nézett a férjére.

– Olyan csendesen viselkedtél a társaságukban. Vagy csak én képzelem úgy?

Werner lesütötte a szemét.

– Nem hiszem, hogy csendesebb lettem volna, mint máskor. Talán csak Rudolf élénksége mellett tűnt úgy neked – mondta gyorsan, holott tudta, hogy Sannának igaza van.

– Raven úr nagyon tréfás ember – folytatta Sanna jókedvűen. – Sokat lehet nevetni rajta.

– Jó társaság lesz neked, ha én nem leszek itthon.

Sanna arcát aggodalom felhőzte be. Ha Werner elutazása eszébe jutott, elnehezült a szíve. A férfi megfontolt, visszafogott viselkedését látva szinte már minden félelme eloszlott kettejük együttélésével kapcsolatban.

Már cseppet sem bánta volna, ha a férje vele marad, de nem merte megkérni rá. Semmiképpen nem akarta őt korlátozni a szabadságában. Nem akart a terhére lenni, sőt szívesen megkönnyítette volna a dolgát a miatta vállalt áldozattal kapcsolatban.

Käthe Verhagen elgondolkozva nézett az ifjú pár után. A férje csodálkozva jegyezte meg:

– Milyen fiatal asszonykát hozott a házhoz Werner a gyarmatokról! Te mit szólsz ehhez a házassághoz, Käthe?

Az asszony felsóhajtott.

– Nekem úgy tűnik, nincs köztük minden rendben. Ezt a kedves kis Sannát az Isten is arra teremtette, hogy boldoggá tegyen egy férfit – persze még nagyon fiatal. Egy dologban azonban biztos vagyok: szereti a férjét.

– Ugyan honnan tudod ezt ilyen biztosan?

– Mi, nők, apró, titkos jelekből észrevesszük az ilyet – felelte Käthe mosolyogva.

– Hallod ezt, Rudolf? Käthének működésbe lépett a hatodik érzéke.

Rudolf bólintott.

– Szerintem igaza lehet. Egyébként ez a Sanna aranyos, szeretni való teremtés, igazi kis paradicsommadár.

Käthe és a férje összemosolyogtak, majd az asszony ugratni kezdte a fivérét:

– Máris tüzet fogtál, te nőbolond?

Rudolf nevetve vállat vont.

– Hát tehetek én róla, hogy annyi itt a szép hölgy? Az ember azt sem tudja, kit válasszon…

Käthe tréfásan megfricskázta az orrát.

– Várj sorodra, nemsokára eljön a te idődet is!

A férfi bólintott, mint aki tudja, hogy nem szökhet el a végzete elől.

– Légy nyugodt, húgocskám, várok türelmesen. Most azonban kénytelen leszek megfosztani benneteket becses társaságomtól. Amit az imént hírül adtam Wernerről, lám, igaznak bizonyult, úgyhogy jó étvágyat az ebédhez. Holnap természetesen én is eljövök ebédre, habár szégyenszemre még meg sem hívtatok, és emiatt tulajdonképpen sértve kellene éreznem magam.

– Ne sértődj meg, kérlek, inkább megígérem, hogy holnap a paradicsommadárka mellett ülhetsz az ebédnél. Viszontlátásra… és javulj meg! – mondta Käthe nevetve.

Rudolf kezet rázott a sógorával, arcon csókolta Käthét, és elviharzott.

VIII.

Másnap reggel Werner magához kérette Serafine nénit egy kis beszélgetésre. A reggeli után kimentette magát Sannánál egy órára, így nyugodtan fogadhatta az idős hölgyet a dolgozószobájában.
Serafine csak úgy égett a kíváncsiságtól, de igyekezett megszokott fölényes, rezzenetlen arckifejezését megőrizni.

Werner egy széket tolt oda neki, és megkérte, foglaljon helyet. Látszott az arcán, hogy nem könnyen szánta rá magát erre a beszélgetésre. Sokáig habozott, mielőtt belefogott volna a mondanivalójába. Végül mégis összeszedte magát, és röviden, tárgyilagosan beszámolt róla, hogyan lett Sanna a felesége.

– Ezek után láthatod, milyen szokatlan kapcsolat áll fenn Sanna és énköztem. Mindezt nyíltan feltártam előtted, hogy megkérjelek, légy nagyon gyengéd és tapintatos a feleségemmel. Csak névleg vagyok a férje és jog szerinti támasza, védelmezője. Még fiatal és tapasztalatlan ahhoz, hogy ennek a lépésnek egész súlyát felmérje. A szíve még tiszta lap, és nem tudom, hogy egy napon, ha majd eljön az ideje, vajon értem dobban-e meg, vagy valaki másért. Éppen ezért jó, hogy még két évre elutazom. Közben lesz ideje, hogy tisztába jöjjön az érzéseivel. Ha két év múlva visszajövök, akkor majd döntse el ő, hogy megtalálja-e az én oldalamon a boldogságot, továbbra is akar-e a feleségem lenni. Ha nem, visszaadom a szabadságát, úgy, ahogy az apjának megígértem.

Serafine visszafojtott lélegzettel, roppant feszülten figyelt minden szóra. Agyában egymást kergették a gondolatok.

– Ez azt jelentené, hogy ebben az esetben elválsz Sannától?

– Igen, hiszen az a feladatom, hogy hozzásegítsem a boldogsághoz. Ha így alakul, majdcsak találunk valami válóokot.

Serafine arcára piros foltok ültek ki izgalmában.

– Nos, mondhatom, romantikus egy történet! Szerintem egyszerűbben is elintézhetted volna az ügyet, mondjuk, ha Sannát csak a védencedként hozod haza, ha már úgyis elutazol megint.

– Elfelejted, hogy akkor mindenféle rosszindulatú megjegyzésnek tettem volna ki. Az is előfordulhat, hogy útközben történik velem valami, akkor pedig törvényes örökösömként szeretném őt minden gondtól megóvni.

– Nagyon eltúlzod a háládat az életmentőd iránt. Egyébként a válóper sem kavarna fel kisebb port.

– Gondoskodni fogok róla, hogy Sanna jó híre makulátlan maradjon.

– És te? Akkor a te hibádból mondják ki a válást?

– Engem nem zavarna.

– Rendkívül nagyvonalú vagy, annál is inkább, mert nem szereted a feleségedet. Ismerve a jellemedet, csodálkoztam volna, hogy ilyen gyorsan el tudtad felejteni Käthét.

Werner zordan összeráncolta a homlokát.

– Kérlek, ne említsd Verhagen asszonyt velem összefüggésben! Az, hogy véletlenül felfedezted, hogy más nőknél többet jelentett nekem, semmiféle következtetésre nem jogosít fel.

Sera néni összeszorította a száját, és hallgatott. „Mondhatsz, amit akarsz, tudom, hogy még most is őt szereted” – gondolta magában.

Egy ideig némán ültek egymással szemben, aztán Werner látszólag nyugodtan megszólalt:

– Eltértünk a tárgytól. Tehát miután tisztáztam a helyzetet veled, ugye számíthatok a Sanna iránti megértésedre?

Serafine sértődötten felszegte a fejét.

– Még soha senkinek nem adtam okot e téren panaszra, erre kár is volt szót vesztegetned.

Werner szája körül gúnyos mosoly vibrált.

– Az ember tudatlanságból is elkövethet hibát. Miután beavattalak a történtekbe, számíthatok rád?

– Légy nyugodt, úgy bánok majd Sannával, mint egy fiatal lánnyal, s nem mint egy férjes asszonnyal. A házasságotok úgyis csak papíron létezik.

Werner ismét némán ült egy ideig. Még most is a fülében csengett Sera néni utolsó mondata, miszerint a házasságuk csak papíron létezik. Ha jól meggondolja, tulajdonképpen igaza van. Néhány nap múlva elutazik, és Sanna magára marad. Nagyon igénybe veszi majd az új környezet, az újfajta szórakozások és elfoglaltságok, s így őróla bizonyára gyorsan megfeledkezik. Naponta új emberek jelennek meg az életében, s talán egy napon felbukkan valaki, aki lángra lobbantja fiatal, érintetlen szívét. Mi lesz akkor?

Werner szíve megsajdult. Miért nem tud még csak gondolni sem erre az eshetőségre? Talán nehezére esne visszaadni Sanna szabadságát?

– Tudod már, mikor akarsz indulni? – kérdezte Sera néni mintegy mellékesen.

A férfi felriadt töprengéséből.

– Igen, holnaphoz egy hétre utazom. A gőzhajó június 25-én indul.

– Ilyen hamar?

– Jobb, ha nem húzom az időt. Bizonyára megérted, milyen kínos számomra a mostani helyzet.

– Teljes mértékben – bólintott Serafine.

– Akkor nyugodtan a gondjaidra bízhatom Sannát, Sera néni?

– Légy nyugodj, számíthatsz rám.

– Ugye nem felejted el, milyen félénk, visszahúzódó teremtés, és hogy mennyire rászorul az irányításodra és a segítségedre? Kérlek, ha csak egy mód van rá, teljesítsd minden kívánságát. Szeretném, ha vidám és boldog lenne a házamban. A bankáromnak a napokban megadom a kellő utasításokat. Azt akarom, hogy Sanna divatosan, rangjának megfelelően öltözzön.

Serafine elmosolyodott.

– Tudom, mivel tartozom a Rutland-ház hírnevének. Gondoskodom róla, hogy a feleséged méltóképpen képviselje.

– Rendben van, akkor minden világos. Csak még egyet! Az elutazásom előtt szeretnék néhány ismerőst meghívni, talán jövő szombatra. Volnál olyan kedves a szükséges intézkedéseket megtenni egy kisebb ünnepség előkészítésére?

– Meglesz! Végiggondoltad már, kiket akarsz meghívni?

– Még nem. Majd átküldőm neked a névsort. Fontosnak tartom, hogy mindazoknak bemutassam Sannát, akikkel szeretném, ha később közelebbi kapcsolatba kerülne.

– Verhagenék köztük vannak? – kérdezte Serafine ártatlan képpel, de a szemében ismét gyanakvó kifejezés jelent meg.

Werner elvörösödött, de fegyelmezte magát, és nyugodtan válaszolt.

– Természetesen, elsősorban őket hívom meg. Rudolf Raven meg a húga a legrégebbi barátaim, és Fritz Verhagent nagyon kellemes embernek találom. Käthe megígérte, hogy pártfogásába veszi Sannát. Ma délben, mint tudod, a vendégeik leszünk. A férje és Rudolf elvállalták, hogy lovagi szolgálatot teljesítenek majd Sanna mellett.

Serafine szeme megvillant.

– Úgy, úgy, a vidám Rudolf is – mondta utánozhatatlan hangsúllyal. – Nos, ő aztán igazán kellemes lovag lesz.

Werner hirtelen felállt.

– Nagyon remélem. Szeretném, ha Sannát vidám emberek vennék körül. Kérlek, támogasd őt ebben – mondta kurtán, és az ablakhoz lépett.

Serafine leírhatatlan mosollyal nézett utána. Amit most hallott, vajon nem úgy hangzott-e, mintha Werner Sanna boldogságát akarná előkészíteni valaki másnak az oldalán? Így akarja talán visszanyerni a szabadságát? Csakis a nagylelkűsége késztette rá, hogy a házasság béklyóját magára vegye. Máris a terhére lenne? Nos, ezen a ponton az óhajuk találkozik! Ő mindent elkövet majd, hogy Werner visszanyerje a szabadságát, akár akarja, akár nem. Tervei megvalósításához Serafine máris kinézte magának Rudolfot. Csinos, jóképű férfi, és nagy sikere van a nők körében. Ráadásul még nőtlen, sőt még csak nem is vőlegény. S ha ez ember egy kicsit be is segít… Az lenne a legjobb megoldás, ha Sanna Werner távollétében

beleszeretne Rudolfba. A gonosz pletykák nem maradnának el, ha Werner és Sanna elválnának, és Sanna feleségül menne Rudolfhoz. De hát hadd pletykáljanak! Serafine könnyedén túltette magát az emberek véleményén, amennyiben ezek elősegítették tervei megvalósulását.

Máris megkezdte ármánykodását, hogy visszaszerezze a ház első asszonyának címét.

Sanna közben kiment a kertbe, Werner gondolataiba merülve talált rá egy padon. Amikor odalépett hozzá, összerezzent, és zavartan nézett fel rá.

– Unatkoztál? – kérdezte a férfi mosolyogva.

A leányasszonyka megrázta a fejét, s a haján táncra perdültek az aranyszínű napsugarak.

– Időközben mindenfélét megbeszéltem Sera nénivel a távollétem idejére. Jövő kedden utazom.

Sanna lassan elfordította a fejét. Lesütötte a szemét, de egy szót sem szólt, így a férje folytatta:

– Szombat este kis ünnepséget szervezünk, amelyre meghívjuk legközelebbi barátainkat és ismerőseinket. Remélem, nincs ellene kifogásod?

– Nekem minden úgy jó, ahogy te akarod – felelte Sanna egyszerűen.

– Neked is véleményt kell mondanod.

– Verhagenék és Rudolf is eljönnek?

– Természetesen. Ugye, ők tetszettek legjobban azok közül, akiket itt megismertél?

– Igen, és mindig is a legjobban fognak tetszeni, különösen Käthe. Ó, hogy milyen kedves, milyen szép asszony! És mostantól a barátnőm, képzeld, még soha

nem volt barátnőm. Ugye szerinted is csodaszép aranyszínű haja van?

Werner mosolygott, és gyengéden megsimogatta Sanna feje búbját.

– Ami azt illeti, a tiédnél ékesebb hajkoronát még sohasem láttam.

Sanna a haja tövéig elpirult, és ijedten nézett a szemébe. A férfi elnevette magát, pedig a szíve gyorsabban kezdett verni.

– Mi a baj? Úgy nézel rám, mintha valami szörnyű dolgot mondtam volna.

– Nem vagyok hozzászokva, kérlek, ne mondj ilyeneket! Most már tudom, hogy ezt nevezitek udvariasságnak, és ez így szokás nálatok. Itt mindenki szépeket, jókat mond egymásnak, ha másképpen érzi is… csupán udvariasságból. Nekem is hozzá kell szoknom. De te… te sohase mondj nekem ilyet puszta udvariasságból, csak mindig azt mondd, ami igaz! Tudom én jól, hogy a hajam csúf és makrancos, olyan vadul göndörödik, hogy alig tudom rendben tartani. Käthe haja finom és selymes. Úgy simul a fejére, mint egy korona, és úgy marad, ahogy ő akarja.

Werner elgondolkodva pillantott Sanna gesztenyebarna fürtjeire, amelyek oly rakoncátlanul göndörödtek fehér homloka körül. Régebben neki is Käthe aranyhaja tetszett a legjobban. De most be kellett vallania magának, hogy Sanna haja sokkal szebb, még ezzel az egyszerű, mesterkéletlen hajviselettel is.

– Biztosan nem fogok semmit udvariasságból hazudni neked, Sanna, hidd el! És ha a hajad nem tetszik neked, akkor be kell látnom, hogy egyszerűen nem vagy tisztában vele, milyen szép, és hogy micsoda kincset kaptál vele.

Más asszony egy vagyont adna érte, hogy a fodrásza ilyenné varázsolja. Különben igazad van, Käthe haja is szép.

Hallgattak egy ideig. Werner elgondolkodva tekintett Sannára, aki maga elé meredt.

Egy idő múlva, hogy megtörje a hallgatást, megjegyezte:

– Tegnap befektettem az örökségedet biztos értékpapírokba.

– Á, arra a pénzre gondolsz, amelyet édesapa a farmért kapott?

– Igen, csak a rend kedvéért akartam közölni veled.

– Nekem kell törődnöm ezzel a pénzzel? – kérdezte Sanna idegenkedve.

– Nem, mindent a bankárom intéz. Ha pénzre van szükséged, szólj Sera néninek, mindenkor bőkezűen ellát majd. Megbeszéltem vele.

Sanna lopva felsóhajtott.

– Attól tartok, sosem tanulok meg a pénzzel bánni. Ha szükségem lesz valamire, megkérem Sera nénit, vegye meg nekem… vagy Käthét… mit szólsz hozzá, megteszik majd?

– Hát persze. De magadnak is meg kell tanulnod. Meglátod, nem olyan nehéz, mint hiszed. Majd belejössz.

A lány az ölébe ejtette a kezét.

– Ha tudnád, hogy érzem magam itt… mintha mesébe csöppentem volna. Egyre csak csodálkozom, és néha titokban megcsípem a karomat, nem álmodom-e.

– Hamarosan megszoksz mindent. Ha két év múlva hazatérek, már semmi sem lesz idegen a számodra.

– Eljutsz megint a farmunk közelébe? – kérdezte halkan Sanna.

– Nem, ezúttal más területeken akarok felfedezőutat tenni.

A lány görcsösen összeszorította a kezét. Szíve mélyén kimondhatatlanul aggódott a férfiért. Legszívesebben arra kérte volna: vigyél magaddal! Vagy: maradj velem! De nem merte kimondani, ami a lelkét eltöltötte, úgy érezte, nincs hozzá joga.

Ismét gondolataikba merültek egy ideig. Azután Werner az órájára nézett.

– Ideje, hogy átöltözz, Sanna, Verhagenéknél ebédre várnak.

A fiatalasszony azonnal felállt, és bementek a házba. A szobájában odalépett Werner anyjának arcképe elé, és hosszan belenézett a jóságos szempárba.

– Te megkérhetnéd, hogy maradjon itthon. A te kedvedért meg is tenné. De nekem nem szabad visszatartanom – suttogta, és szívét eltöltötte a bánat.

IX.

Másnap reggel Serafine, arcán az izgalom rózsáival, belépett Werner szobájába, A fiatalember íróasztalánál ült, és útitervén dolgozott. Meglepve pillantott fel.

– Mi történt, Sera néni?

– Bocsáss meg, ha zavarlak, Werner, de annyira felizgattam magam… meg kell mondanom, mélységesen megbántottál.

– Megbántottalak? Mivel?

– Ezzel a névsorral, amelyet átküldtél.

A férfi értetlenül rázta a fejét.

– Ugyan hogy bánthattalak meg ezzel?

Sera néni remegő kézzel tartotta elé a listát.

– Tessék, nézd! Egyetlen barátomat és közeli ismerősömet sem írtad fel rá, még Papperitz titkos tanácsos urat és a nejét sem! Mit képzelnek majd rólam, milyen szerepet játszom én ebben a házban, ha az estélyünkre egyetlen barátomat sem hívják meg?

Werner képtelen volt visszafojtani egy gúnyos kis mosolyt.

– De Sera néni, hogy tudtad ezen felizgatni magad? Hiszen természetesen kiegészítheted a névsort a saját óhajaid szerint. Én csak azt írtam össze, kit szeretnék én itt látni, és kikkel szeretném, ha a feleségem a későbbiekben is tartaná a kapcsolatot.

– Nos, az én barátaim sem alacsonyabb rangúak, a legjobb családok tagjai.

Werner ezt már nem állhatta meg nevetés nélkül.

– Nem tagadom, Sera néni, de talán idősek egy kicsit az én ifjú hitvesemhez. Ez persze nem zárja ki, hogy Sanna alkalomadtán találkozzon velük, hiszen biztosan megismerkedik majd a te szűkebb baráti köröddel is. Hívd meg bátran, akit csak akarsz! Hely van bőven a Rutland-házban.

Serafine izgalma hamarosan elmúlt, amikor észrevette, hogy Wernernek eszében sincs az évek során keservesen kiharcolt jogait megnyirbálni. Kegyesen megbiccentette a fejét.

– Ezek szerint csupán apró félreértésről van szó. Csodálkoztam volna, ha nem így van.

Werner ismét elnevette magát.

– Hogy is merészelnék bármit előírni neked? – jegyezte meg kissé gúnyosan.

A néni kétkedve és gyanakodva nézett rá, de aztán okosabbnak tartotta, ha a gúnyolódást nem méltatja figyelemre, így azzal a kifogással, hogy rengeteg még a dolga, gyorsan elköszönt.

A szombat este ékesen bizonyította, milyen kiváló képességekkel rendelkezik a néni, ha estélyek rendezéséről van szó. Mivel a saját baráti körét is meghívhatta, és megmutathatta előttük, hogy uralkodói helyzetét a fiatalasszony semmiképpen sem rendítette meg, ezért mindent megtett, hogy a ház teljes pompáját felragyogtassa. Sanna elragadtatott kiáltásban tört ki, amikor a vendégek megérkezése előtt belépett a nagy ebédlőbe, amelynek közepén a pompásan megterített asztal állt. Roppant ízlésesen volt feldíszítve, ezt a Sannáénál elkényeztetettebb szem is azonnal észrevette volna.

Serafine olyan képpel fogadta a fiatal pár dicséretét, mint aki meg van győződve arról, hogy pótolhatatlan, és nélküle bizony semmire se mennének.

Amikor a vendégek megérkeztek, abban a szerepben tetszelgett, hogy Sannát elnéző, barátságos modorban kezelje, körülbelül úgy, ahogy vendégségbe érkezett gyerekkel bánnak. Magatartásával azt juttatta kifejezésre, hogy Sanna sokkal inkább függ tőle, mint fordítva.

Werner és Rudolf vidáman össze-összenéztek, amikor a nénit figyelték, és Käthe szája körül is csibészes mosoly játszott.

Mindenesetre Sannát Sera néni baráti köre is nagy csodálattal fogadta, A fiatalasszonyt egyhangúlag elragadónak találták, és jókedvűen figyelték, hogyan adja elő – időnként kissé törve a nyelvet – sajátos elképzeléseit. Papperitz titkos tanácsos, egy szikár aggastyán, aki még mindig szerette volna a világfit adni, leírhatatlanul nevetséges szemforgatással jelentette ki:

– Bizony, elragadó szerzemény ez a fiatalasszony! Egzotikus bűbáj és természetes, romlatlan gyermeki kedély, én mondom, ez aztán az egyedülálló keverék! Elbájoló varázs árad belőle. Hehe, az ember szeretne húsz évvel fiatalabb lenni.

Sanna eleinte csöndes volt, időnként szorongva nézett Wernerre, aki bátorítón mosolygott vissza rá. De Käthének sikerült hamarosan felbátorítani a fiatalasszonyt, aki lassan legyőzte elfogódottságát. A férje és a bátyja ebben hatásosan segítette. Sanna a két lovagja között ült, és Rudolf jókedve hamarosan rá is átragadt.

A férfi a maga vidám, mesterkéletlen módján lelkesen udvarolt neki, persze csak úgy, hogy közben mindenki láthatta, ártatlan játékról van szó. Már Sanna sem jött

zavarba a szép szavaktól, habár nem volt hozzászokva a bókokhoz. Tréfának fogta fel, s mókás megjegyzésekkel viszonozta, ami arról tanúskodott, hogy ő is tud élcelődni és ügyesen visszavágni, ha kell.

Werner vele szemben, Käthe mellett ült, és újra meg újra belefeledkezett Sanna szépségébe. A lány fekete csipkeruhát viselt, amely szabadon hagyta karcsú, fehér nyakát, és kiemelte a pompás hajkoronát. Sanna magával ragadó mosolyának senki sem bírt ellenállni. Wernert ezzel is újra meg újra elbűvölte. Lenyűgözve bámulta az arcán megjelenő bájos gödröcskéket. Rudolf elkapta régi barátjának tekintetét, és csúfolódva mondta:

– Bizony, kedves Wernerem, úgy bámulsz át ide, mint a kegyes zarándok az ígéret földjére. Ugye szeretnél most helyettem a nejed őnagysága mellett ülni?

Werner felocsúdott, és kissé kényszeredetten nevetett.

– Hiszen én jelöltem ki a helyedet a feleségem oldalán, így hát a megjegyzésed tárgytalan.

Rudolf Wernerre emelte a poharát.

– Isten éltessen, barátom! – Majd Sannához fordulva, túláradó jókedvvel folytatta: – Mondja, kedves Sanna asszony, mit fizet érte, ha olyan féltékennyé teszem a férjét, hogy habozás nélkül lemond az utazásról?

Sanna elpirult, de nem veszítette el a tartását. Wernerre nézett.

– Semmit – felelte egyszerűen.

– Ó… ami azt illeti, valamivel többre számítottam.

– Nincs értelme az igyekezetének. Ha nem lenne fontos, Werner bizonyára nem is utazna el. Nem szabad megakadályozni egy férfit abban, hogy véghezvigye, amit eltervezett.

Sera néni éles, kutató tekintettel figyelte őket. Máskor felháborította volna, hogy Rudolf ilyen elfogulatlanul udvarol más feleségének, de most mindez beleillett a tervébe. Elhatározta, minden tőle telhetőt megtesz, hogy Rudolfnak alkalma nyíljon Sannával foglalkozni.

A hájas, pirospozsgás arcú úriember, Käthe másik szomszédja, már többször próbálta Sannát bevonni a társalgásba. A desszertnél ismét felszólította, hogy meséljen valamit korábbi hazájáról.

– Igen, igen! – helyeselt a felesége, Serafine egyik barátnője. – Borzasztóan érdekes lehet az élet Afrikában. Imádom az efféle tudományos beszámolókat. Tulajdonképpen milyen ruhákat hordanak ott az emberek?

Sanna Wernerre pillantott, majd Rudolfra, akiből majd kirobbant a nevetés.

– Nem hiszem, hogy érdekes lehet, amit én elmondhatok – mondta elfogultan.

– Akkor nagyon eltérő a véleményünk – jegyezte meg a titkos tanácsos mély meghajlás és kihívó pillantás közepette.

Most már a többiek is biztatták Sannát, aki mesélni kezdett az édesapja farmjáról, a bennszülöttekről meg a windhoeki kirándulásaikról.

Werner olykor besegített, Sanna lebilincselően beszélt, és értette a módját, hogyan tegye színessé és szemléletessé a mondandóját.

Sera néni azonban arra a belátásra jutott, hogy a fiatalasszony túlságosan a társaság középpontjába került, ezért kellő pillanatban – amikor a beszélgetésben egy kis szünet állt be – asztalt bontott.

Az urak visszavonultak egy cigarettát elszívni, a hölgyek a szalonban csevegtek, Käthe és Sanna a kertre nyíló ajtónál állt, amelyen beáramlott a meleg nyáresti levegő.

Sanna arca égett. Mélyet sóhajtott, mire Käthe mosolyogva átkarolta.

– Milyen kedvesen meséltél, Sanna! Az ember szinte maga előtt látja azokat a távoli vidékeket. Szeretném, ha sokat mesélnél nekem a korábbi otthonodról.

– Szívesen, kedves Käthe. Neked bátran elmondok mindent, ami csak eszembe jut. Mások előtt nem vagyok ennyire felszabadult.

– Úgy látszik, Afrika valamilyen különös vonzerőt gyakorol ránk, németekre. Annyi honfitársunk keresi ott a boldogulását! A férjedet is odahúzza valami, pedig téged kell érte itt hagynia.

Sanna hirtelen elpirult.

– Mert be kell fejeznie a kutatásait. Egy férfi sose hagyja félbe azt, amibe belevágott!

– Nem aggódsz Wernerért, hogy újra azon a zord vidéken utazgat majd?

Sanna összekulcsolta a kezét.

– Nagyon is! – mondta halkan, és a szemében könnyek csillogtak.

– És mégsem akarod visszatartani?

– Nem tehetem – felelte Sanna, és a szája körül szomorú mosoly jelent meg.

Käthe szorosan magához ölelte Megmagyarázhatatlan részvét ébredt benne új barátnője iránt.

– Miért nem? Hiszen jogodban áll visszatartani. Mondd meg neki, hogy aggódsz érte, akkor biztosan lemond az utazásról…

– Nem, nem – vágott a szavába Sanna –, ezt nem tehetem. Rajtad kívül nem is beszélek erről senkinek. Csak neked vallom be, hogy aggódom érte, mert te olyan jó és barátságos vagy hozzám.

– Még a férjednek sem mondod el? – kérdezte komolyan Käthe.

Erre Sanna megrázta a fejét.

– Neki? Soha, semmi szín alatt. És neked sem szabad elárulnod, amit tőlem hallottál. Érezze magát szabadnak, teljesen kötetlennek, és ne legyen tekintettel rám!

Käthe elgondolkodva nézett ki a holdfényes kertbe, amelyben annak idején Wernerrel és a fivérével hancúrozott. Hatodik érzéke, amellyel a bátyja meg a férje annyit ugratta, ismét megsúgott neki valamit. Aggódott Werner boldogságáért, akárcsak a kedves kis Sannáért.

X.

Sera néni nem tudta megállni, hogy kebelbarátnőjének, Melanie Papperitznek el ne árulja Werner különös házasságának titkát. Amikor vacsora után visszavonult vele a könyvtárszoba erkélyére, a legteljesebb diszkréciót kérve, hétpecsétes titokként közölte, hogy Werner és Sanna tulajdonképpen csak névházasságot kötött.

A titkos tanácsosné összecsapta a kezét. Legszigorúbb titoktartást ígért, ami természetesen nem akadályozta meg abban, hogy a barátnői kör többi tagját másnap reggel végig ne járja, és mindegyik hölgynek, ugyancsak bizalmasan, hajszálpontosan el ne mesélje, amit Serafinétől hallott.

Semmi nem terjed el olyan villámsebesen, mint egy leleplezett titok. Rudolf Raven még aznap értesült az ügyről, és azt is hallotta, hogy maga Sera néni terjesztette el a pletykát. Este felháborodva ment el Verhagenékhez, elmesélte húgának és sógorának, mit hallott.

Käthe a Sannával folytatott bizalmas beszélgetésére gondolt, és mélyet sóhajtott.

– Tehát itt van a titok nyitja. Most már mindent értek – mondta halkan.

Rudolf kérdőn nézett rá.

– Te hiszel ebben a névházasságban?

Käthe komolyan bólintott.

– Igen, magam is valami hasonlóra gondoltam, Sanna viselkedése ezt sejtette.

Rudolf gondterhelten összeráncolt homlokkal járkált fel-alá.

– Ennek a Sera néninek ki kellene vágni a nyelvét – bökte ki végül dühösen. És megállva a húga és sógora előtt, így folytatta: – És mindennek ellenére Werner szerelmes az édes kis asszonykájába. A pillantása éppen elég világosan elárulta.

– Istenem, bárcsak igazad lenne, Rudolf, akkor még minden jóra fordulhatna, mert Sanna tiszta szívből szereti őt. Ezért tűzbe teszem a kezem.

– Persze, Käthe – ugratta az ura –, a hatodik érzéked, tudjuk!

Az asszony felsóhajtott.

– Csak ne lenne ilyen kényes az ügy – mondta Rudolf elgondolkodva –, akkor Wernert egyszer barátian ki lehetne faggatni. De ehhez legalábbis ennek a méltóságteljes és erényes Serafine Münzernek a pimaszságára lenne szükségünk. Hogy volt képe ennek a vén pletykafészeknek ilyen bizalmas titkot világgá kürtölni! Werner magánkívül lenne, ha sejtené! Bármilyen okból avatta is a bizalmába, azt biztosan nem gondolta, hogy kifecsegi a titkát. Sanna asszony most persze a mohó kíváncsiság céltáblája lett. Szegény kicsi asszony, amúgy is szenvedhet majd eleget Serafine jogara alatt!

Fritz kitárta a karját.

– Na, Rudolf, majd mi teljesítjük lovagi kötelességünket. És Käthét is be kell vonnunk a szövetségbe.

Felesége dühösen ökölbe szorította a kezét.

– Csak hagyja békén az édes kis Sannát, különben velem gyűlik meg a baja!

– Nem vetted észre, hogy a nemes hölgy tegnap egészen szokatlanul szeretetre méltón bánt velem? – kérdezte

hirtelen Rudolf. – Pedig máskor láthatóan ki nem állhat. Meghívott, hogy Werner távollétében mennél gyakrabban látogassak el hozzájuk.

– Ez elég különös. Hiszen máskor örült, ha nem látott bennünket.

– Csupa rejtély…

– Egyelőre nem tehetünk semmit. Werner holnapután elutazik. Találkoztok még vele? – kérdezte Rudolf, és az órára nézett.

– Igen, holnap eljön még egyszer Sannával.

– Akkor talán nálatok találkozom vele. Ha nem, mondd meg neki, hogy beugrom még hozzá.

Ezzel Rudolf elköszönt és távozott.

Sanna keze remegett, ma valahogy nem ment olyan gyorsan az öltözködés, mint máskor. Pedig nem akarta ezzel tölteni az utolsó perceket, amikor Werner még itthon van! Berta ügyesen segített neki, így végre elkészült. Gyorsan bement a nappaliba.

– Jó reggelt, Werner! Bocsáss meg, hogy megvárakoztattalak. Ha tudtam volna, hogy már fenn vagy, hamarabb elkészülök.

A férfi megragadta a kezét, és nehezen visszafojtott izgalommal a szemébe nézett.

– Két óra múlva elutazom, Sanna, és még sok mindent meg kell beszélnem veled. Az útvonalat leírtam, hogy mindig tudd, hol érnek utol a leveleid. Ha bármi változás történne, azonnal értesítelek. Itt van az asztalon a papír.

Sanna elvette onnan, és betette az ékszerkazettába, amely Werner édesanyjának az arcképe alatti szekrénykén állt.

– Köszönöm, és pontosan küldöm a beszámolókat. Ugye te is így teszel majd?

Werner odalépett mellé.

– Igen, mindenről értesítelek.

Hallgattak egy ideig, Werner beszívta Sanna hajának édes illatát.

– Adj nekem valami talizmánt az útra! – kérte csendesen.

Sanna félénken tekintett rá. Arca nagyon sápadt lett. Werner legszívesebben a karjába kapta volna kis feleségét, akinek ajkán égett a szorongó kiáltás: „Ne hagyj itt egyedül! Kimondhatatlanul aggódom érted!” De mindketten fegyelmezték magukat, és inkább hallgattak.

– Talizmánt? – kérdezte Sanna habozva, mire a férje bólintott.

Törte a fejét, mit adhatna. Tekintete az anya képére esett. Lélegzése felgyorsult.

– Legszívesebben ezt a képet adnám veled. Ez biztosan megoltalmazna minden bajtól és veszedelemtől.

– Túl nagy ahhoz, hogy mindig magamnál hordjam. Valami személyes dolgot szeretnék tőled kapni. Ebben a kis medalionban magammal hordom édesanyám egy hajfürtjét… mi lenne, ha adnál hozzá egyet a tiedből is?

Sanna arca lángba borult, rémület és boldogság tükröződött a szemében.

Werner lenyűgözve bámult egy makrancos, rőten csillogó fürtöcskére, amely Sanna fehér nyakára simult.

Bárcsak ezt vágná le, ez jó előjel lenne a közös, boldog jövőjükre, gondolta szerelmesen.

Sanna a hajához nyúlt, és éppen az a fürt került a kezébe. Habozás nélkül lenyisszantotta, és átadta neki.

– Te tedd bele a medalionba! Úgy hatásosabb – kérte izgalomtól elfúló hangon Werner.

Sannának szorosan mellé kellett lépnie. A szétnyitható medalion a férfi óraláncán függött. A gyermekasszony ujjai nem boldogultak vele, a rakoncátlan hajfürt minduntalan kibújt a kis arany tokból. Így álltak egy ideig szorosan egymás mellett, és Wernernek uralkodnia kellett magán, nehogy elárulja neki, milyen nehezére esik elválnia tőle, és milyen szívesen maradna, ha tartóztatná.

Hirtelen támadt egy gondolata, amely végül megnyugtatta: „Ha Sanna téged választ, akkor is vár rád, ha mérföldek ezrei választanak el tőle. Ha a szívében vonzalom támadt irántad, az csak megerősödik a távollétedben. Sanna nem szeszélyes, nem változik pillanatról pillanatra. A szíve nem engedi el azt, akit egyszer befogadott.”

A vonásai kisimultak, és a lelke megkönnyebbült.

Sanna közben elhelyezte a hajfürtöt, és bezárta a medaliont.

– Így ni, megtettem, amit kértél – mondta fellélegezve.

Werner megcsókolta a kezét.

– Köszönöm, Most van valami eleven emlékem tőled. Tudod, hogy ezzel rákényszerítettem a gondolataidat, hogy mindenhová kövessenek?

– E nélkül is végigkísértek volna utadon.

– Igazán, Sanna?

Az asszonyka könnytől csillogó szemmel nézett fel rá.

– Hogy kérdezhetsz ilyet? Hiszen az egyetlen ember vagy a világon, aki hozzám tartozik. Nélküled magányos levél vagyok a szélben. – És a kezét a szívére szorítva azzal az elszántsággal folytatta, amelyet éppen az aggodalmából merített: – Kérlek, nagyon kérlek téged, aki védelmezőm és

gyámolítóm vagy, hogy… jaj… nagyon szerencsétlen lennék, ha bármi bajod esne!

Werner gyengéden magához húzta, és megcsókolta a szemét.

– Mindig gondolni fogok erre, Sanna, mindig… és hidd el, nem keresem szükségtelenül a veszélyt. De még ha a legrosszabb bekövetkezne is, még a halálon túl is megóvnálak minden bajtól. Végakaratom zárt borítékban, pecsét alatt a bíróságon fekszik, gondoskodtam a jövődről.

Sannát elöntötte a fájdalom, most nem gondolt arra, hogy nem akarja korlátozni Werner szabadságát.

– Mit érek a jövőmmel, ha téged elveszítlek? – kiáltotta fájdalmasan.

Werner egész testét átjárta ez a kiáltás. Reménységgel telt meg a lelke. Ez több volt üres szónál. Érezte, hogy e szavak mögött az erős összetartozás érzése rejlik.

– Akkor reménykedjünk hát közös jövőnkben, amelyben többé sohasem hagyjuk el egymást – mondta megrendülten.

A férfiért való aggódás és félelem még inkább felbátorította Sannát.

– Nem mehetnék én is veled?

A férfi elkapta róla a tekintetét, és visszalépett.

– Nem, itt kell maradnod, és sokat tanulnod, amíg távol leszek. Mire hazajövök, már hozzászoksz az itteni élethez. Ugye szorgalmas leszel?

Mielőtt Sanna válaszolhatott volna, nyílt az ajtó, és Serafine lépett be. Vizsláto pillantással mérte végig a két nyugtalan arcot.

– Ideje reggelizni, Werner, különben nem érsz ki a pályaudvarra idejében.

A férfi melegen megszorította Sanna kicsi kezét.

– Gyere, Sanna!

Reggeli után mindjárt az állomásra hajtattak, Serafine egyetlen pillanatig sem hagyta többé magára a fiatal párt, így búcsújuk rövid és kimért lett.

Werner megcsókolta a hölgyek kezét és utolsó pillanatban még Sanna homlokát. Aztán a vonat kigördült az állomásról. A fiatalok mélyen egymás szemébe néztek, s ez az utolsó pillantás boldog reménységgel töltötte el a férfit, Sannát pedig vágyakozással és kétségekkel.

Lába mintha ólomból lett volna. Némán, magába roskadtan lépdelt Serafine néni mellett a pályaudvaron át a kinn várakozó kocsiig. De abban a pillanatban, amikor be akart szállni az öreg hölgy mögött, kecses kis fogat érkezett. Közvetlenül Rutlandék kocsija mellett állt meg. Ajtaja kinyílt, és Käthe ugrott ki belőle.

– Szerencsésen elkaptalak! – kiáltotta oda nevetve Sannának, és tréfásan mély meghajlással köszöntötte Serafine nénit, aki dühös volt, és mereven viszonozta az üdvözlést. – Ugyanis el akarlak szöktetni, nehogy túlságosan eluralkodjon rajtad a búcsú fölötti szomorúság.

– Elfelejti, hogy Sanna az én társaságomban van, Verhagen asszony – jegyezte meg élesen Sera néni, miközben Sanna tekintete ismét feléledve nyugodott Käthe szép, barátságos vonásain.

– Ó, dehogy, tisztelt kisasszony, ugyan ki merészeld ne kegyedről megfeledkezni! De éppen most találkoztam Papperitz tanácsosnéval, aki kegyedhez tartott. Odahaza már biztosan várja, és akkor ugye a kedves kis Sanna magára maradna. Gyere hát, Sanna, búcsúzz el a hölgytől! Nagyságos kisasszony, a mielőbbi viszontlátásra! Talán már holnap tiszteletemet teszem a Rutland-házban.

Így csacsogott vidáman, de annál határozottabban, Sannának alig maradt rá ideje, hogy Sera nénitől elköszönjön, Käthe már húzta is be a kocsijába. Sanna még egy riadt pillantást vetett Sera néni kővé dermedt vonásaira, aztán a biztonság jó meleg érzésével befészkelte magát Käthe mellé a kocsiba.

– Így ni, kincsem, ezúttal szerencsésen megszabadítottalak. Nem vettem volna a szívemre, hogy ma magadra hagyjalak Serafine császárnővel.

Gyengéden átkarolta fiatal barátnőjét. Látva, milyen szomorú a tekintete, így folytatta:

– Most először is sírd ki magad, Sannám, tudom, hogy azt szeretnéd.

Sanna pedig zokogva borult a vállára.

XI.

Már negyedéve múlt, hogy Werner útnak indult, amikor Käthe egy napon szokatlan időben állított be Sannához látogatóba. Mindig a saját lakosztályában kereste fel barátnőjét, ha csevegni kívánt vele. Barátságosan, de határozottan leintette az inast, aki be akarta jelenteni. Elindult a lépcsőn az emeletre. Fentről Sera néni jött felé. Käthe azzal az ironikus mosollyal üdvözölte, amelyet Serafine „császárnő” számára tartogatott, és tovább akart menni. Ám Sera néni tétova mozdulattal visszatartotta, és azt mondta, jobb, ha most nem látogatja meg Sannát, mert nincs jól. Volt valami az öreg kisasszony arcán, ami Käthében elültette a gyanakvás csíráját.

– Ejnye, hiszen akkor különösen meg kell látogatnom és egy kis kikapcsolódásról gondoskodnom a számára – válaszolta zavartalanul.

Sera néni pimaszul végigmérte a vendéget.

– Kegyednek mindig nagyon erősek voltak az idegei, Verhagen asszony, és talán el sem tudja képzelni, hogy egy gyengébben felvértezett természet, ha beteg, nem kíván társaságot – mondta hűvösen.

Käthe jókedvűen bólintott.

– Hála Istennek, az idegeim most is éppen olyan erősek még, mint régebben, nagyságos kisasszony, és szerencsére Sanna is éppolyan romlatlan gyermeke a természetnek, akitől az érzékeny idegrendszer fogalma teljességgel idegen. Fogadok, hogy örül, ha meglát.

Sera néni gyilkos pillantást vetett az angyalarcú teremtésre, és újabb kifogást keresett, hogy visszavonulásra késztesse, ő azonban gyors léptekkel felszaladt az emeletre, és visszafordulva, udvariasan meghajolt.

Sannát könnyek között találta. Megdöbbenve zárta karjába a fiatalasszonyt.

– Kicsikém, mi a baj? Tényleg beteg vagy, vagy Serafine császárnő bántott meg valamivel?

– Nem – felelte keservesen Sanna –, nem vagyok beteg.

Käthe dühösen ökölbe szorította a kezét.

– Tehát ő bántott?

– Nem, nem – hárította el zavartan Sanna.

Käthe odaült mellé, és kutató pillantást vetett rá.

– Nem kell nekem bemutatnod Sera nénit. Már az arca sem árult el semmi jót, és rossz volt a lelkiismerete, mert nem akart hozzád engedni semmi áron. Nos, gyónd meg hát, mi történt!

– Jaj, magam tehetek az egészről, Käthe. Sera néninek csak gondja van velem. Már megint vétettem a jó modor ellen, mindenekelőtt nem viselkedtem elég tisztelettudón Papperitz tanácsosnéval. Sera néninek igaza van, ha összeszid.

Käthe ismét nevetett.

– Jaj, te csacsi gyerek, hogy vagy képes sírni Sera néni erkölcsi prédikációja miatt? Hadd beszéljen, oda se neki! Az ilyen embereket nem szabad komolyan venni. A férjed sem veszi őt komolyan, tudom jól.

Sanna felsóhajtott, és megtörölte a szemét.

– De Käthe, igaza van, ha összeszid. Képtelen vagyok kedves lenni olyan emberekkel, akikhez nem húz a szívem. És neked bevallom, ez a tanácsosné annyira kellemetlen

teremtés, a férjét pedig valósággal taszítónak érzem. Igen, ilyen rossz ember vagyok!

– Ugyan, eredj már, a férfi egyenesen undorító, az asszony pedig hamis, álszent teremtés. Csak az egészséges ösztöneidre vall, ha nem szenvedheted az ilyen embereket. Én is kiállhatatlannak tartom, és ha csak tehetem, messze elkerülöm őket.

Sanna felsóhajtott.

– Legszívesebben én is ezt tenném.

– Akkor hát tedd!

– Hiszen éppen ez az, amit nem lehet. Naponta itt vannak a házban látogatóban a néninél.

– Akkor engedd csak át szépen a kebelbarátnőjének a nénit! Neked nem kell fogadnod őket, ha terhedre vannak!

– De hiszen szinte mindennap velünk teáznak. Hogy kerüljem el őket?

– Nagyon egyszerűen. Idd meg a teádat a szobádban!

– Azt nem tehetem.

– Ki tiltja meg neked?

– Sera néni.

– Akkor menj be a városba ebben az időben!

– Azt sem tehetem.

– Nem teheted? De Sanna!

– Nos, igen… nekem kell elkészítenem a teát, és én szolgálom fel.

Käthe erre felpattant, és harcra készen odaállt Sanna elé.

– Emezt nem teheted, amazt muszáj megtenned! Kicsim, úgy látom, Sera néni már teljesen az igájába hajtott Ez így nem mehet tovább, ezt nem tűröm! Werner nemhiába rendelt az oltalmadra. Kis bolondom, értsd meg végre, hogy te vagy az úrnője ennek a háznak, és nem Sera néni!

Ha olyan embereket fogad, akik számodra nem kellemesek, akkor jogod van hozzá, hogy távol tartsd magad tőlük. Arra végképp nem kényszeríthet, hogy az ilyen emberek társaságát elviseld!

– Jaj, akkor megint a jó modor ellen vétenék!

Käthe harsányan felkacagott.

– Szegénykém, a jó modorral ijesztget a tanti? Ne hagyd magad megrémíteni! Kerek perec mondd meg neki, hogy ki nem állhatod a titkos tanácsosékat, és hogy a vendégeivel ne viselkedj barátságtalanul, ezután inkább a szobádban kívánsz teázni.

Sanna rémülten kapta maga elé a kezét.

– Jaj, nem, ezt én nem merem megmondani. Sera néni magánkívül lenne.

Käthe végigsimította göndör haját.

– Kicsim, legfőbb ideje volt, hogy leleplezzem a zsarnokoskodását. Hogyan állnék különben Werner elé, amikor hazajön? Bátorság, édes kis vadócom! Ha elbántál a hottentottákkal, csak nem fogsz Sera néni előtt meghunyászkodni?

Erre már Sanna is elmosolyodott halványan.

– Jaj, te, a hottentották sokkal kezelhetőbbek voltak, mint ő.

– Ha sejtené, hogy a hottentottákkal hasonlítod össze! – felelte vidáman Käthe, – De komolyra fordítva a szót, ez így nem mehet tovább. Mikor szoktatok teázni?

– Öt óra körül.

– Jó. Most hallgass ide! Eddig minden másnap délelőtt egy órát együtt muzsikáltunk…

– Vagyis voltál olyan kedves, és zongorán kísérted az én kis népdalaimat.

– …most azonban közölnöm kell veled, hogy sajnos délelőtt más elfoglaltságom van.

Sanna szomorúan nézett maga elé.

– Milyen kár!

Käthe harsányan elnevette magát.

– Bizony, bizony, annyi a tennivalóm, hogy már csak ötkor érek rá, mondjuk öttől hétig. Azonkívül az énektanárod azt gondolja, hogy okvetlenül gyakorolnod kell mindennap. Majd én elintézem, hogy ezt gondolja. Tehát ezentúl mindennap délután pontosan ötkor eljössz hozzánk.

Sanna a barátnője nyakába borult.

– Ó, Käthe, drága Käthe, mihez kezdenék nélküled?! Azt hiszem, ki sem bírnám itt tovább – tört ki belőle hirtelen szenvedélyesen.

Käthe megsimogatta az arcát.

– Szegény kis vadmadárkám, haragszom a férjedre, amiért így magadra hagyott ebben a házban, ahol minden idegen még neked.

Sanna megrázta a fejét.

– Ne, ne haragudj rá, hiszen nem tudhatod, mi űzte el innen! Így kellett történnie… Én… megértem. Ő olyan jó ember. Hogy hazám legyen… úgy értem… ezért hozott ide. Nem tudom én ezt neked elmagyarázni, de szerintem ő nem oka semminek.

Käthe nyilván nem okosodott volna ki ezekből a zavaros megjegyzésekből, ha Sera néni jóvoltából nem tudta volna már eleve a magyarázatot. Meleg együttérzéssel nézett barátnője kedves arcába, és halkan így szólt:

– Nagyon szereted őt, ugye?

Sanna a szívére szorította a kezét, és elpirult. De nyíltan nézett Käthére, és bensőségesen így szólt:

– Úgy, ahogy senki mást a világon. Soha senkit nem tudnék jobban szeretni nála.

Käthe magához szorította, a szeme ragyogott.

– Kaptál mostanában hírt Wernertől?

– Igen, tegnap kaptam tőle megint levelet. Egészséges, jól van. Azt kérdezi, hogy vagyok, és vajon jól érzem-e itt magam, és boldog vagyok-e.

– Válaszoltál már neki?

Sanna hevesen bólintott.

– Mindig azonnal válaszolok a leveleire.

– És panaszkodtál a leveledben Sera nénire?

– Az istenért, dehogy! Hiszen csak nyugtalanítanám vele. És ő is azt mondta, hogy ne vegyem a nénit komolyan, hagyjam, hadd beszéljen, és csak azt tegyem, ami nekem tetszik.

– Na látod, te kis szófogadatlan! Miért nem teszed azt, amit az urad mondott?

Sanna zavartan nevetett.

– Most mennem kell, mert még Sera császárnőt is meg akarom látogatni. Akkor hát viszontlátásra holnap öt órakor! És pontos legyél ám!

Szívélyesen elbúcsúztak, és Sanna a lépcsőig kísérte ki a barátnőjét.

Sera néni a könyvtárban fogadta a vendéget. A saját szobáit nem találta elég előkelőnek, rendszerint a ház földszinti helyiségeiben tartózkodott.

– Nem bocsátottam volna meg magamnak, nagyságos kisasszony, ha nem köszönök el kegyedtől. Sanna szerencsére már valamivel jobban érzi magát, de nem akartam tovább maradni nála, nehogy a fejfájása súlyosbodjon – mondta Käthe, látszólag teljesen elfogulatlanul.

Serafine kutató pillantást vetett rá. Nem tudta, Sanna panaszkodott-e neki, vagy a látogató valóban elhitte, hogy fáj a feje. Kimért nyugalommal, méltóságteljesen hellyel kínálta a hölgyet.

– Sanna nyilván az éghajlatváltozás miatt szenved – mondta hűvösen.

– Gondolja? Nos, remélem, holnapra kialussza a fejfájását, mert holnap van a zeneóránk. Mindig úgy örülök neki! Sanna elragadóan énekel. Ha majd kissé iskolázottabb lesz a hangja, feltétlenül be kell mutatnunk kegyednek a művészetünket.

Serafine olyan képet vágott, mintha citromba harapott volna.

– Az idegeim sajnos túl érzékenyek az ilyesfajta élvezetek elviseléséhez. Amikor Sanna gyakorol a zongorán, akkor is mindig kénytelen vagyok visszavonulni a szobámba.

Käthe nevetett.

– Egyébként ma azért jöttem, hogy közöljem Sannával, sajnos, kénytelen vagyok a gyakorlatokat délutánra áttenni. Arra kértem, hogy öt és hét óra között jöjjön át hozzánk.

Serafine harciasan kihúzta magát.

– Sanna ebben az időpontban semmi esetre sem mehet el hazulról, ezt remélhetőleg megmondta?

– Valóban megjegyezte, hogy ötkor szoktak teázni. De ez nem akadályoz bennünket a zeneórában, majd legföljebb nálunk kap egy csésze teát.

Serafine türelmetlenül dobolt a terítőn.

– Ennek ellenére lehetetlen. Kedves barátaink, Papperitz titkos tanácsos úr és a neje rendszerint vendégeink teára.

– Jaj, hát ez remek, akkor legalább kegyed sincs egyedül. Hiszen akkor minden a legnagyobb rendben van. Sanna egyébként már bele is egyezett. De most már sietnem kell, vár a férjem. Isten önnel, nagyságos kisasszony, a viszontlátásra!

És még mielőtt az öreg hölgynek valami megfelelő válasz eszébe jutott volna, Käthe már kinn is volt a szobából.

Sera néni felháborodásában paprikapirosan, azonnal Sannához sietett, és jól lehordta, amiért nem utasította vissza Käthe javaslatát.

Käthe azonban nem hiába oktatta ki a barátnőjét. Sanna nem fakadt sírva a néni prédikációjától, mint egyébkor, csak nagyot sóhajtott, sőt a szája körül még egy apró mosoly is megjelent.

Másnap délután Sanna pontosan érkezett Verhagenékhez, Käthe örömmel sietett elébe.

– Rendben volt minden, kincsem? Serafine császárnő nem próbált láncra verni? – kérdezte aggódva.

Sanna nevetett.

– De bizony, megpróbálta. Csakhogy én roppant bátor voltam.

– Bravó! Így már tetszel nekem. Most, hogy megtetted az első lépést, könnyebben megy minden. Először is elcsevegünk egy kicsit, amíg Fritz és Rudolf megjön. Egyébként ők is nagyszerű ötletnek találják, hogy ebben az időpontban muzsikálunk, mert ilyenkor már végeztek az üzleti ügyeikkel, és meghallgathatnak bennünket. Rudolf annyira örült, hogy kiragadtalak Sera néni karmai közül!

Az urak jó negyedóra múlva érkeztek meg. Fritz virágot hozott mindkét hölgynek, Rudolf pedig mindenféle nyalánkságot.

– Meg kell ünnepelnünk a felszabadulását, Sanna asszony. Fritz virágokkal szórja tele a szabadsághoz vezető útját, jómagam pedig pralinéval. Csiripelték a verebek, hogy az édesség a gyengéje – mondta Rudolf, megcsókolva a vendég hölgy kezét.

Sanna szívélyes köszönetet mondott. E három ember társaságában félszegségének nyoma sem volt.

– Muszáj világgá kürtölnie, milyen torkos vagyok? – kérdezte tréfálkozva.

– Ha valaki, hát kegyed aztán igazán megérdemli az édességet. Aki gyermekkorában nem rontotta el a gyomrát nyalánksággal, kénytelen felnőttkorban elkezdeni ezt a jó szokást.

Fritz, miután gyengéden üdvözölte a feleségét, kezet csókolt Sannának, közben elégedetten szemlélte rózsás arcát.

– Asszonyom, kegyed napról napra szebb, kinyílt, akár a májusi rózsa. Nős ember létemre én mondhatok ilyet…

Sanna huncutul megrázta a fejét.

– Nem, nem, tilos a hízelgés.

– Kérem… csak szidja őt össze nyugodtan, Sanna asszony. Hogy ez mit meg nem enged magának, csak mert karikagyűrű csillog az ujján… tűrhetetlen. A magamfajta legfeljebb…

– Csak gyomorrontással viccelődhet, kedves Rudolf. S ezt az imént már meg is tetted – incselkedett Käthe.

A férfi megfenyegette.

– Ne mondj semmit, tudjuk, kinek a pártján állsz. De amit a férjed megtehet, megtehetem én is. Kedves Sanna, kegyed tényleg napról napra szebb lesz.

Sanna befogta a fülét.

– Most aztán elég a bókolásból! – vágta el a vität Käthe. – Először is, mert Sannának fejébe száll a dicsőség, másodszor teázni akarunk, nem? Harmadszor és utoljára pedig féltékeny leszek, ha Fritz még sokáig gyönyörködik a barátnőmben!

– Jaj, Käthe, bárcsak féltékennyé tehetnélek! – jegyezte meg a férje évődve.

Az asszony meghúzta a fülét.

– Fékezd magad! – mondta neki játékosan megfenyegetve.

A férfi elkapta a kezét, és csókot nyomott a rózsás tenyérbe. Közben boldogságtól csillogó szemmel néztek egymásra.

Sanna határtalan bizalommal és szeretettel figyelte őket. Egy pillanatra fájdalmas érzés hasított a szívébe.

Käthe és Fritz boldogságát látva eszébe jutott a saját házassága, de aztán gyorsan elhessegette magától ezeket a borús gondolatokat. Ha nem akar borúlátón nézni a jövőbe, kerülnie kell az efféle összehasonlításokat.

Miután megteáztak, következett a házi muzsikálás, Sanna néhány egyszerű dalt énekelt, és Käthe nagy beleérzéssel kísérte. Az urak élvezettel hallgatták őket.

Ám az idő túl gyorsan elszállt, és Sannának haza kellett mennie. Rudolf elkísérte. Ő kapta ugyanis azt a feladatot, hogy közölje a nénivel, Sanna ezentúl naponta átmegy Verhagenékhez öt órakor, mert az énektanár a két hölgynek mindennapos gyakorlást tart szükségesnek, és mert más időpontban Käthe nem ér rá. Amikor hazaértek, Sera néni a szalonajtóban állt, és fürkésző, gyanakvó pillantással, fogadta őket.

– Jaj de kedves, Raven úr, hogy elkísérte Sannát, Ugye itt marad még egy kicsit? – mondta feltűnő szívélyességgel.

Rudolf kezet csókolt neki.

Helyet foglaltak. Alig váltott Sera néni pár szót Rudolffal, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy a személyzetnek még néhány utasítást kell adnia. Terjengős magyarázkodással elnézést kért, és magára hagyta a két fiatalt, megjegyezve, hogy mindjárt visszajön.

Hosszú ideig nem került elő, Rudolf elgondolkodva meredt maga elé. Feltűnt neki már néhányszor, hogy Sera néni, amikor csak szerét ejtheti, valamilyen ürüggyel kettesben hagyja Sannával. Korábbi, nyíltan kimutatott ellenszenve után ez a magatartása éppolyan feltűnő volt, mint hirtelen támadt kedvessége. Nem tudta mire vélni a dolgot, de a néni viselkedése határozott gyanakvással töltötte el.

Sannának mindez, úgy látszott, nem tűnt fel. Gyanútlanul csevegett a vendéggel, ami, figyelembe véve tapasztalatlanságát, nem is volt meglepő. Rudolf azonban tovább töprengett magában, és amikor Sera néni végre visszatért, észrevette ravasz, vizsláto pillantását, amellyel végigmérte őket.

Ennek ellenére gyanútlannak tettette magát, és elbeszélgetett még egy ideig a hölgyekkel. Társalgás közben megjegyezte:

– Sanna asszonynak az énektanára tanácsára most már naponta gyakorolnia kell a húgommal. A hölgyek szépen haladnak. És mert a húgom csak öttől hétig tud időt szakítani erre, a hölgyek a gyakorlóórákat erre az időpontra tették át. A sógorom meg én nem is bánjuk, mert így legalább időnként betölthetjük a hálás hallgatóság szerepét.

Serafine dühösen támadt Sannára.

– Ó, de hiszen ez lehetetlen! Megmondtam már Verhagen asszonynak is, hogy ez az időpont nekünk alkalmatlan. Sanna is tudja jól, hogy az ötórai teára rendszeresen vendégül látjuk a barátainkat.

Sanna összeszedte a bátorságát, Rudolf úgy nézett rá, mintha azt mondaná: most aztán színt kell vallani! Szorosan összekulcsolta hát a kezét, mintha biztonságot keresne, és a lehető legnyugodtabban megszólalt:

– Kedves Sera néni, a titkos tanácsos úrék látogatása neked és nem nekem szól. Nagyon fontos a számomra, hogy Verhagen asszonnyal szorgalmasan gyakoroljak. Hiszen azt szeretném, hogy Werner elégedett legyen az előrehaladásommal, ha hazajön. Ezért megígértem Verhagen asszonynak, hogy naponta átmegyek hozzá öttől hétig.

Amikor fellélegezve, mint aki valamilyen nehéz munkát végzett, elhallgatott, Rudolf elismerőn nézett a szemébe.

– Látja, nagyságos kisasszony, Rutland asszony nagyon is óhajtja ezt, és akkor ugye nem is kell rá több szót vesztegetnünk.

Sera néni szóhoz sem jutott felháborodásában. Éles, szúrós tekintettel mustrálta előbb Rudolfot, azután Sannát. Elég okos volt ahhoz, hogy belássa: összeesküdtek ellene. Efölötti dühe percekig belefojtotta a szót.

Rudolf titkon mulatott rajta, látván, hogy dúl-fúl magában, de közben látszólag teljesen elfogulatlanul beszélgetett Sannával egy új könyvről, amelyet olvasásra ajánlott neki, mielőtt elment.

Sera néni számára nem fért hozzá kétség, hogy Sanna hirtelen feltámadt ellenállása mögött Käthe és valószínűleg a bátyja áll. De mert terveiben Rudolf fontos szerepet

játszott, egész haragját Käthére zúdította. Biztosan ő biztatta fel Sannát, aki olyan bizonytalan, hogy egyedül nem képes felvenni vele a harcot. De majd ellátja ő a baját Käthe Verhagennek! Szerencsére vannak fegyverei, amelyeket felhasználhat ellene, ha szükség lesz rá. Egyelőre nem akarta összerúgni a port senkivel, Rudolfot szemmel láthatóan elbűvölte Sanna szépsége, s a lány sem csinál titkot belőle, hogy tetszik neki a csinos fiatalember. Neki nincs más dolga, mint hogy támogassa ezt a vonzalmat. Minél inkább próbál Sanna a ház úrnőjeként fellépni, neki annál sürgősebben meg kell akadályoznia, hogy a Wernerrel való névházasságából igazi házasság legyen. Az asszony gyakran töprengve meredt maga elé, miközben a fejében sötét gondolatok kergették egymást.

Ha Rudolf és Sanna közt nem alakul ki bensőséges kapcsolat, amely Wernert felmentené férji kötelezettségei alól, akkor Käthét fogja felhasználni, hogy pontot tegyen e buta házasság végére. Ezt a fegyvert az utolsó pillanatig készenlétben tartja. Kerüljön, amibe kerül: Sannának repülnie kell a házból! Ő bizony nem akar úrnőt maga mellé, hát még maga fölé!

Erre a gondolatra Serafine szeme gyűlölködve megvillant.

Sera néninek nagyon hamar észre kellett vennie, hogy Sanna napról napra egyre inkább kivonja magát a befolyása alól. Elkezdett önállóan rendelkezni a saját ügyeiben. Személyes utasításokat adott a cselédségnek, nem úgy, mint addig, a néni közvetítésével. Előzetes megbeszélés nélkül kisebb bevásárlásokat intézett, és saját ízlése szerint öltözködött, Käthe természetesen mindebben baráti tanácsadója volt. Kitartóan biztatgatva

erősítette Sanna akaratát, és közben Serafine nénivel megvívta a maga külön kis harcát.

Egy napon, már hónapokkal az első ellenállási kísértet után, Sanna maga is meghívott néhány vendéget, és ezt csak akkor közölte, amikor már nem lehetett rajta változtatni. Sera néniben forrt a düh, gyűlölete Sanna és Käthe iránt egyenlő mértékben nőtt. Ám nem tévesztette szem elől a kitűzött célt, s mindezeket a kellemetlenségeket sikerült nagy önuralommal elviselnie. Még arra is képes volt, hogy Käthével szemben a szeretetre méltó háziasszony szerepét játssza, mert Verhagenék és Rudolf természetesen ott voltak Sanna vendégei között.

Serafine Sannával szemben sem mutatta ki ellenséges érzületét, és beérte azzal, hogy szemét az égre meressze, ha úgy találta, hogy a fiatalasszony „a jóságát ilyen sötét hálátlansággal" viszonozza.

Wernernek sejtelme sem volt a házában dúló titkos háborúról. Sanna egy szót sem írt erről a leveleiben, és Serafine óvakodott attól, hogy bármiről is beszámoljon, mert tudta jól, Werner a felesége pártjára állna. De munkált benne a düh, és minden gondolata csak akörül forgott, hogyan szabadulhatna meg Sannától.

Abban reménykedett, hogy Sanna és Rudolf között előbb-utóbb szerelem szövődik. Mindenféle ürügyet eszelt ki, hogy magukra hagyja őket, és aztán mohó vággyal leste, hogy valami gyengédségen kapja őket. Ha erre sor kerül, azonnal közbelép, hogy megmentse a ház becsületét, és tudtára hozza Wernernek: ideje visszaadni a felesége szabadságát, hogy összeköthesse a sorsát Rudolf Rávennél.

Teltek-múltak a hónapok, és Sera néni, bármennyire kívánta is, nem került közelebb a céljához.
Miután letelt a gyászév, Sanna levetette gyászruháját, Käthe felhívta a figyelmét, hogy új ruhákat kell vásárolnia.

Sanna erre közölte Sera nénivel, hogy Werner kívánsága szerint Berlinbe utazik, hogy felújítsa a ruhatárát.

– Verhagenné is éppen Berlinbe készül bevásárolni, ezért úgy döntöttem, hogy csatlakozom hozzá.

Serafine elutasító arcot vágott.

– Verhagenné nem elegendő védelem a számodra, neki magának is gardedámra lenne szüksége. Vagy az urak közül elkísér valamelyik benneteket? – kérdezte reménykedve.

– Nem.

– Ebben az esetben természetesen veletek megyek. Werner sem akarná, hogy megfelelő védelem nélkül elengedjelek Berlinbe. Egy akkora nagyvárosban két fiatalasszony szabad prédának számít.

Sanna lemondóan sóhajtott. Akár egy gyerek, úgy örült az utazásnak, s most egyszerre elvették a kedvét tőle. Amikor aznap délután szomorú képpel közölte Käthével a néni döntését, az vidáman elnevette magát.

– Serafine császárnő mint erkölcscsősz és testőr, drágám, meg kell szakadnom a nevetéstől. Ezek után már biztosan nem lopnak el bennünket. Ne búsulj, nem is lesz olyan rossz, hogy vigyáz ránk. Képzeld csak el, micsoda alázattal fogadnak majd bennünket mindenütt, ha a nagyságos kisasszony királynői méltósággal egyengeti előttünk az utat!

– De hát oda a vidámságnak, ha ő velünk lesz – panaszkodott Sanna.

– Már miért lenne oda, kicsim? Még mindig azt hiszed, hogy függsz tőle? Most lesz csak igazán jó mulatság! Fel a fejjel, meglátod, jó lesz!

Néhány nappal később a három hölgy együtt szállt vonatra.

Berlinben Sanna kívánságára ugyanabban a hotelben kerestek szállást, ahol Wernerrel laktak, miután megérkeztek Afrikából. A portás azonnal felismerte, és felajánlotta neki a múltkori szobákat. Käthe szobája közvetlenül Sannáé mellett volt. A hölgyek megkérték a személyzetet, hogy helyezzék át a szekrényt, amely eltorlaszolta a kettejük közti szoba ajtaját, így szabadon bejárhattak egymáshoz.

Sera nénit kissé távolabb helyezték el, pedig ő közvetlenül mellettük szeretett volna lakni. Végül dühösen vette birtokba a saját lakosztályát. Käthe nevetése messziről kísérte.

Este operába mentek, Käthe nem sokat látott az előadásból, mert végig Sanna lelkesedéstől kipirult arcát figyelte.

Ha Werner most itt lenne, és láthatná őt! Milyen szép, milyen elragadó teremtés! Egy év leforgása alatt kiteljesedett a szépsége, mozdulatai nőiessé váltak.

Másnap reggel kezdetét vette a bevásárlás. Serafine dühösen könyvelte el, hogy Sanna mit sem ad a véleményére, bármit vesz magának, kizárólag Käthe tanácsait követi.

– Fehéret kell viselned… nézd ezt a bájos fehér selyemruhát a finom csipkebetétekkel. Sanna, ezt vedd meg! Fehér, csakis fehér való a mi kis vadmadarunknak. Jól illik a szép gesztenyeszín hajához, És a finom kék

selyemkrepp délutáni ruha… ugye, neked is tetszik, Sanna?

A rózsaszínű vászonruha helyett, amelyet Sera néni nagyon előkelőnek talált, egy nyersselyem ingblúzt és szoknyát vásároltak, a merev, fehér alpakaruha helyett pedig egy csinos fehér hímzettet választottak.

– Szeretném tudni, minek vagyok itt egyáltalán, ha fittyet hánysz a véleményemre – jegyezte meg végül az idős hölgy felháborodva. – Mindig büszke voltam a jó ízlésemre.

Sanna békítőn a karjára tette a kezét.

– Ne haragudj, Sera néni, de azok a ruhák, amelyeket Käthe választott ki, nekem sokkal jobban tetszenek.

Így ment ez három napon keresztül. Üzletről üzletre vándoroltak, kiválasztva a nekik tetsző holmikat. Az utolsó este Sanna kívánságára újra operába mentek.

Másnap hazautaztak, Sanna tele volt új élményekkel, s hazaérkezésük után azonnal hosszú, részletes levelet írt Wernernek. Pontos beszámolót küldött férjének arról, amit Berlinben látott és átélt.

Hetekkel később megérkezett a férfi válasza. Először beszámolt az élményeiről, majd így folytatta:

Nagyon örülök, hogy jól érezted magad Berlinben. Édes kicsi Sannám, elhiszem, hogy az opera mély hatással volt rád. Szerettem volna ott lenni, hogy lássam ragyogó arcodat! És a ruhák, amelyeket kiválasztottál, Käthének tetszettek, Sera néninek meg egyáltalán nem? Ha Käthe tetszését elnyerték, akkor meggyőződésem, hogy valóban jól választottál Azt mondod, a kéknek uszálya is van? Nos, abban aztán előkelően fest majd az én kis vadmadaram. Lelki szemeim előtt látom, ahogy a kék uszályban végigvonulsz azon a régi házon, a hajadban aranyló

napsugár játszik… ó, bárcsak már láthatnálak! Nagyon örülök a zenei fejlődésednek is. Amikor egymagam vagy a fekete teherhordóim kíséretében elhagyatott vidékeken vándorlok, néha úgy tűnik, mintha hallanám a hangodat… mint annak idején, amikor vendég voltam a farmotokon. Még most is a fülembe cseng az a kedves hangocska… és álmomban hallom, hogy német népdalokat énekelsz. Az embernek magányában különös dolgok jutnak az eszébe.

Azt kérdezed, nem untatnak-e a hosszú beszámolók, amelyeket küldesz. Nem, Sanna, nem untatnak, s ha belelátnál a szívembe, meg sem fordulna a fejedben, hogy ilyet kérdezz.

Sera néni azt írja, Rudolf gyakran megfordul nálatok, és hogy sokat foglalkozik veled. Te magad is sok szépet és kedveset írsz róla. Kedveled, ugye? Käthéről pedig túlcsorduló szeretettel írsz. Igen, ő valóban nagyon kellemes ember, vidám, őszinte, tudtam, hogy barátnők lesztek. Szívből köszönöm neki, amiért olyan kedves és jó hozzád. Mondd ezt meg neki, és üdvözöld a nevemben őt is meg a két lovagodat is. Távollétem második évéből már egy negyedév elmúlt. Olykor elfog a honvágy, és néha attól félek… de nem, inkább zárom soraimat, ma kicsit letört vagyok, és ez a levelemen is látszik. Kérlek, ne is figyelj rá. Légy boldog és vidám, arra gondolj, hogy a leghőbb vágyam, hogy téged boldognak tudjalak. Ennek érdekében bármilyen áldozatra képes vagyok, már csak felejthetetlen édesapád emléke miatt is. írj hamar, engem minden, de minden érdekel. Sohasem lehet olyan hosszú a leveled, hogy én azt megunjam. Isten áldjon. Szívből üdvözöl

hűséges Wernered

Sanna számtalanszor elolvasta a levelet, ahogy az eddigieket is. Nem sejtette, mennyi aggodalom és gyengéd érzelem rejtőzik a sorok mögött. Werner a lehető legóvatosabban bánt a szavakkal, amikor a saját érzéseiről volt szó, mert nem akarta velük sem nyugtalanítani, sem befolyásolni hitvesét. Sanna nem is sejtette, hogy Sera néni félmondatokkal és kétértelmű utalásokkal féltékenységet ébresztett Werner szívében, s hogy a férfi Rudolffal kapcsolatos kérdései is ebből a féltékenységből fakadnak. Azt sem tudta, milyen vágyakozás fogta el férjét, amikor elképzelte őt új kék ruhájában, ahogy végigvonul benne a házon. Rudolf utolsó levelében azt írta neki, hogy Sanna igazi szépség lett. A férfi csodáló szavai csak növelték féltékenységét. Pedig Rudolf szándékosan járt el így, hiszen a húgával együtt szerették volna megalapozni a fiatal pár jövendőbeli boldogságát.

Sanna minderről nem tudott. A szíve hevesen vert, amikor azt olvasta, hogy Werner őróla ábrándozik. Csakugyan szeretné már viszontlátni?

És ha annyira vágyakozik az otthona után, miért fél mégis hazajönni?

Felsóhajtott, és Werner édesanyjának képére pillantott, akivel olykor meghitt beszélgetéseket folytatott.

– Vágyódik a hazája után, de egyben fél is a hazajöveteltől, mert engem itt talál? Teher vagyok a számára… béklyó, amely akadályozza szabad mozgásában? Kedves jó néni, miért nem válaszolsz? Ha tudnám, hogy valóban teher vagyok számára, s hogy áldozatot hoz a boldogságomért, csak hogy megtarthassa édesapámnak tett ígéretét… én bizony egy percig sem maradnék itt, hanem elmennék innen, és visszaadnám a szabadságát.

Sanna sóhajtva, fájdalmas szívvel emelte az ajkához Werner levelét.

XII.

Rudolf ezen a napon is hazakísérte Sannát, és Sera néni most is marasztalta. Aztán szokásához híven valami ürüggyel magukra hagyta őket.
Rudolf folytatta a megkezdett beszélgetést, közben töprengve nézett az idős hölgy után. Aztán váratlanul felpattant, az ajtóhoz lépett és felrántotta.

Halk kiáltás hallatszott. Sera nénit fejen találta a kilincs, ugyanis Rudolf jól sejtette, hogy a kulcslyukon leskelődött. Az esetet követően hosszú ideig homlokán dudorral járt-kelt a házban.

Rudolf előtt most már világossá vált, miben mesterkedik. Színlelt udvariassággal, gúnyosan elnézést kért, mert nem akarta Sannát nyugtalanítani. Sera néni mormogott valamit, hogy éppen újra be akart menni a szobába, és zavartan a homlokára szorította a zsebkendőjét.

Sanna megsajnálta a szerencsétlenül járt hölgyet, s csodálkozott azon, hogy történhetett a baleset. Serafine időközben összeszedte magát, és azt a magyarázatot találta ki, hogy éppen abban a pillanatban hajolt le, hogy megigazítsa a cipőjét. Sanna gondolkodás nélkül elhitte miden szavát.

Rudolf nem tudta megállni, hogy másnap el ne mesélje a történteket a húgának.

Käthe a hasát fogta nevettében, amikor meghallotta, hogyan fejelt bele Sera néni az ajtókilincsbe, de aztán elkomorodott.

– Mi a véleményed az egészről? – fordult a fivéréhez nyugtalanul.

– Először hallani szeretném a te véleményedet, Käthe. Nagyon számítok a híres hatodik érzékedre.

Käthe bólintott.

– Azt hiszem, ezúttal is jó nyomra vezet, habár nehezemre esik feltételezni valakiről ennyi rosszindulatot. Azt már tudjuk, hogy Serafine értesült a fiatalok különös házasságának titkáról. A tervét is erre építette. Azt hiszem, nem tévedek, ha azt gondolom, e házasság felbomlásában reménykedik. Nem nehéz kitalálni, hogy bele is akar segíteni egy kicsit. Mondd csak, bátyus, Sannával kapcsolatban teljesen tiszta a lelkiismereted?

Rudolf elvörösödött.

– No de Käthe, ilyen alávaló gazembernek hiszel?

Az asszony gyengéden a vállára tette a kezét.

– Dehogyis, Rudolf, csak éppen nem vagy érzéketlen a női szépség iránt, és tudom, hogy Sanna a szépségével milyen veszélyt jelenthet egy olyan férfi számára, akinek még szabad a szíve. Ezért kérdezem, hogy tiszta-e a lelkiismereted vele kapcsolatban.

Rudolf magához ölelte a húgát.

– Te aztán megérted az emberi gyengeséget! De légy egészen nyugodt, a te kis Sannád kétszeresen is szent számomra. Először is a legjobb barátom felesége, másodszor pedig a húgom barátnője. Ennek ellenére talán mégsem tudnék megnyugtató választ adni a kérdésedre, ha nem lenne foglalt a szívem.

Käthe meglepetten pillantott rá.

– Miket hordasz itt össze?

– Igen, te nagyokos Käthe… mondd csak, hol az a híres hatodik érzéked? – kérdezte a férfi nevetve.

– Igazat beszélsz, nem ugratsz?

– Minden igaz, az utolsó szóig. Fülig szerelmes vagyok… nem is fülig, a fejem búbjáig.

– De kibe, Rudolf, kibe? – Käthe úgy érezte, belepusztul a kíváncsiságba.

– Lotte Hansenbe.

– Lottéba? Aki Zürichben tanul az orvosi egyetemen?

– Pontosan.

– De hát ez lehetetlen!

– Már miért lenne az?

– Istenem, mi lesz ebből?

– Mi lenne? Remélem, boldog házasság.

– De hát Lotte nem is szándékozik férjhez menni. Orvos akar lenni, egyetlen vágya, hogy beteg embereken segítsen.

– Nekem is ezt mondta, de én jobban tudom, hogy elsősorban boldog asszony akar lenni. Azt, hogy gyógyítani akar, csak bebeszéli magának. Egyébként mellékállásban gyakorolhatja a hivatását, mondjuk, majd ha a gyerekeink himlősek vagy náthásak lesznek. Csak azért tanul, hogy ezzel kivívja az elismerésemet. Tudod, régebben sokat ugrattam ezzel, ő pedig nagyon keményfejű lány. De hát éppen az tetszik benne a legjobban, hogy mindig keresztülviszi az akaratát. Nincs más választásom, mint hogy türelmesen kivárjam, amíg befejezi a tanulmányait, vagy szárnyaszegetten hazajön. Azt hiszem, az lesz a vége, hogy kitűnően diplomázik, akkor aztán törhetem a fejem, hogy is kérjem meg a doktornő kezét. De hogy megkérem, az már bizonyos.

Käthe nevetett, de a szemében könnyek csillogtak.

– Szóval Lotte! Istenem, erre aztán végképp nem gondoltam. Hiszen soha nem állhattatok egymást.

– Megjátszottuk magunkat.

– És Lotte érzelmeit illetően biztos vagy a dolgodban?

– Száz százalékban.

– És kaptál már tőle valami bizonyítékot?

Rudolf mókás fintort vágott, de a szeme nevetett.

– Igen… csalhatatlan bizonyítékot. Egy pofont.

Käthe döbbenten meredt rá.

– Egy pofont? No de Rudolf!

A férfi jókedvűen bólintott.

– Igen, egyszer akarata ellenére megcsókoltam. Az első pillanatban megadóan, riadtan pihegett a karomban, csak úgy reszketett a gyönyörűségtől, de aztán… hát szóval váratlanul kihúzta magát, és lekevert egy akkora pofont, hogy meginogtam.

– És ezt nevezed te szerelmi bizonyítéknak? – hebegte Käthe értetlenül.

– Igen, egy ekkora pofon magáért beszél. Rám mindenesetre óriási hatással volt. Ott helyben meg is kértem a kezét.

– És mit mondott?

– Sem igent, sem nemet, csak becsapta az ajtót az orrom előtt, és olyan pillantást vetett rám, olyat… szóval azt senkinek sem kívánom. Azóta nem láttam. Másnap elutazott Zürichbe. Én meg várom, hogy hazajöjjön.

– Ó, egek – sóhajtott Käthe –, mi lesz ebből? Remélem, nem csal a megérzésed.

Rudolf szívélyes testvéri csókkal fojtotta belé a szót.

– Ne aggódj, Lottéval nem lesz gond. Most Sannáról van szó. Szerinted hogy viselkedjem ezentúl?

– A vallomásod után nagyon egyszerű a válasz: pontosan úgy, ahogy eddig. Tégy úgy, mintha észre sem vetted volna, hogy Serafine császárnő leselkedik utánad.

Ezek után alig várom, hogy Lotte lediplomázzon és hazatérjen – mondta Käthe búcsúzóul.

XIII.

Már másodszor köszöntött be az ősz Werner elutazása óta. Egy este megint vendégek voltak a házban. Sanna és Käthe muzsikáltak, és a jelenlévők elragadtatással dicsérték őket, még Papperitz titkos tanácsosné is, aki pedig nem felejtette el Sannának azt a hallatlan sértést, hogy hátat fordított a társaságuknak. Csak Serafine nem szólt egyetlen elismerő szót sem, hanem dühös képpel kivonult a szobából, mert Käthe vacsora közben megint nagyon tiszteletlenül viselkedett vele.

Másnap, amikor Sannával a reggelinél ültek, Sera néni élesebben támadta Käthét, mint szokta. Gyűlölködő kifejezéseket használt.

Sanna nagy buzgalommal védelmezte barátnőjét. Ez egyre jobban felbosszantotta a nénit, aki végül felpaprikázva így szólt:

– Persze, persze, tudom, hogy a barátnőd megjátszott, hazug hízelkedésével behálózott, és hagytad, hogy feltüzeljen ellenem, aki csak a javadat akarom. Ha tudnád, hogy ez a Käthe micsoda hamis, kétszínű teremtés!

Sanna felháborodva utasította ezt vissza.

– Nem, Sera néni, ez nem igaz, Käthében nyoma sincs a kétszínűségnek. Tiszta szívemből szeretem, és nem tűröm, hogy így beszélj róla.

Serafine megvonta a vállát.

– Ha tudnád, amit én tudok, másképpen ítélnéd meg.

– Jaj, Sera néni, csúnya dolog, hogy minden alap nélkül vádaskodsz. Ha Käthe nem lenne igazán jó ember, akkor

Werner nem javasolta volna ilyen melegen, hogy barátkozzam vele.

Serafine kajánul elmosolyodott, és a szeme rosszat sejtetőn villogott.

– Werner? Werner szereti Käthét, és örökké szeretni fogja! Tessék, most már te is tudod!

Sanna elsápadva meredt Serafine rezzenéstelen arcába.

– Nem, ez nem igaz, hiszen Käthe másnak a felesége.

Erre a néni megint gúnyosan felkacagott.

– Igen, annak idején Fritz Verhagent választotta, mert az gazdag és független volt, míg Werner a bácsikájától függött. De Wernerrel kacérkodott, és elhitette vele, hogy őt szereti, csakis őt. Amikor aztán feleségül ment Verhagenhez, Werner közel állt a kétségbeeséshez, és végül, hogy feledést keressen, nekivágott a nagyvilágnak. Ez akkor volt, amikor a farmotokra került. De nem tudta a lányt elfelejteni, aki ismét kivetette rá a hálóját, amikor hazatért. Pedig erre igazán nem volt szüksége. Az olyan férfi, mint Werner, csak egyszer szeret, és amúgy is menthetetlenül magába bolondította az a nő!

Sanna megsemmisülten hanyatlott hátra a székén, és lehajtotta a fejét, „Az olyan férfi, mint Werner, csak egyszer szeret," Ezek a szavak egyszeriben megölték félénken csírázó reményeit.

Serafine alattomos pillantással vizslatta, Sanna úgy ült ott jó ideig, mint akit letaglóztak. Aztán összeszedte magát, és gépiesen végigsimított a haján, majd fáradt hangon megszólalt:

– Mégsem hiszem, hogy Käthe rossz ember. Ki tudja, hogy függ össze mindez.

– Istenem, de ostoba vagy! Hiszen ártatlanságodban fogalmad sincs róla, mire képes egy számító asszony,

Legyezgeti a hiúságát, hogy Wernert az igájába hajthatja. Csak azért foglalkozik veled, hogy Wernert még szorosabban magához láncolja. Hogy te csak jót írj az uradnak róla, hogy áradozz felőle, dicsérd őt. És amilyen együgyű a szíved, nyilván meg is teszed. Én azonnal átláttam rajta, és figyelmeztetni akartalak: óvakodj tőle. Tudja azt Käthe nagyon jól, hogy Werner csak szánalomból és az apád iránti hálából vett el feleségül, hogy alapjában véve nem is vagy a felesége. És Werner sem tekinti örökre szólónak ezt a köteléket. Abban reménykedik, hogy visszaadod majd a szabadságát.

– Ki mondta ezt neked? – szakadt ki elfúlva a szó Sannából.

– Istenem, gyermekem, ugyan ki mondta volna? Természetesen maga Werner! Hiszen azért utazott el újra, hogy ebből a kínos helyzetből szabaduljon, erre nyilván magad is rájöttél! Azt reméli, hogy amíg távol van, te majd megszeretsz valakit. Hiszen ez lenne a legszerencsésebb megoldás. Végül is elég idős vagy már, hogy felfogd, a ti úgynevezett házasságotok valójában nem házasság. Mindenesetre Werner határozottan arra vár, hogy önként visszaadd a szabadságát. Lovagias férfi lévén, ő nem kérhet meg rá, nem igaz? Elutazása előtt beszéltem vele erről, és pontosan ismerem az óhaját.

Sanna a következő napokban nem hagyta el a szobáját, és Bertán kívül senkit sem engedett be magához. E szörnyű leleplezés után az volt egyetlen vigasza, hogy senkit sem kellett látnia.

Käthéhez is elküldte a szobalányt, és kimentette magát néhány napra, rosszullétére hivatkozva. Kérte barátnőjét,

ne jöjjön el hozzá, mert kibírhatatlan fejgörcs gyötri, és zavartalan nyugalomra van szüksége.

Amikor néhány nappal később Käthe mégis elment, hogy megnézze, mi van Sannával, akkor Bertától azt a felvilágosítást kapta, hogy a nagyságos asszony még néhány napig nyugalmat szeretne, majd ha jobban érzi magát, közli Verhagen asszonnyal.

Käthe látta, hogy Serafine arcára e szavaknál gúnyos, diadalittas mosoly ül ki.

„Hogy itt valami nincs rendben, azt Serafine császárnő gúnyos mosolya elárulta” – gondolta Käthe hazafelé menet. A férjének elmesélte Sannánál tett látogatását, és amikor később a bátyja is befutott, akkor elölről kezdte a beszámolót.

– De majd én kiderítem, mi rejlik e mögött, és ha ez a kiállhatatlan Sera néni bántotta meg valamivel, akkor… Nos, nem is tudom, mit teszek vele. Mindenesetre holnap megint odamegyek, az már biztos.

Sanna visszafojtott lélegzettel fülelt, amikor Berta – az ő parancsára – elutasította Käthét. Aztán hallotta, hogy odalenn becsapódik a bejárati ajtó, Sanna vadul kalimpáló szívére szorította a kezét.

Miért is küldte el Käthét? Nem volt-e mindig kedves és jó hozzá? Lám, most is azért jött, mert aggódik érte. Elidegenítették-e Sera néni kegyetlen szavai az annyira csodált barátnőtől? Nem, dehogyis! Csak a szégyen tartotta vissza attól, hogy a szemébe nézzen – a szégyen, hogy olyan férfit szeret, aki alig várja, hogy megszabaduljon tőle!

Képes lesz-e valaha még bárkinek a szemébe nézni? De miért is ne? Hiszen nem tehet róla, hogy gyökeret vert szívében ez a szerelem. Isten maga ültette bele ezt az

érzést, mint ahogy Wernerébe Käthe iránti szerelmét. Nagy szerencsétlenség ez, gyötrő szenvedés, de mégsem szégyen. Elvégre nem tudta, mit tesz, amikor feleségül ment hozzá. De most, hogy felnyitották a szemét, össze kell szednie minden erejét, hogy visszaadja Wernernek a szabadságát. Csak akkor kell magát szégyellnie, ha ezt nem teszi meg. Werner néhány hónap múlva hazajön. Akkor majd megmondja neki, hogy el akar válni tőle.

De lesz-e ereje hozzá? Képes lesz-e valaha belenézni még a szemébe, abban a tudatban, hogy teljes szívéből szereti, a férje pedig nem viszonozza az érzelmeit?

Nem, istenem, csak ne kelljen viszontlátnia ezzel az égő fájdalommal a szívében,.Wernernek semmi szín alatt nem szabad megsejtenie, hogy milyen boldogtalan. El kell menekülnie innen, menekülni a vele való találkozás és a tulajdon szerelme elől. Nem szabad Wernernek megtudnia, hogy majd megszakad a szíve.

Csak attól nyugodott meg kissé, hogy végiggondolta: még több hónapja maradt szökése előkészítésére.

E nyomorúságos időszakban még számolni is kénytelen volt. Eszébe jutott az összeg, amelyet az édesapja hagyott rá. Vajon elegendő lesz a megélhetéshez? Pénzügyekben még most is nagyon tapasztalatlan volt. Egyszer véletlenül meghallotta Sera nénitől, mennyi kamatot hoz neki az édesapja hagyatéka. Még ahhoz az összeghez képest is nagyon kevés volt, amit ruhákra szokott költeni. Kínos volt számára az is, hogy az elmúlt időszakban annyi pénzt költött magára Werner vagyonából. Ennek azonnal véget kell vetnie. Ezentúl kizárólag a saját pénzével gazdálkodhat. Számolt, egyre csak számolt, a feje csak úgy zsongott a számjegyektől. A tervezgetés elterelte a

gondolatait szíve fájdalmáról, s lassan visszanyerte a nyugalmát. A lemondás nyugalma szállta meg.

Hosszú időt töltött egyedül a szobájában álmodozva, halálos szomorúsággal a szívében, magán érezve Werner édesanyjának jóságos tekintetét.

– Miért alázott meg Werner ennyire Sera néni előtt, miért mondta el neki, hogy terhet jelentek a számára? Nem lett volna becsületesebb, ha a szemembe mondja? A körülmények hatására talán még az a vonzalom is kialudt a szívében, amelyet gyerekkoromban érzett irántam, amikor még Werner bácsinak szólítottam?

Sanna zokogva temette kezébe az arcát. Szerette volna kitépni szívéből ezt a megalázó szerelmet, de minél jobban igyekezett, az még inkább befészkelte magát a lelkébe.

Amikor Käthe legközelebb eljött, a szobájában fogadta. Nyugodt volt, de olyan sápadt, olyan meggyötört, hogy Käthe először tényleg elhitte, hogy valami testi baj kínozza.

– Mid fáj, kincsem?

Sanna mosolyt erőltetett arcára.

– Csak rémes fejgörcs gyötört.

Ez a mosoly Käthe szívébe markolt. Nyugtalanul mustrálta a fiatalasszonyt.

– Tudod, Sanna, egyáltalán nem tetszel nekem! Hívtál orvost?

– Nem.

Käthe elszántan felállt.

– Akkor legfőbb ideje, hogy megtedd, mert ha nem, magam hozom ide.

Nem engedett: Sannának ki kellett hívatni az orvost. A doktor ideges nyugtalanságot állapított meg, és pihenést, friss levegőt írt elő.

Egyelőre Käthének be kellett érnie ennyivel. De amikor telt-múlt az idő, és Sanna állapota csak nem javult, barátai egyre jobban kezdtek aggódni érte. Käthe szeretettel faggatta a fiatalasszonyt, árulná már el, mi okozta a változását.

– Hát már egy cseppet sem bízol bennem, Sanna? Hiszen látom és érzem, hogy szenvedsz, hogy nyomaszt valami. Annyira aggódom érted, mindannyian aggódunk.

De Sanna kitért a válasz elől, és igyekezett összeszedni magát. Nem ment már át naponta Verhagenékhez, és a muzsikálásban sem lelte többé örömét.

Ekkor Käthe a férjével meg a bátyjával haditanácsot tartott, és ennek az eredménye egy hosszú levél lett, amelyet Rudolf írt Wernernek, és amely a következőképpen hangzott.

Kedves Barátom!

Käthe nem hagyott békén, hogy írjak neked, pedig ismered ódzkodásomat a hosszú levelektől. Márpedig ez hosszú levél lesz.

Käthe azzal a bizonyos hatodik érzékével, amellyel már gyerekkorunkban is sok mindenre rájött, amiről nekünk fogalmunk sem volt, tehát ezzel az időnként nagyon hasznos adottságával valami veszedelmet érez, amely ifjú nejedet fenyegeti. Gúzsba kötött kézzel állunk mellette, mert nem tudjuk, mi az, ami rá leselkedik. Ne ijedj meg nagyon, természetesen nem az életére törnek, inkább Sanna lelki nyugalmáról van szó.

Közös véleményünk szerint Serafine császárnő a bajkeverő. Ha tévednénk, kötelezem magam, hogy térden csúszom elé, és úgy kérem majd a bocsánatát. Attól tartok azonban, hogy erre nem lesz szükség.

Még egy kis türelmedet kérem, amíg hosszú bevezetésemnek végére érek, és beavatlak a részletekbe, hogy megértsd a nyugtalanságunkat. Arról már a korábbi leveleimben beszámoltam, hogy feleséged nagyon gyorsan beleszokott az itteni viszonyokba, és mind testileg, mind lelkileg napról napra jobban kivirult. Hogy Käthével milyen jó barátságban voltak, azt nyilván az ő leveleiből is tudod. Csak egy dolgot hallgattunk el előled idáig, hogy ne aggódj feleslegesen, tudniillik, hogy Sera néni kezdettől fogva erős kézzel uralkodott a feleséged felett, és hogy mi, Käthe meg én, ez ellen energikusan felléptünk, és a rabszolgaság alól Sanna asszonyt felszabadítottuk. Käthe határozottan és harcra készen állt ki mellette, s ez olykor bizony kisebb csetepatéhoz vezetett, természetesen a jó ízlés és az udvariasság határain belül. Úgy tűnt, a feleséged jól érzi magát, s elégedett a sorsával és a szabadságával. Käthe kíséretével szinte naponta énekelte nekünk édes dalait. Nem sejted nyilván, milyen csodásan tud már énekelni, milyen remekül fejlődött a hangja. Sanna napsugaras lénye színt vitt a mi életünkbe is. Látod, milyen költői kifejezésekre ragadtatom magam?

Egy idő óta viszont elnémultak a dalai, és ha mégis énekel, könnyfátyolos a hangja. Vidámsága oda van, a tekintete szomorú, és ha mosolyt erőltet magára, az nekünk, a barátainak okoz fájdalmat. Mindez egyik napról a másikra következett be. Rossz közérzettel kezdődött, amiben mi hárman egy percig sem hittünk. Käthe még az orvost is odacipelte hozzátok, de az sem találta nyomát betegségnek.

Hogy valójában mi történt, azt sem Sannából, sem Sera néniből nem tudjuk kiszedni, de az biztos, hogy megváltozott viselkedésének oka van. Sajnos, úgy látszik,

az asszonykád nem bízik már Käthében. Egy szó, mint száz, boldogtalan ember benyomását kelti, aki igyekszik elrejteni barátai elől a szenvedését.

Hiába kutatjuk megváltozott viselkedésének okát, anélkül meg nem tudunk segíteni rajta.

Ha most elmesélem, hogy Serafine beszámolt róla kebelbarátnőinek, hogy köztetek csak névházasság áll fenn, és Te Sannát csak részvétből és az apja iránti hálából vetted el, akkor képzelheted, hogy a nemes hölgy milyen tapintatlanságra képes magát ragadtatni. Meg vagyunk győződve róla, hogy Serafine mondhatott valamit, nyilván önző okoktól vezéreltetve, ami feleséged lelki békéjét aláássa.

Ezért, kedves Wernerem, engedd meg, hogy mint a legjobb barátod, nyomatékosan megkérjelek: gyere haza azonnal! Csak Te tudod szegény kis asszonykádat megoltalmazni. Remélem, levelem nagyobb kerülők nélkül elér. Azt mondom: a mielőbbi viszontlátásra!

Szívélyes üdvözlettel mind a magam, mind a sógorom és a húgom nevében

a Te Rudolf barátod

Werner valóban gyorsan kézhez kapta barátja levelét, és körülbelül hat hét múlva Rudolf már a kezében tartotta a választ.

Kedves Rudolf barátom!

Hálás köszönetem kimerítő leveledért. Már egy ideje nyugtalankodom. Sanna utolsó híradása annyira más volt, mint az előzőek. Leveled igazolta, hogy volt okom az aggodalomra, noha nem tudom, mi az, ami Sannát ennyire

megváltoztatta. Lehet, hogy tényleg Sera néni keze van a dologban?

Most nagy nyugtalanság űz haza. A legközelebbi hajóval követem levelemet. Kérlek benneteket tiszta szívből és bensőségesen, hogy továbbra is ilyen híven álljatok szegény kis Sannám mellett, amíg én oltalmamba nem vehetem. Hidd el, nyomós okom volt rá, hogy magára hagyjam. Sera néni pletykálkodása folytán, ami borzasztóan feldühített, előttetek sem titok immár, hogy Sannával nem mindennapi körülmények között házasodtunk össze. Sera néninek a hallgatás pecsétje alatt adtam meg a szükséges felvilágosításokat azért, hogy Sannát minden kínos kérdéstől megkíméljem. Még benneteket sem akartalak ebbe beavatni, ő pedig mániákus fecsegő barátnői prédájául dobta oda a titkunkat! Ha hazaérek, természetesen számot kell adnia hallatlan viselkedéséről. Titeket pedig mindenről felvilágosítalak, a teljes igazságot egyedül tőlem tudhatjátok meg.

Alig várom, hogy hazaérjek, a szívem nehéz, és csordultig van egyéb érzelmekkel is. Nem csupán Sannáért aggódom, hanem a saját boldogságomért is. Erről majd szóban.

Sietnem kell, hogy ez a levél még a mai gőzössel elmenjen. Sannával már nem tudom közölni jövetelemet. Táviratozni nem akarok, nehogy Sera néni értesüljön az érkezésemről, meg akarom lepni őt. Kérlek, mondjátok meg Sannának, hogy április 24-én érkezem haza. Ne árulja el a néninek!

Szívélyes üdvözletem mindnyájatoknak a viszontlátásig

Wernered

Rudolf április 18-án kapta meg ezt a levelet, és azonnal a testvéréhez sietett vele. Käthe megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor elolvasta.

Rudolf hamarosan elbúcsúzott, Käthe az ablakból követte a tekintetével. Alig fordult be a sarkon, amikor a másik oldalról Sanna közeledett a házhoz.

Käthe örömmel sietett elébe.

– Végre megint itt vagy, kis vadmadaram! Három napja nem mutatkoztál. Bárcsak tudnám, mitől lettél ilyen visszahúzódó! Olyan kedves, bizalmas voltál velem, és úgy éreztem, szeretsz. Mindez azonban megváltozott, van valami zavaró köztünk, amit nem értek, és amibe állandóan beleütközöm, ha újra közeledni próbálok hozzád.

Sanna elvörösödött.

– Ugyanúgy szeretlek, ahogy eddig, hidd el – mondta őszintén, és görcsösen megszorította Käthe kezét.

– De már nem bízol bennem, és ez fáj.

Sanna lehajtotta a fejét.

– Szeretném, ha nem is vennél tudomást a kedélyváltozásaimról. Hidd el, még most is te vagy a legjobb barátnőm.

Käthe a vállára tette a kezét.

– Jól van, úgy teszek, ahogy kéred. Nemsokára úgyis átadhatom a védelmezői tisztségemet másnak. Jó hírem van a számodra. A férjed április 24-én érkezik.

Sanna rémülten ugrott fel. Az arcából kiszökött a vér. Kezét védekezőn nyújtotta maga elé.

– Mit mondasz? – nyögte ki rekedten.

Käthe aggódva figyelte.

– Werner jön. Április 24-én idehaza lesz.

– Máris? – nyögte Sanna, és olyan erősen reszketett, hogy Käthe kénytelen volt támogatni.

Milyen különösen hatott a hír a fiatalasszonyra! Nyoma sem volt örömteli meglepetésnek rajta, sőt, rémület ült ki az arcára.

– Nem is örülsz a jövetelének? Hiszen olyan sokáig volt távol… a te szerető férjed.

Sanna reszkető kézzel simította hátra a haját

– Mikor kaptad tőle a hírt? – kérdezte tompa hangon.

– Rudolfnak írta meg. A bátyám éppen most járt itt, tőle tudom.

– Nekem… nekem nem üzent semmit

Käthe árgus szemekkel figyelte a barátnőjét. Nemcsak a hatodik érzéke, hanem a másik öt is minden részletet rögzített.

– Bizonyára meg akart lepni benneteket. Sera néninek nem is szabad tudnia róla! Látom, jobb, hogy legalább neked megmondtam, hiszen úgy megijedtél.

– Jaj, nagyon köszönöm, hogy megtetted – mondta Sanna sietve.

– Sera néninek, kérlek, ne mondj semmit, mert akkor ünnepélyes fogadtatást szervez, és így Werner megtudja, hogy kifecsegtem a titkot.

Sanna kapkodva állt fel.

– Én biztosan nem mondok neki semmit, Käthe, de még egyszer köszönöm, hogy nekem megemlítetted. Soha nem felejtem el.

Käthe megrázta a fejét.

– Kis vadmadaram, ne legyél már ennyire ünnepélyes! Már mész is?

– Igen, eszembe jutott, hogy valamit el kell intéznem… úgyhogy megyek.

Käthe nem tartóztatta, látta, mennyire vágyik barátnője az egyedüllétre. Werner hazatérésének a híre nagyon megrázta.

Az ajtóban Sanna még egyszer visszafordult, és hirtelen feltűnő szívélyességgel, ahogy régebben is gyakran tette, átölelte Käthét, és megcsókolta.

– Te kedves… te jóságos… Isten veled! Köszönöm a szeretetedet!

Käthe szorosan magához ölelte.

– Kis bolondom, milyen különös vagy ma!

Sanna gyorsan kitépte magát Käthe öleléséből, és elszaladt.

Barátnője sóhajtva nézett utána.

Sanna hazasietett. Csak egyetlen dologra tudott gondolni: „El kell tűnnöd, mielőtt Werner hazaérkezik,”

Az utóbbi gyötrelmes hetekben egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy mennie kell, mielőtt viszontlátja Wernert. Azt hitte, még hetei vannak, hogy nyugodtan keressen magának valami menedéket, és most hirtelen döntenie kellett.

A vér lüktetett a halántékában, és nem volt képes egyetlen világos gondolatra sem. Azt kívánta, bárcsak elragadná a halál. Mi keresnivalója még a világon egyedül, elhagyatottan, szeretetlenül, az imádott férfi nyakán lógó koloncként! De szép lenne meghalni, csak lehunyni a szemét, és soha többé bajra, kínra fel nem ébredni, megtérni halott édesapjához!

De tizenkilenc évesen, kicsattanó egészségben senki sem hal meg olyan könnyen.

Serafine részvétlenül nézte, hogy a közvetlen közelében egy ifjú szív halálra gyötrődik. Számolt Sanna

büszkeségével, ahogy gonosz, rosszindulatú emberek számítanak mások tisztességére.

Szentül meg volt győződve afelől is, hogy Werner nem szereti a feleségét, és hogy tulajdonképpen jót cselekszik, ha leveszi róla a bilincseket, amelyeket szerinte önfeláldozásból vett magára.

A két hölgy az utóbbi hetekben csak akkor váltott szót, ha elengedhetetlenül szükséges volt, s amennyire lehetett, kitért egymás útjából.

Április 23-án este kilenc körül Sanna titokban elhagyta a házat. Egyszerű, sötét kosztümöt viselt, a kezében kis útitáskát vitt.
Senki sem vett észre a távozását.

Mélyen fellélegzett, amikor a friss tavaszi szél lehűtötte a homlokát. Az utcasarokról még egy búcsúpillantást vetett a házra, amelyben csaknem két évig élt, aztán továbbsietett. A következő sarkon bérkocsiba szállt, és az állomásra hajtatott.

Ott az éjszakai berlini vonatra váltott jegyet. Berlin volt az egyetlen hely, ahol Danzigon kívül reményei szerint fel tudta találni magát. Jobb megoldás nem jutott eszébe. A vonat néhány perc múlva indult. Ezt Sanna a menetrendből nagy fáradsággal kinyomozta. Amennyire tapasztalatlansága engedte, tervet készített az utazásról.

A megkönnyebbülés sóhajával foglalta el helyét a fülkében. Lelkét váratlan nyugalom szállta meg.

Sera néni másnap várt egy kicsit Sannára a reggelinél. Miután nem került elő, felküldte Bertát, kérdezze meg a nagyságos asszonyt, lejön-e, vagy vigyék fel a reggelit a szobájába.

Néhány perc múlva Berta rémült arccal futott vissza, és jelentette, hogy a nagyságos asszony nincs a lakosztályában!

– Bizonyára alszik, még most sem érzi jól magát igazán. Szóljon a konyhában, hogy csak nekem terítsenek.

Berta habozott.

– Bocsásson meg, nagyságos kisasszony, de a nagyságos asszony nincs a hálószobában sem… úgy látom… nos, igen, mintha le sem feküdt volna tegnap.

Serafine döbbenten nézett fel.

– Nem feküdt le? Butaságokat beszél, Berta, talán a másik szobalány már megágyazott közben.

– Nem, nagyságos kisasszony. Minna a második emeleten takarít a kegyed lakosztályában, azelőtt meg együtt voltam vele idelenn.

Erre már Serafine is felállt. Arcára kiült a nyugtalanság.

– Magam nézek utána. Várjanak a reggelivel!

Méltóságteljesen, mégis némiképp megszaporázva lépteit sietett fel Sanna lakosztályába. Kutatva ment egyik helyiségből a másikba, ám nyoma sem volt a fiatalasszonynak. A hálószoba valóban teljesen érintetlennek látszott.

Megdöbbenve állt meg, és töprengett egy ideig. Tegnap délután óta nem látta Sannát. Vacsora előtt üzente, hogy elnézést kér, de azonnal le akar feküdni.

Serafine idegesen csengetett, és Berta, aki égett a kíváncsiságtól, feltűnő gyorsasággal meg is jelent.

– Mikor látta utoljára a nagyságos asszonyt tegnap este, Berta?

– Fél nyolc körül, nagyságos kisasszony.

– A szobáiban volt?

– Nem, kinn a folyosón. A bőröndraktárból jött, és a kis barna kézitáska volt nála. Át akartam vinni neki, de nem engedte, és akkor mondta, hogy mentsem ki a vacsoránál, mert azonnal le akar feküdni.

Serafine szeme felvillant, amikor az útitáskáról hallott.

– Rendben van, elmehet.

Berta eltűnt a konyhában, ahol a többi szolgáló már izgatottan várta. Az a hír, hogy a fiatal nagysága eltűnt, természetesen nagy port vert fel. A személyzet tagjai izgatottan vitatták meg maguk között az ügyet. A szolgáknak kifinomult érzékük van uraik dolgai iránt, s már régen észrevették, hogy a fiatalasszony és Serafine között a viszony enyhén szólva feszült.

– Az öreg boszorkány kiutálta a fiatal nagyságát, erre meg mernék esküdni – mondta az egyik inas, és a többiek élénken helyeseltek.

A személyzet nagyon szerette Sannát. Kedves, barátságos modora, csendes természete elnyerte a szívüket, míg Serafine fennhéjázó modorát, rideg kevélységét már-már elviselhetetlennek tartották.

Mindenki izgatottan leste, mi történik.

Eközben Serafine odafenn, Sanna birodalmában kutatva járta végig újra a helyiségeket, azt remélve, hogy gyanúja beigazolódik: a fiatalasszony örökre elhagyta a házat. Régóta várta már ezt a pillanatot.

Így ért Sanna íróasztalához, és ekkor észrevette, hogy a fiatalasszony szokása ellenére benne hagyta a kulcsokat a zárban.

Először azt a fiókot húzta ki, ahol a pénzét szokta tartani. Üres volt, pedig Sanna éppen előző nap vett át tőle egy nagyobb összeget.

Kinyitotta a középső fiókot is, és azonnal észrevette, hogy abban egy levelet helyeztek el gondosan. A megkönnyebbülés halk sóhajával az ajtóhoz sietett, hogy kulcsra zárja.

Aztán gyorsan visszatért az íróasztalhoz, és kivette a levelet. Sanna kézírásával Wernernek volt címezve.

Egy pillanatig habozva méregette a kezében, aztán roppant ügyesen kinyitotta a borítékot. Gyakorlott mozdulataiból látszott, hogy nem először tesz ilyet. Ezzel a módszerrel nem csupán Sanna és Werner levelezését felügyelte, hanem annak idején Werner és nagybátyja leveleit is mind egy szálig elolvasta. Serafine kihúzta a levelet a borítékból, széthajtotta, és olvasni kezdte:

Kedves Werner!

Tiszta szívből kérem bocsánatodat, amiért akaratod ellenére elhagyom a házat, mielőtt hazatérsz. Mindkettőnket meg akarom kímélni a viszontlátástól, amely nagyon kínos és fájdalmas volna.

Édesapám jót akart nekem, amikor feleségül adott hozzád. Aggodalmában nyilván nem gondolt rá, hogy mindkettőnket béklyóba ver, amely később talán akadályoz minket szabadságunkban. Akkor még nagyon fiatal és tapasztalatlan voltam, olyan tanácstalanul álltam az élettel szemben, hogy nem is tudtam, mi történik velem, és mit cselekszem. Egyetlen kívánság vezérelt csupán, mégpedig az, hogy megszépítsem édesapám utolsó óráit. Akkor egyedül rá gondoltam, és azt hiszem, Te is. Rajta kívül Te voltál az egyetlen, akiben megbíztam, akit szerettem, éppen ezért olyan egyszerűnek és magától értetődőnek tűnt, hogy az oltalmadra bízzam magam.

Azóta már mindent más szemmel látok, és felismerem, milyen kínos helyzetbe hoztalak Téged, és magam is milyen tarthatatlan helyzetbe kerültem.

Ezért elhatároztam, hogy elválok Tőled. Berlinbe megyek, és egyelőre abban a házban szállok meg, ahol érkezésünk után laktunk, amíg más helyet nem találok. Pénzzel bőségesen el vagyok látva, és később biztosan átutaltatod majd az apai örökségemet, amelyből telik majd szerény életvitelre.

Hogy mi módon tudod és akarod törvényesen felbontani a házasságunkat, azt rád bízom, elég lesz, ha levélben értesítesz róla. Mindössze egyetlen dolgot kérek tőled esdekelve: kímélj meg minden személyes találkozástól, nem tudnálak viszontlátni úgy, hogy bele ne pusztuljak a szégyenkezésbe, amiért olyan ostoba voltam, és beleegyeztem a veled kötendő házasságba. Nem tudtam, mit teszek. Ami jövendőbeli életemet illeti, légy egészen nyugodt, megoldom valahogy. Megpróbálok munkába állni Berlin külvárosában egy idős, tekintélyes asszonynál, ahol talán élelmet és szállást is kapok. Ha tanácsra vagy segítségre lesz szükségem, ígérem, hogy csakis hozzád, édesapám hűséges barátjához fordulok.

Élj boldogul ezután, és fogadd köszönetemet nemes lelkű önfeláldozásodért.

Bocsáss meg, hogy önkényesen felbontom kötelékünket, de az mindkettőnket egyaránt nyomasztott. Szívélyes üdvözlettel kíván minden jót

Sannád

Serafine megkönnyebbült sóhajjal tette vissza a levelet a borítékba, és művészi tökéllyel újra lezárta. Aztán az

íróasztal lapjára tette, hogy bárkinek azonnal szembetűnjön. Büszkén felemelt fejjel vonult keresztül a termeken, amelyeket lélekben újra a magáénak érzett.

Minden könnyebben és egyszerűbben megoldható lesz, mint legmerészebb álmaiban remélte. Ez a levél egészen az ő óhajai szerint íródott. Rá a gyanú árnyéka sem eshet.

Most csak azt kell kigondolni, mit mondjon a személyzetnek Sanna eltűnésével kapcsolatban, és milyen változatban terjessze el a városban. Hiszen csak a titkos tanácsosnét kellett szócsőnek felhasználni. Az majd gondoskodik róla, hogy haladéktalanul szétkürtölje a szenzációt.

Még egy ideig elgondolkodva járkált fel-alá, és azon töprengett, értesítse-e azonnal Wernert felesége eltűnéséről. Végre elhagyta Sanna szobáját, és bezárta maga mögött az ajtót, Berta jött szembe vele a lépcsőn.

– Az ügy tisztázódott, Berta. A nagyságos asszony egy időre elutazott. Már tegnap említette nekem, de azt hittem, hogy csak ma indul. Hozassa most be a reggelimet, és készítse elő a holmimat! Kimegyek a városba.

Serafine bevonult az ebédlőbe, és miután nagy lelki nyugalommal elfogyasztotta a reggelijét, még körbejárt a kertben, ahol a tavaszi munkák javában folytak. Megnézte az újonnan létesített virágágyakat, majd lassan visszament a házba. Amikor áthaladt az előcsarnokon, hallotta, hogy egy kocsi kanyarodik a bejárat elé. Fél lábbal már a lépcsőn, hallgatózva megállt. A következő pillanatban nyílt az ajtó – és Werner állt előtte. Ha a villám csapott volna le Serafine mellett, akkor sem ijedhetett volna meg jobban.

Mint a két lábon járó, megtestesült rossz lelkiismeret, gondolta Werner, amikor gyors léptekkel odament hozzá.

– Jó napot, Sera néni!

A vénkisasszony keservesen szedte össze magát.

– Istenem, Werner! Te… hiszen ez… Látod, a meglepetéstől alig találok szavakat! Azt hittem, Afrikában vagy még… és most egyszerre itt állsz előttem. Nem vártalak.

Werner éles szemmel figyelte.

– Meg akartalak lepni benneteket, és úgy látom, hogy sikerült is, ha nem mutatsz is valami kitörő örömet…

Serafine mosolyt erőltetett szigorú ajkára, és azt próbálta kitalálni, hogyan viselkedjen most.

– Nagy ég, kedves Werner, a tulajdon házadban persze hogy szívesen látnak! Csak nagyon megijedtem… az ember megijedhet örömében is.

– Igen, az lehet.

A néni kegyesen kezet nyújtott unokaöccsének.

– Akkor hát először is isten hozott idehaza!

Werner épp csak megérintette ajkával a néni kezét.

– Most pedig Sannához szeretnék menni. Hol van? A lakosztályában?

Már el is indult volna felfelé a lépcsőn a néni mellett. De Serafine ekkor a karjára tette a kezét. Tekintetében nyugtalanság ült.

– Várj egy pillanatig, Werner, valamit közölnöm kell veled. Alapjában véve soha jobbkor nem jöhettél volna, és leírhatatlan izgalomban látsz itt magad előtt. Ezért voltam olyan zavarban, amikor megpillantottalak. Ma már sok minden ért. Ebben az órában vettük észre, hogy Sanna titokban elhagyta a házat. Valószínűleg még tegnap este történt Az ágya érintetlen. Este azzal a kifogással, hogy nem érzi jól magát, korán visszavonult, és azóta senki sem látta.

Werner megdermedve állt. Elsápadt, és arcának minden izma megfeszült. A pillantása fenyegetőn fúródott Serafinéba.

– Mi történt? Mit tettél Sannával? – bukott ki belőle rekedten a kérdés.

A néni büszkén kiegyenesedett. Most újra a helyzet ura volt.

– A szavaid érthetetlenek számomra, kedves Werner. Gondolom, idegességedben mondasz ilyeneket. Én magam is szinte dermedten állok itt. Mit követtem volna én el Sanna ellen? Úgy óvtam, mint a szemem világát, bár sajnos egyre sűrűbben kivonta magát oltalmam alól. Hogy mi történt, magam sem tudom. Csak pár perce jöttem le a szobáiból, ahol utána kutattam. Semmi egyebet nem találtam, csak egy neked címzett levelet. Itt vannak Sanna szobáinak a kulcsai, lezártam a személyzet miatt. Remélhetőleg a levélben lesz valami magyarázat, amely engem is megnyugtat majd

Werner kitépte a kezéből a kulcsokat, és felrohant a lépcsőn. Serafine villogó szemmel nézett utána.

„Ha nem tudnám, hogy Käthe Verhagent szereti, még azt hinném, szerelmes a feleségébe, olyan érthetetlenül viselkedik” – gondolta, és most először fogta el valami homályos félelem, hogy esetleg kútba eshet jól átgondolt terve.

Werner egyenesen Sanna íróasztalához sietett, és felkapta a levelet. Égő szemmel meredt rá. Arca remegett az iszonyú felindulástól.

Szívében forró vágyakozással sietett hozzá – és íme, a búcsúlevelét tartja a kezében.

Meg akarta kérdezni tőle: akarsz testestül-lelkestül hozzám tartozni, ahogy az asszony a férfihoz tartozik,

akinek a nevét viseli? De még mielőtt feltehette volna a kérdést, Sanna megelőzte. Megszökött előle, elmenekült… a védelme elől, a szerelme elől.

Fájdalmasan felsóhajtott, azután újraolvasta a levelet. Nyugodtan és világosan volt megfogalmazva, a reménységnek még a szikráját sem hagyva neki. Másodszor szenvedett hajótörést a szerelemben.

Még csak látni sem akarta Sanna, szégyellte, hogy szerelem nélkül lett a felesége, és tapasztalatlanságában belevágott az ismeretlen életbe, csak vele ne kelljen találkoznia.

Mindenesetre azonnal beszélnie kell Rudolffal és Käthével. Az asszony talán elutazna Sanna után Berlinbe, hogy ott a segítségére legyen. Sanna nem maradhat egyedül, hiszen számtalan veszély leselkedhet rá. S ha őt nem akarja is látni, Käthét bizonyára közel engedi magához.

Felugrott, és az ajtóhoz sietett. Ekkor lépett be Sera néni.

– Nos, Werner? Égek a türelmetlenségtől. Találtál a levélben valami magyarázatot Sanna eltűnésére?

– Sanna Berlinbe utazott. Örökre elhagyta a házamat. Meg tudod mondani, hogy történt-e valami különös dolog, ami erre az elhatározásra sarkallta? Észrevettél a lényében valami változást?

Serafine megvonta a vállát.

– Hiszen mondtam már neked, hogy az utóbbi időben, sajnos elfordult tőlem. Meg kell mondanom, hogy Verhagen asszony nagyon kedvezőtlen befolyást gyakorolt rá. Legjobb szándékkal igyekeztem óvni, vigyázni rá, de ő ezt semmibe vette, Käthe minden szava kinyilatkoztatás volt a számára. És Rudolf Ravent ugyancsak nagyon a

kegyeibe fogadta. Ha őszinte akarok lenni hozzád, néha már attól tartottam, van valami kettejük között.

– Mit akarsz ezzel mondani? – tört ki rekedten és izgatottan Wernerből a kérdés.

– Istenem, de furcsa vagy, miért nézel ilyen fenyegetőn rám? Hiszen lehet, hogy tévedek, de gyakran sustorogtak egymással úgy, ahogyan szerelmesek szoktak. Sanna az utóbbi időben olyan változékony hangulatban volt, de ahogy már mondtam, előlem elzárkózott, és csak a legszükségesebb napi dolgokról beszéltünk.

Werner komoran összeráncolta a homlokát. Szemében fájdalmas kifejezés tükröződött. Tétova mozdulattal beletúrt a hajába.

– Elnézésedet kérem, most el kell mennem. Ha visszajöttem, folytatjuk a beszélgetést – mondta, és kurta búcsú után elhagyta a szobát.

Serafine megnyugodva ment le a lépcsőn. Tudta, hogy most vigyáznia kell, és nem szabad elveszíteni az önuralmát. A veszély pedig majdcsak elmúlik.

XIV.

Rudolf Raven az építkezési irodája mellett néhány csinos szobát rendezett be magának lakásnak. Éppen az íróasztala mellett ült, amikor Werner belépett. Örvendve ugrott fel, és melegen üdvözölte barátját.

– Hála istennek, hogy végre itt vagy, Werner! Bizony nagyon vártunk már! Nos, mesélj, hogy van a feleséged? Néhány napja nem láttuk. Milyennek találod?

Werner különös pillantással nézett Rudolf szemébe.

– Egyáltalán nem találtam, Rudolf. Sanna elment.

Rudolf rémülten rezzent össze.

– Elment? Mit jelentsen ez?

– Berlinbe utazott, valószínűleg tegnap este, örökre elhagyta a házamat.

– Hiszen ez ostobaság! – fortyant fel Rudolf.

Werner felsóhajtott.

– Sajnos, nem. De mielőtt tovább beszélnénk, fel kell tennem neked egy kérdést, és régi barátságunkra kérlek, könyörgök, hogy őszintén felelj rá.

– Erre még sohasem kellett külön megkérned. De előbb ülj le, és igyál egy korty bort! Úgy festesz, mint akit halálosan megijesztettek. Nem kell hozzá Käthe hatodik érzéke, hogy az ember észrevegye, nagy baj van.

Ezzel Rudolf a vendégét lenyomta egy székbe, és töltött neki egy pohár bort. Míg Werner egy húzásra kiitta, leült vele szemben.

– Így ni, most kérdezhetsz.

Werner ujjai idegesen végigszántottak a haján.

– Sera néni fecsegéséből tehát megtudtátok, hogy Sannát meg engem csak látszatházasság kapcsol össze. Ezt a kérdésem előtt szögezem le, hogy lásd, tudom, alapjában véve jogom sincs erre a kérdésre. És most mondd meg nekem őszintén: volt-e Sanna és közted valamilyen vonzalom, amely arra indíthatta, hogy elmeneküljön a házamból, azaz előlem?

Rudolf kiegyenesedett.

– Hogy jut ilyesmi eszedbe? Talán az a bajkeverő Serafine tett bogarat a füledbe?

– Igen, ő célozgatott rá, hogy nem lehet kizárni köztetek valami szerelmi kapcsolatot.

Rudolf mérgesen elhúzta a száját.

– Gondoltam, hogy erre megy ki a játék! Tehát a sejtelmem nem csalt! Ez nem volt okos húzás, Serafine! Kedves Wernerem, fogadni merek, hogy a drágalátos hölgy nagyon csalódott lesz, mert kénytelen vagyok határozott és őszinte nemmel felelni a kérdésedre.

Werner fellélegzett. Hazaérkezése óta először érezte úgy, hogy talán még sincs minden veszve.

– Köszönöm, Rudi. De hogy érted ezeket a célzásokat Sera nénivel kapcsolatban?

– Ó, az ő segítőkészségén igazán nem múlt a dolog. Örömmel üdvözölte volna, ha gyengéd szálak szövődnek Sanna és énköztem.

– Hogy érted ezt?

Rudolf röviden elmesélte Serafine ez irányú mesterkedéseit.

Werner ökölbe szorította a kezét.

– De hát mit akart ezzel elérni? – kérdezte zavarodottan.

Rudolf a vállára tette a kezét.

– Kedves barátom, ehhez az ármánykodó nőszemélyhez képest te naiv gyermek vagy, ne vedd ezt tőlem rossz néven. Csak gondold végig, hogyan fészkelte be magát a házadba, és hogyan tornázta fel magát az úrnő pozíciójáig. Egyszerűen nem akart a feleséged miatt lemondani erről a magasztos helyről. Először megpróbálta Sannát engedelmes bábbá tenni, és amikor ez nem sikerült neki, azt remélte nyilván, hogy mesterkedéseivel szétdúlja a ti látszatházasságotokat. Egyszerűen a karomba akarta kergetni a feleségedet. Természetesen bárki más is megfelelt volna neki, de talán azt hitte, velem könnyebben célt ér. Nagyon hamar keresztülláttam a szándékán, és csak azért hallgattam róla, mert nem akartam Sannát ilyen kellemetlenségnek kitenni. Mindnyájunk előtt rég világossá vált, hogy Serafine elő akarta segíteni a válásotokat. De most mondd el végre, mi történt, és miért távozott a feleséged a házból. Azt hiszem, mindezek után jogom van a bizalmadra.

– Eljött az ideje, hogy mindent megtudj! – válaszolta Werner komoran, és elmesélte különös házasságuk történetét. Beszámolt róla, hogy Sannában eleinte kedves, bájos gyermeket látott, és lassanként ébredt csak fel iránta a szívében a szerelem. Semmit sem titkolt el a barátja elől, aki együtt érzőn hallgatta. Azt is elmesélte, hogyan gyógyult ki Käthe iránti reménytelen szerelméből, és milyen boldog volt, hogy Rudolf levele hazahívta száműzetéséből, És amikor vágyakozással telve hazaért, hogyan találta Sanna helyett csupán a búcsúlevelét.

Kivette a levelet a zsebéből, és átnyújtotta Rudolfnak.

– Tessék, olvasd el, mit ír! – E szavakkal fejezte be a beszámolóját.

Rudolf csinos, máskor oly vidám arcára komoly kifejezés ült, míg a levelet olvasta. Aztán felállt, és kezét Werner vállára tette.

– Kedves komám, ami engem illet, nem hiszek ám el mindent, ami ebben a levélben áll. Tisztelem Sanna asszony őszinteségét, de az asszonyokat a körülmények néha hazugságra kényszerítik. Még mindig lefogadom, hogy e mögött is Serafine ördögi mesterkedése rejlik. Tudod mit? Most elmegyünk a húgomhoz, hogy segítsen kibogozni a rejtélyt. Az asszonyok mindig többet tudnak egymásról, mint mi róluk. És Käthe őszintén szereti a feleségedet.

– Már kérni akartalak, hogy kísérj el hozzá. Talán megtenné, hogy felkeresi Sannát Berlinben. Leírhatatlanul aggódom érte.

– Rendben van, gyerünk hozzá! Bár éppen a saját ügyemben készültem elmenni. Tudniillik tegnap hazaérkezett egy hölgy Zürichből, miután kiváló eredménnyel diplomázott az orvosi egyetemen. Konok egy teremtés, de nagyon édes, barna haja van, és kék szeme. Ezt a vadászsólymot akartam éppen megszelídíteni. Azért annyira nem sürgős, nem hinném, hogy máris elrepül innen. Kérlek, ne kérdezz semmit, később mindent elmesélek. Először rendezzük el a te ügyedet, az sürgősebb. Célzásommal leginkább azt szerettem volna a tudtodra adni, hogy csupán testvéremként szeretem a te kis feleségedet. Gyerünk hát Käthéhez! Ha tud rajtad segíteni, bizonyára szívesen megteszi, amúgy is nyomasztja még a múlt. Biztosra veszem, hogy rendbe hoz mindent. Tessék, igyál még egy kortyot, hátha kapsz egy kis színt!

Még egy pohár bort töltött Wernernek, aztán nyomban felkerekedtek.

Käthe otthon ült, és szórakozottan lapozgatott az új folyóiratokban, de a gondolatai másutt jártak. Éppen most ment el tőle Lotte Hansen, aki tegnap érkezett haza Zürichből.

Käthe alig tudta megállni, hogy a szép barna hajú, kék szemű doktornőt ki ne faggassa a szívügyeiről. Ki akarta ugrasztani a nyulat a bokorból, ezért látszólag ártatlanul megjegyezte:

– Ha tudnál maradni még egy kicsit, a bátyámat is üdvözölhetnéd, hiszen bármelyik pillanatban betoppanhat.

Elégedetten nyugtázta, hogy Lotte fülig vörösödött. Az árulkodó külső jegyekkel ellentétben a lány hűvösen válaszolt:

– Azonnal indulnom kell, Käthe. Majd legközelebb találkozom a fivéreddel.

Alighogy kimondta, már menekült is. Amikor becsukódott utána az ajtó, Käthe elnevette magát.

„Ezek után kezdem magam is elhinni, hogy egy pofon valóban lehet szerelmi bizonyíték” – gondolta elégedetten, majd újra elővette az újságokat. Ám még mielőtt elmerült volna bennük, bejelentették a bátyját és Wernert.

Örömmel ugrott fel, és sietett az urak elé. Szívélyesen megszorította Werner kezét.

– Isten hozott idehaza, kedves barátunk, és hála istennek, hogy végre itt vagy! Miért nem hoztad magaddal Sannát is?

Werner megcsókolta a háziasszony kezét, és örömmel tapasztalta, hogy a szíve nyugodt maradt. A szép Käthe újra a barátnője lett. A szíve most már egyedül Sannáé.

Most Werner helyett Rudolf mesélte el a történteket.

Käthe komoly arccal hallgatta, és elgondolkodva ráncolta össze a homlokát.

Amikor Rudolf befejezte a beszámolóját, Werner folytatta:

– Azért jöttem hozzád, Käthe, hogy megkérjelek, utazz el Berlinbe, és vedd pártfogásodba Sannát. Rudolf, ha kell, elkísér. Gondolhatod, hogy nincs egyetlen nyugodt percem sem, amíg nincs hírem felőle. Engem sajnos nem akar látni, nekem meg minden másnál előbbre való, hogy őt biztonságban tudjam.

Käthe kutató pillantást vetett rá.

– Elolvashatom Sanna levelét? – kérdezte válasz helyett.

Werner odanyújtotta, ő pedig figyelmesen végigolvasta Sanna sorait. Aztán előrehajolt, és mosolyogva nézett gyerekkori játszótársa sápadt arcába.

– Werner, feltehetek egy bizalmas kérdést anélkül, hogy tolakodónak vagy kíváncsinak tartanál?

Werner bólintott.

– Kérdezz nyugodtan!

– Mondd meg őszintén, szereted a feleségedet, úgy értem, úgy szereted, ahogy a férjnek a feleségét szeretni kell?

Werner elvörösödött, de állta az őszinte asszonyi tekintetet.

Mély levegőt vett, és határozottan felelte:

– Igen, szeretem Sannát. Minden korábbi érzelmet elsöpört ez az érzés. De mit segít ez rajtam? Sanna nem szeret, elmenekült előlem. Ha Sera néni valóban hozzájárult is, hogy elhagyja a házamat, az a tény, hogy a feleségem ezt megtette, azt bizonyítja, hogy nem szeret, és nem óhajtja fenntartani a házasságot.

Käthe felállt, és nedvesen csillogó szemmel odalépett hozzá.

– Kedves Werner, nagyon sajnálom, hogy nem utazhatok Berlinbe… jobban mondva, nem akarok odautazni. Neked magadnak kell felkeresned Sannát.

Werner szintén felállt.

– Elfelejted, hogy nem akar látni.

Käthe megrázta a fejét.

– Nem, nem felejtem el, ellenkezőleg, nagyon is jól értem. De még sok minden egyebet is kiolvastam ebből a levélből, és azt tanácsolom: utazz azonnal Berlinbe, keresd fel Sannát, mondd meg neki, hogy szereted, és nélküle sohasem lehetsz boldog! Minden egyéb megoldódik magától.

Werner végigsimított a homlokán.

– Hogy tehetném? Hiszen előlem szökött el!

Ekkor Käthe szívből felkacagott, s a szemében öröm csillogott.

– Jaj, ti rövidlátó férfiak! Hogy soha nem tanultok meg bennünket, asszonyokat helyesen megítélni! Sanna nem előled, hanem saját maga elől szökött el, azért, mert szeret téged, és azt hiszi, nem viszonzod a szerelmét.

Werner összerezzent.

– Mire alapozod a feltevésedet? – kérdezte az izgalomtól elfúló hangon.

– Mire alapozom? Muszáj nektek mindig mindent megindokolni? Tudom, hogy Sanna szeret téged, tőle magától tudom.

– Magától Sannától? – kérdezte a két férfi egyszerre, Käthe bólintott.

– Úgy bizony, egy nap elárulta magát előttem. Bár nem való, hogy kiadjam a titkát, de nektek, férfiaknak, ugye,

bizonyítékok kellenek. Nekem ez a vallomás nem is lett volna szükséges, anélkül is tudtam, mit érez irántad. Mi, asszonyok, nem futunk el egy számunkra közömbös férfi elől. Ha nem szeretne, akkor Sanna nyugodtan megvárhatta volna a hazaérkezésedet, és azt mondta volna: váljunk el, hiszen nem szeretjük egymást. Az, hogy ilyen ész nélkül menekül, látni sem akar, és szégyelli, hogy a feleséged lett, éppen azt bizonyítja, hogy szeret, és azt hiszi, te nem viszonzod a szerelmét. Siess hozzá, és bizonyítsd be neki, hogy szereted, akkor hajlandó lesz visszatérni veled a házadba, és boldogok lesztek egymással.

Werner hevesen megcsókolta Käthe mindkét kezét. Szemében reménység fénylett fel.

– Bárcsak igazad lenne, Käthe! – mondta az izgalomtól rekedten.

– Nyugodtan hihetsz neki, Werner. Magam is valami hasonló tanácsot adtam volna, de azért Käthe mégiscsak jobban ért ezekhez a dolgokhoz. Meggyőző érveket hozott fel, és megtalálta a legegyszerűbb megoldást. Gyere, barátom, indulunk, te a pályaudvarra, én meg a vándorsólymomhoz – mondta Rudolf jókedvűen.

– Te, hiszen éppen az imént járt nálam! – kiáltott utána Käthe.

– Mikor ment el?

– Tíz perccel az érkezésetek előtt. Egyébként most már én is hiszek abban a szerelmi bizonyítékban.

Rudolf nevetve bólintott, de a szemében türelmetlenség égett.

– Na látod? Viszontlátásra, Käthe! Gyere, Werner, elkísérlek egy darabon.

Az urak elbúcsúztak Käthétől.

– Menjetek, remélem, mindkettőtökre a boldogság vár. És ne felejtsétek el, hogy türelmetlenül várom a jó híreket – szólt utánuk az asszony szívélyesen.

Lotte Käthétől azonnal hazament, habár az volt az eredeti terve, hogy elintéz néhány bevásárlást.
A szülei nem voltak otthon. Az ifjú hölgy szórakozottan letette a kalapját és a kesztyűjét, és megigazította a haját. Miután egy ideig céltalanul rendezkedett a szobájában, egy könyvet vett a kezébe, és beült vele a szülei nappalijába. Komoly orvosi könyvről volt szó, s Hansen doktornő megpróbált elmélyedni benne. Csakhogy ezen a napon egyáltalán nem tudott összpontosítani. Különös érzés kerítette hatalmába. Amióta letette az utolsó vizsgáit, valamiféle szellemi fáradtság vett erőt rajta.

– Úgy tűnik, túl száraz olvasmány ez már nekem – jegyezte meg halkan, és félretéve a könyvet, elmerengett.

Még akkor is gondolataiba mélyedve ült, amikor a szobalány jelentette, hogy Raven mérnök úr szeretné a tiszteletét tenni.

Arcát elöntötte a pír.

– Nem mondta a mérnök úrnak, hogy a szüleim nincsenek idehaza? – kérdezte mogorván.

– De igen, csakhogy az úr Hansen kisasszonnyal szeretne beszélni.

– Akkor vezesse a szalonba! – felelte Lotte hűvösen. Amikor a lány kiment, Lotte felpattant, és a tükör elé lépett. Alig pillantott azonban bele, már dühösen el is fordult, és határozott léptekkel a szalonba indult. Útközben mégis vetett egy pillantást makulátlan, ápolt kezére, és megigazította a ruháját, amely kifogástalanul

simult hibátlan alakjára. Magasra emelt fővel lépett Rudolf elé.

A férfi tett néhány lépést felé, és gyönyörködve nézte a bájos teremtést.

– Kedves doktornő, engedje meg, hogy személyesen gratuláljak a sikeréhez.

Lotte hűvösen végigmérte, majd hellyel kínálta.

– Hiábavaló az igyekezete, mérnök úr, pontosan tudom, mi a véleménye a nők továbbtanulásáról. Ön nem vesz komolyan bennünket.

– Kérem, kisasszony, kegyed téved.

– Akkor meg időközben megváltoztatta a nézeteit.

– Talán. S ha az ember megváltoztatja a véleményét, legyen benne annyi bátorság, hogy belássa korábbi tévedését.

Lotte gúnyosan elmosolyodott.

– Hát erre igazán kíváncsi vagyok.

– Mindjárt be is bizonyítom, tisztelt doktornő. Azért jöttem, hogy első pácienseként bejelentkezzem. Remélem, nem előzött meg senki.

– Úgy tűnik, ön tréfát űz a hivatásomból, s ezt nem tűröm. Nem úgy fest, mint aki orvosi ellátásra szorulna.

Rudolf fájdalmas arccal felsóhajtott.

– Nagyon téved, doktornő. Sajnos már régóta kínoz egy… egy betegség.

– Ha így lenne, már régen orvoshoz fordult volna.

A férfi újra sóhajtott, és könyörögve nézett a lányra, aki igyekezett kerülni a pillantását.

– Más orvos aligha segíthet rajtam. Én csak kegyedben bízom, és ezért inkább megvártam, hogy hazajöjjön. Végre elérkezett a perc, és én eljöttem, hogy megkérjem, szabadítson meg a kínjaimtól.

A lány elpirult. Felállt, de Rudolf résen volt, és ő is felpattant.

– Az isten szerelmére, doktornő, csak nem akar kegyetlenül sorsomra hagyni? Hát ez az a nagy emberszeretet, amelyért korábban bármilyen áldozatra képes lett volna?

– Nem csorbul az emberszeretetem, ha visszautasítok egy ízléstelen tréfát – felelte a lány élesen.

Rudolf odalépett mellé, és rimánkodó tekintettel nézett a szemébe.

– Csak legalább egyszer mérje meg a pulzusomat… ha tudná, milyen gyors. Ez azért már némi aggodalomra ad okot, nemde? Ilyen rosszul vagyok, amióta egy este… régen volt, igaz… kaptam egy hatalmas pofont… ne, kérem, maradjon! Egy kedves, nagyon kedves kéztől kaptam, és tudom, hogy megérdemeltem. Csakhogy az esetnek szörnyű következményei lettek, azóta valami nincs rendben a szívverésemmel. Miféle orvos kegyed, ha nem tud enyhülést a kínjaimra? Doktornő… Lotte doktornő, kérem, tapintsa ki csak egyetlenegyszer, hogy ver a szívem… ha megteszi, talán félig már meg is gyógyulok.

Ezzel elkapta a lány kezét, és a szívére szorította. Lotte elvörösödött, és ki akarta tépni a kezét a férfiéból.

– Engedjen el! – kiáltotta, de arcára kiült az izgalom.

– Nem én… soha, de soha nem engedem el többé ezt a drága kis kezet! Elég volt a szenvedésből, nem bírom tovább. Kislány, édes, dacos kicsi doktornő, ha tudnád, mennyire szeretlek! És minden ellenkezésed dacára látom a szemedben, hogy te is szeretsz. Add már meg magad, kis vadócom! Azt akarod, hogy szerelmes gimnazista módjára eléd térdeljek, és a bocsánatodért esedezzem? Ezt csak nem kívánhatod tőlem! Az én vadászsólymomnak nem is

tetszene egy ilyen nyámnyila alak. Kislány, tudom, hogy kedvelsz. Ha jól belegondolok, azt a pofont is ártatlanul kaptam, úgy bizony! Belenéztem a szemedbe, és hirtelen elvesztettem az eszem. Senki sem róhatja fel, hogy megcsókoltalak, hiszen annyira bájos voltál. Sőt, most is meg kell tennem, hiszen rózsapiros ajkad enyhítő gyógyír lehet bajomra. De most óvatosabb leszek, és lefogom a kezed.

Ezzel szorosan magához ölelte, úgy, hogy a lány mozdulni sem tudott, és forró csókokat nyomott az ajkára.

Először érezte az ellenállását, de aztán Lotte megadta magát a sorsának, s hagyta, hogy a férfi gyengédséggel halmozza el. Amikor Rudolf érezte, hogy a lány viszonozza a csókot, elengedte a kezét.

– Így ni – mondta mély sóhajjal –, most már sokkal jobban érzem magam. Nagyszerű orvos vagy, Lotte. Ez a gyógyszer naponta, nem is naponta, inkább óránként fogyasztva, kigyógyít minden nyavalyámból.

Lotte ellépett mellőle. Miközben rendbe hozta sűrű gesztenyebarna haját, félig sírva, félig nevetve mondta:

– Még soha életemben nem találkoztam ilyen pimasz fráterrel, mint amilyen te vagy.

Rudolf erre újfent átölelte.

– Ezt azonnal vond vissza!

– Eszem ágában sincs!

– Akkor meg kell, hogy büntesselek.

– Csak próbáld meg!

– Boldogan! – rikkantotta a férfi, és újra csókolgatni kezdte. Minden egyes csók után megkérdezte:

– Visszavonod, amit mondtál?

A lány csak a fejét rázta. A férfi erre ravaszul rákacsintott.

– Látom, nem tudsz betelni a csókjaimmal.

Ekkor Lotte a két keze közé fogta Rudolf fejét, és a szemébe nézett

– Te, te… rablóvezér – mondta elfúló hangon. A férfi ujjongva a magasba emelte.

– Az enyém vagy… és az enyém is maradsz… egy rablóvezér soha nem engedi ki a zsákmányt a kezéből.

Összenevettek.

– És mi lesz az orvosi hivatásommal, te szörnyeteg? – kérdezte Lotte mély sóhajjal.

– Ó, emiatt ne aggódj! Azonnal kinevezlek a háziorvosomnak. Annyi, de annyi gyógyítanivaló van rajtam, hogy nem is lesz szükséged több betegre.

Lotte megrázta a fejét, és komolyan nézett a szemébe.

– Nem, nem… szeretném felhasználni, amit tanultam.

A férfi megsimogatta a kezét.

– Nincs semmi kifogásom ellene, Lotte doktornő. Amikor nélkülözni tudlak, nem bánom, ha mások bajaival is foglalkozol. De egyet ünnepélyesen ígérj meg! Az első én vagyok, és csak utánam jöhet a többi beteg.

– Itt csak én szabhatok feltételeket, te zsarnok.

– Isten ments… te teljesen félreértelmezed a helyzetet. Ígérd meg, először én, és utánam még sokáig senki.

A lány elnevette magát.

– Nem ígérek semmit.

Ekkor Rudolf újra a karjába kapta, és szerelmes, könyörgő pillantást vetett rá.

– Lotte!

– Te buta Rudolf… hiszen alig várom, hogy uralkodj felettem.

– Bravó, édes kicsi doktornőm!

A lány mosolyogva mutatott a férfi egyik orcájára.

– Ide kaptad azt a pofont? – kérdezte gyengéden.

A férfi mély sóhajjal tartotta oda az arcát.

– Nem látszik az ujjaid helye? – kérdezte kényeskedve.

A lány megcsókolta az arcát, aztán odaszorította hozzá az övét.

– Most már minden rendben, ugye?

– Dehogyis, a sérülés hosszú évekig tartó, nagyon gyengéd kezelést igények

A lány meghúzta a fülét.

– Kis szemtelen!

Így évődtek egymással, amíg Lotte szülei haza nem érkeztek.

Rudolf egy órával később felhívta a húgát telefonon. Lotte szorosan ott állt mellette. Amikor Käthe jelentkezett, Rudolf megkérdezte:

– Mondd csak, Käthe, nem tűnik fel rajtam semmi?

Käthe nevetett.

– Dehogynem. Nagyon úgy tűnsz nekem, mint aki eljegyezte magát. Sok boldogságot kívánok!

– Mégis honnan vagy ilyen biztos ebben?

– Tudod, a hatodik érzékem. Most pedig hívd gyorsan Lottét a telefonhoz!

– Itt vagyok! – felelte a lány.

– Te kis titkolózó! – szidta össze Käthe. – Na várj csak, egy negyedóra múlva ott vagyunk nálatok Fritz-cel. Először is fejmosás következik, utána pedig csak úgy mellékesen agyonszorongatunk benneteket örömünkben.

– Könyörgök, ne… hisz olyan szép az élet – szólt bele újra Rudolf a kagylóba.

– Tűnés, még szeretnék néhány szót váltani Lottéval.

– Igen – jelentkezett újra Lotte.

– Légy olyan kedves, és fricskázd meg a nevemben Rudolf orrát.

– Jaj, hiszen meg sem engedné.

– Nos, akkor felőlem adhatsz neki egy csókot is.

– Kívánságod parancs!

– Ennyit erről. Szóval egy negyedóra múlva ott vagyunk. Hűtsétek be a pezsgőt!

– Viszontlátásra!

Lotte letette a kagylót, és teljesítette Käthe megbízását.

Hamarosan elkezdődött a boldog eljegyzési ünnepség.

XV.

Werner késő este ért Berlinbe, és rögtön abba a szállodába hajtatott, ahol annak idején Sannával megszálltak. A portásnak jó arcmemóriája volt, és azonnal felismerte, amikor megkérdezte tőle, hogy Rutland asszony a régi lakosztályukat vette-e ki.

– Igenis, doktor úr, a nagyságos asszony megint a négyes szobában lakik, de az a szoba, amelyben ön lakott, sajnos foglalt.

Werner most legalább már azt tudta, hogy Sanna itt van.

– Akkor ideiglenesen adjon egy másik szobát! Közölte a portással, hogy másnap reggel nyolcra ébresztést kér, és a lelkére kötötte, ne közöljék a feleségével, hogy megérkezett, mert meg akarja lepni. Aztán felment a szobájába, és lefeküdt.

A kimerültségtől azonnal elaludt, mivel az úton hazafelé már néhány éjszakán át álmatlanul hánykolódott.

Másnap reggel, miután felkeltették, gyorsan rendbe szedte magát, és azon töprengett, hogyan közeledjen Sannához.

Határozatlanul járkált fel-alá a hosszú folyosón. Eközben többször is elment felesége ajtaja előtt.

Sanna bizonyára csengetett, mert hamarosan megjelent a szobalány, és belépett hozzá. Nemsokára a reggelizőtálcával a kezében fordult ki újra. Werner a félig nyitott ajtón át egy pillanatra meglátta Sannát. Felöltözve, útra készen ült az ablaknál.

Megvárta, amíg a szobalány eltűnik, aztán határozott léptekkel az ajtóhoz ment és bekopogott.

– Szabad! – szólt ki Sanna, nyilván abban a hiszemben, hogy a szobalány jött vissza valamiért.

Werner gyorsan belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Sanna rémülten ugrott fel a székéről, és halkan felsikoltott. Remegő kézzel markolta meg a szék támláját, mintegy támaszt keresve. Először pipacspiros lett az arca, azután elsápadt.

Werner odalépett elé, és egy darabig némán néztek egymás szemébe. Úgy érezte, mintha először látná a lányt. Milyen csodásan kivirágzott a szépsége a hosszú távollét alatt!

– Sanna, miért menekültél el előlem? – kérdezte remegő hangon.

Sanna hideglelősen megrázkódott, és összeszorította a fogát. Esdeklő tekintettel nyújtotta ki a kezét, az ajtóra mutatva.

Werner megrázta a fejét.

– Nem, Sanna, addig nem küldhetsz el magadtól, amíg végig nem hallgatsz. Bár azt írtad, ne jöjjek utánad, nem akarsz látni, de én képtelen voltam teljesíteni a kívánságodat. Mindenképpen meg kell mondanom neked, hogy nagyon boldogtalanná tettél a döntéseddel. Két évig saját elhatározásomból száműztem magam a közeledből, hogy ne zavarjam a nyugalmadat, a békédet. Nagy áldozat volt ez tőlem, mert már akkor is szerettelek, amikor útnak indultam. Olyan szívesen maradtam volna melletted, hogy elnyerjem a szerelmedet! Ám nem akartam feldúlni a lelki nyugalmadat. A szívemben azzal a titkos vággyal készülődtem az útra, hogy visszatartasz, hogy azt mondod: maradj velem! Ezek a szavak kimondatlanok maradtak, és

én nekivágtam az útnak, betartva édesapádnak tett ígéretemet. Ha tudnád, milyen nehéz volt a szívem, Sanna! Szeretlek, amióta a feleségem lettél. Amíg távol voltam tőled, ez a szerelem csak nőttön-nőtt, erősödött. Mindennap vágyakozva gondoltam rád. Lelki szemeim előtt láttalak, amint a házunkban jársz-kelsz, és a napokat örökkévalóságnak éreztem. Leveleid minden szavát mérlegre tettem, nem búvik-e meg egy szikrányi szerelem mögöttük? A talizmánul adott hajfürtödet a szívemen hordtam, és sok ezerszer illettem csókjaimmal. Hány álmatlan, vágy teli éjszakámon kínzott a gondolat, hogy odahaza szépséges fiatal hitvesem van, de nem zárhatom a karomba, és nem kérdezhetem meg tőle: szeretsz? Aztán nem bírtam tovább, és hazajöttem. A vágytól űzve siettem volna ifjú hitvesemhez, de ő elmenekült előlem. Döbbenten meredtem búcsúszavaidra. Olyan hűvösen, érzéketlenül szakítottál velem! Mégis utánad jöttem. Legalább mondd a szemembe, nincs reményem arra, hogy elnyerjelek.

A fiatalasszony lelkében leírhatatlan érzelmi vihar dúlt, miközben hallgatta férje szavait. Tágra nyílt, aggódó szemmel nézett most Werner sápadt, meg-megránduló arcába, könyörgő szemébe. Szinte fel sem tudta fogni az elhangzottakat. A szerelem hatalmát csak most érezte át egészen, ahogy a vallomását hallgatta.

Végül tehetetlenül összeomlott, és remegve hanyatlott vissza a székébe. Arcát a kezébe temette iszonyú zavarában.

Ám Werner ekkor már ott állt mellette, és átölelte erős karjával.

– Édes kicsi Sanna, szeretett feleségem, igazán el akarsz hagyni? – kérdezte halkan, forró gyöngédséggel.

Erre a lány némán és remegve a karjába vetette magát, és fejét a vállába fúrta.

Werner ujjongva szorította magához.

– Szeretsz-e, kis vadmadaram?

Sanna aggodalmas, egyszersmind boldog ámulatban pillantott fel rá.

– Jaj, Werner, hát nem Käthét szereted?

A férje még szorosabban ölelte magához, a tekintete fellángolt.

– Hát ez volt az! Na, most már mindent értek! Ugye, ezt Sera néni mesélte neked?

Sanna, még mindig aggódva, bólintott.

– Hát nem igaz? – kérdezte, visszafojtott lélegzettel várva a választ.

Werner ajka forró vággyal közeledett az övéhez.

– Hát nem érzed, hogy szeretlek, hogy csakis téged szeretlek? – suttogta és megcsókolta.

Sanna megborzongva simult hozzá.

– És igazán nem vagyok kolonc a nyakadon?

Werner oltalmazóan vonta keblére a gesztenyebarna fejecskét.

– Ezt is a néni mondta neked?

– Igen.

– Ezért meglakol! – fenyegetőzött Werner. De a hangja újra lágyan csengett, amikor megkérdezte: – És te ezt elhitted, Sanna?

– Hát hogyne hittem volna el! Hiszen tudtam, hogy csak apám kívánságára vettél el. És Käthe olyan szép és olyan jó, egyszerűen muszáj szeretni.

Werner leült, és feleségét az ölébe vette. Komolyan, forró szerelemmel nézett kis vadmadara sötét szemébe.

– Valamikor nagyon szerettem Käthét, de akkor még nem voltál a feleségem. Bevallom, elkeseredtem, amikor feleségül ment Fritz Verhagenhez. Azt gondoltam, nekem már nem terem boldogság ezen a világon. De akkor te az enyém lettél, és az irántad érzett szerelmem teljesen elfeledtette velem Käthét. És most már csak egy dolog tehet boldoggá: a te szerelmed. Szeretsz-e, kicsi Sanna?

– Kimondhatatlanul… hiszen belehaltam volna a bánatba, ha nem szeretnél viszont. Iszonyú kínokat szenvédtem, amióta Sera néni azt mondta, hogy boldog lennél, ha eltűnnék az életedből

A férfi gyengéden csókolta, simogatta, így ültek összesimulva, és nem fáradtak bele abba, hogy szerelmükről beszéljenek, és arról, hogy mit szenvedtek érte.

Werner nem győzte utólag is eléggé vigasztalni Sannát.

– Ugye, soha-soha többé nem hagysz magamra? – kérlelte panaszos hangon az asszonyka.

A férfi gyengéden megcsókolta.

– Soha többé! Ha mégis elutazom, magammal viszlek.

– Ha kell, akár a világ végére is elmegyek veled!

– Most egy jó ideig itthon maradok. Egyszer s mindenkorra leszámolok Sera nénivel. Sajnos, a házból nem utasíthatom ki, de a második emeletre száműzöm, és mostantól te leszel a házam korlátlan úrnője. Mit szólnál hozzá, kicsim, ha néhány hétig itt maradnánk Berlinben? Azt akarom, hogy csak az enyém légy, és most még Käthére is féltékeny lennék. De egy sürgönyt mindenképpen küldünk hű barátainknak, hogy tudják, megtaláltam a boldogságomat. Szorosan tartom a karomban, és soha többé nem engedem el.

Így is történt, Werner a következő táviratot adta fel Käthének:

„Werner és Sanna boldog házaspárként ajánlja magát boldogsága kovácsának jóindulatába stop levél megy”

Válaszként hamarosan megkapták az értesítést Rudolf Raven és doktor Lotte Hansen eljegyzéséről Sanna hamarosan nagyon-nagyon kedves levelet kapott Käthétől.

A fiatal pár négy hét múlva tért vissza Danzigba.
Serafine azalatt igen kínos napokat élt át, mert sem Wernertől, sem Sannától semmi hírt nem kapott.
Annál jobban csodálkozott, amikor az ifjú pár május végén minden előzetes bejelentés nélkül beállított a Rutland-házba.

Serafine ezúttal mégsem tudta megőrizni méltóságteljes nyugalmát. Werner haragos tekintete láttán lefoszlott róla fennkölt arckifejezése. Ravaszul kiokoskodott védőbeszédét sem adhatta elő. Serafine „császárnőt” letaszították trónjáról, és a második emeletre száműzték. Ott élte ezután szerény életjáradékára utalva egyszerű életét, amely igencsak különbözött az addigitól, a Werner számlájára folytatott urizálástól. A kebelbarátnőivel szemben igyekezett fenntartani a látszatot, és azt híresztelte, hogy szabad akaratából vonult vissza öregségére szerény, nyugalmas lakrészébe. Persze ezt senki sem hitte el neki, s mert nem számíthattak többé a fényűző lakomákra, egyre ritkultak a látogatásaik.

Sanna igen hamar beletanult a háziasszonyi teendőkbe, s jókedvvel végezte őket.

Werner leplezetlenül imádta szép, ifjú asszonyát. Käthe Sanna legjobb barátnője maradt. Ő meg a férje, valamint Rudolf és Lotte voltak a ház legkedvesebb vendégei. Ha rajtuk kívül más vendég nem volt, márpedig ez igen gyakran megtörtént, nem kérték meg Sera nénit, hogy fáradjon le hozzájuk. Käthe és Rudolf sokkal tovább tartotta a haragot a komisz bajkeverővel, mint Sanna és Werner.

Sanna férjének lelkes munkatársa lett afrikai kutatásainak feldolgozásában. Néhány évvel később rövid időre el is kísérte Wernert Délnyugat-Afrikába. Felkeresték azokat a helyeket, ahol évekkel azelőtt jártak, és virággal borították Sanna szüleinek sírját. Az új gazda tartotta a szavát, gondosan ápolta a sírt távollétükben.

Viszontlátták Agathe nővért is, aki tiszta szívből örült a fiatal pár boldogságának.

Sanna néhány hónap múlva hálás szívvel tért vissza férjével az óhazába.

VÉGE

ISBN 963 7042 87 3

ISSN 1216-2140

ISSN 1589-1046

EX-BB Kiadói Kft.

1399 Budapest, Pf. 701/358

Telefon: 4282-250

Felelős kiadó a kft. Ügyvezetője

Sorozatszerkesztő: Simonits Erzsébet

Műszaki szerkesztő: Spolanch Miklós

Nyomta és kötötte a debreceni Kinizsi Nyomda Kft

Felelős vezető: Bördős János igazgató